Cum să-ţi depăşeşti Trecutul
Cum să găseşti speranţă în ciuda celor mai adânci răni ale vieţii
Traducere de Tabita Gabor
ERWIN W. Lutzer

Casa Cărţii, Oradea 2011
This book was first published in the United States by Moody Publishers, 820 N. LaSalle Blvd., Chicago, IL 60610 with the title *Putting Your Past Behind You,* copyright © 1997 by Erwin E. Lutzer. Translated by permission.
Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepţia celor precizate.
Alte versiuni folosite:
NTR - Noua traducere în limba română
Toate drepturile asupra ediţei în limba română aparţin editurii Casa Cărţii, Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.
Cum să-ţi depăşeşti trecutul: cum să găseşti speranţă în ciuda celor mai adânci răni ale vieţii
Copyright © 2011 Casa Cărţii
O. P. 2, C. P. 30,
410610 Oradea
Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României LUTZER, ERWIN W.
Cum să-ţi depăşeşti trecutul: cum să găseşti speranţă în ciuda celor mai adânci răni ale vieţii / Erwin W. Lutzer ; trad.: Tabita Gabor. - Oradea : Casa Cărţii, 2011
ISBN 978-606-8282-05-3 I. (trad.) Gabor, Tabita
821.111(73)-97=135.1
Traducerea: Tabita Gabor Editarea: Fidelia Stroie Tehnoredactarea: Timeia Viman Coperta: Adrian Mihocaş
Tipărit la Imprimeria de Vest - Oradea
Dedicată tuturor acelora dispuşi să creadă că harul din inima lui Dumnezeu este mai puternic decât durerea din trecutul lor.

Cuprins

Introducere 9
1. Acceptarea unui tatuaj 11
2. încetarea jocului negării 27
3. Iertare pentru cei de neiertat 47
4. înfruntarea dependenţelor fatale 69
5. Vindecarea suferinţei provocate de abuz 91
6. înţelegerea legăturilor sexuale 111
7. Eliberarea de legăturile sexuale 129
8. Puterea vindecătoare a iertării 145
9. Obsesii imaginare 163
10. Canalizarea puterii lui Dumnezeu 179
11. Găsirea drumului de întoarcere 197

Introducere

M

ii de oameni trăiesc cu teama că trecutul lor s-ar putea întoarce să-i bântuie. Şi chiar dacă secretul lor nu va ieşi niciodată la lumină, el le invadează mintea chinuin-du-i, înfrângându-i şi amintindu-le că L-au dezamăgit pe Dumnezeu şi pe ei înşişi. De

fiecare dată când fac un pas înainte se simt ca şi când ar fi nevoiţi să tragă o ghiulea după ei.
Dezmembrarea familiei şi răspândita devalorizare a valorilor ne-a transformat în oameni ai unei culturi lipsite de suflet bazată pe împlinirea sinelui cu orice preţ. Nu este de mirare că trecutul multor oameni este caracterizat de trădare, de abuz şi de decizii distructive. Volumul de faţă se bazează pe convingerea că, în ultimă instanţă, Cristos este singurul care ne poate face în stare să depăşim trecutul. Prin aceasta nu susţin că impactul pe care trecutul 1-a avut asupra noastră este şters cu buretele, deoarece vom duce întotdeauna cu noi suma tuturor experienţelor noastre. Dar umblarea noastră cu Dumnezeu nu trebuie să şchiopăteze din cauza trecutului nostru. Cu adevărat, trecutul nostru poate constitui motivaţia de care avem nevoie pentru a-L căuta pe Dumnezeu cu mai multă ardoare.
10
Cum să-ţi depăşeşti trecutul
Dumnezeu nu ne eliberează întotdeauna de toate efectele trecutului nostru, dar puterea acestuia asupra noastră poate fi anulată. Şi într-adevăr, în vieţile acelora care au suferit cel mai profund, Dumnezeu îndeplineşte cea mai adâncă lucrare. Mii de oameni pot sta de mărturie că dacă Ii dăm lui Dumnezeu toate cioburile, El ne reîntregeşte cu adevărat.
Visele, lui Dumnezeu i le-am adus plângând Pentru că El e prietenul meu pe pământ Aşa fac şi copiii care cu lacrimi îi roagă Pe părinţi, jucăriile lor rupte să le dreagă.
în loc să-L las singur apoi, In linişte, să modeleze, Am mai rămas ca să-L ajut Cu mijloace isteţe.
Din mână i le-am smuls strigând într-un sfârşit: „Cum de repari aşa de-ncet?" „Copilul meu", îmi spuse El, „tu negreşit Nu mi le-ai dat încă de tot. Aştept...."
Veniţi să ne îmbarcăm acum într-o călătorie care ne va permite să-L găsim pe Dumnezeu în trecutul nostru şi să ne construim un viitor mai bun.

Acceptarea unui tatuaj

C

ând am întrebat o femeie despre tatuajul ei de pe braţ, ea mi-a explicat: „Fostul meu prieten mi 1-a făcut - era un alcoolic abuziv." Ea era acum căsătorită cu un alt bărbat şi era fericită, dar în fiecare zi tatuajul îi amintea de durerea din trecutul ei. Ar fi preferat să scape de acel tatuaj, dar nu putea pentru că era gravat în pielea ei prin ardere.
Cu toţii am întâlnit oameni al căror trecut este tatuat în sufletele lor. Ei sunt cei ce au experimentat abuzul, au trăit în imoralitate sau au devenit dependenţi. Unele sunt femei care trăiesc cu amintirea unui avort; alţii sunt taţi care au dat naştere unor copii nelegitimi sau care şi-au distrus familiile. Am ascultat la un buletin de ştiri o ştire despre o tânără femeie care şi-a denunţat propriul tată autorităţilor pentru că îl văzuse comiţând o crimă în copilărie. Imaginaţi-vă ce amintiri avea ea tatuate pe suflet! „încerc să-mi reconstruiesc viaţa, ca pe o casă care a fost distrusă pe dinăuntru şi pe dinafară", ne-a scris o femeie după ce a ascultat una dintre transmisiunile
11
12
Cum să-ţi depăşeşti trecutul
noastre radiofonice. „Sper să construiesc de la parter şi, pe cât posibil, să nu mai

folosesc lemnul putred pe care-1 găsesc peste tot în jurul meu. De data asta sper să o întreţin aşa încât să nu se mai distrugă niciodată."
Cât de diferit ar arăta trecutul nostru dacă l-am putea retrăi ştiind tot ce ştim acum. Louisa Tarkington a exprimat dorinţa a milioane de oameni când a scris:
Mi-aş don să existe un loc minunai
Numit tărâmul începerii din nou
Unde toate greşelile şi durerile noastre
Şi toată suferinţa noastră egoistă şi săracă
Ar putea fi dezbrăcată
Precum o haină ponosită veche
Care să nu mai fie îmbrăcată niciodată.
Există un asemenea loc? Eu cred că există.
Este adevărat că nu putem da timpul înapoi să începem din nou, pentru că orele devin zile, zilele devin luni, iar lunile devin ani care nu pot fi retrăiţi. Nimeni nu se poate întoarce la linia de start a cursei vieţii. Dacă agăţăm un calendar al unui an trecut pe perete acest lucru nu va aduce anii înapoi, nici nu ne va permite să ştergem urmele gravate de greşelile din anii de mult trecuţi. Nu putem merge la Dumnezeu, aşa cum a făcut un adolescent, cu rugăciunea: „Doamne, mă rog ca acest accident să nu se fi întâmplat!"
Ca găurile lăsate în perete după îndepărtarea cuielor, rănile de cui ale păcatelor lasă adesea în urma lor chinuri urâte. Dumnezeu doreşte să bandajeze rănile noastre deschise aşa încât acestea să se poată vindeca. Când aceste răni vor fi devenit cicatrici, vom şti că vindecarea s-a produs. Vina, regretul şi durerea amară pot fi lăsate în urma noastră -înainte este un tărâm al unui nou început. Trecutul nostru nu trebuie să controleze prezentul sau viitorul nostru. Nu

este niciodată prea târziu să trăim pentru Dumnezeu zilele care ne-au mai rămas pe Pământ.
în *Litera stacojie,* Nathaniel Hawthorne relatează viaţa unei femei care are o aventură cu un tânăr preot. La începutul romanului, ea este pedepsită să stea la stâlpul infamiei purtând cusută pe piept litera A de la „adulterină". O ţine în braţe pe fiica ei nelegitimă. Pe măsură ce se desfăşoară scenariul, ea este expusă oprobiului public pentru păcatul ei, îndurând insultele cetăţenilor oraşului, insulte care i se cuveneau - dar refuză cu îndârjire să dezvăluie numele tatălui copilului ei.
între timp, soţul ei, un psiholog abil, pretinde că se împrieteneşte cu omul pe care-1 bănuieşte a fi complicele soţiei la aventură. Sub pretextul că este doctor, soţul femeii îl face pe acest om să se chinuie câţiva ani de zile, deoarece preotul nu-şi mărturiseşte vina.
în naraţiune, omul imoral care nu-şi clarifică trecutul sfârşeşte prin a suferi cu mult mai mult decât femeia care şi-a înfruntat păcatul, acceptându-şi ruşinea şi vina. Este de preferat să scoţi lucrurile la lumină decât să trăieşti cu secrete dureroase care încătuşează sufletul! Dacă omul imoral ar fi fost dispus să-şi înfrunte trecutul, ar fi putut trăi cu o conştiinţă curată, iertată. Alegând să afişeze inocenţa, el a trebuit să se confrunte în secret cu păcatul lui în fiecare zi.

SPERANŢA UNUI NOU ÎNCEPUT

în Vechiul Testament, citim extraordinara povestire a Gomerei, o femeie care ştia foarte bine cum este să trăieşti cu litera A gravată pe suflet. Soţul ei, Osea, un profet, primise de la Dumnezeu porunca să se însoare cu o prostituată. Majoritatea teologilor cred că în momentul când el a luat-o de nevastă ea nu era târfă; cu toate acestea,

Dumnezeu a spus: „Du-te şi ia-ţi o nevastă curvă şi copii

din curvie. Căci ţara a săvârşit o mare curvie părăsind pe Domnul" (Osea 1:2).
Osea a avut doi copii de la femeia aceasta; dar când s-a născut al treilea, profetul a devenit dureros de conştient că acel copil nu-i aparţinea. A pus copilului numele „Lo-Ami" ceea ce înseamnă „cel care nu este din sângele meu".
Gomera a continuat să aibă aventuri, flirtând când cu un bărbat, când cu altul, fără a găsi însă în braţele niciunuia dragostea şi acceptarea după care tânjea. într-o zi a căzut în mâinile unui bărbat care era incapabil să ţină la ea. Osea a văzut-o de la distanţă - părăsită, umilită, lipsită de hrană şi de îmbrăcăminte. Instinctiv, a luat nişte pâine şi vin şi le-a dat amantului ei indolent, ca acesta să poată avea mai mare grijă de amanta lui!
Alunecarea pe topoganul imoralităţii a continuat în viaţa Gomerei până când, într-un final, a căzut în mâinile unui bărbat care a yândut-o la licitaţie cumpărătorului care licita cel mai mult. Bărbaţii se holbau prosteşte la această sclavă nefericită a cărei frumuseţe fusese mânjită de multă vreme de preţul prea mare plătit decadenţei emoţionale şi spirituale. Osea a licitat peste ofertele tuturor celorlalţi bărbaţi şi a plătit cei 15 sicii de argint şi o baniţă (un omer) şi jumătate de orz.
Era Osea nebun? Care bărbat ar face un asemenea sacrificiu pentru o soţie care 1-a umilit, făcând paradă de jurămintele maritale încălcate şi tratându-şi copiii în mod iresponsabil? Să doarmă după cum şi-a aşternut!
Nebun sau ba, Osea a adus-o acasă, ştiind că putea fi acum din nou cu iubita lui. El credea în viitorul căsătoriei lor. Aveau să reaprindă dragostea din perioada de curtare. Care era motivul unei asemenea speranţe a profetului? Osea era convins că puteau să o ia de la capăt. El spera că ea a ajuns la capăt, că şi-a învăţat lecţia şi că era pregătită să se arunce în braţele lui şi-ntr-ale lui Dumnezeu. Dacă ea nu

era pregătită pentru un nou început, viitorul ei ar fi murit pentru vecie.
Dumnezeu însuşi i-a dat speranţă lui Osea când i-a spus:
Deaceea iată o voi ademeni şi o voi duce în pustie şi-i voi vorbi pe placul inimii ei. Acolo îi voi da iarăşi viile şi valea Acor i-o voi preface într-o uşă de nădejde, şi acolo va cânta ca în vremea tinereţii ei, şi ca în ziua când s-a suit din ţara Egiptului.
Osea 2:14, 15
Gomera avea să cânte din nou. Şi povestea nu se termină aici. Jurămintele ei de iubire îşi vor recăpăta validitatea, iar ea va trăi în puritate şi va fi credicioasă legământului dat soţului ei.
Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; Te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate şi îndurare. Te voi logodi cu Mine prin credincioşie, şi vei cunoaşte pe Domnul!
Osea 2:19, 2
în cele din urmă, va fi ca şi când ea n-ar fi păcătuit niciodată. Da, ea va cânta din nou. Ea se va opri din goana nebună şi se va reîntoarce acasă unde îi este locul. Spiritual vorbind, virginitatea ei va fi restaurată.
Nu susţin că Osea este o carte scrisă cu scopul de a ne arăta modul în care un soţ ar trebui să-şi trateze soţia îndărătnică - deşi Dumnezeu cunoaşte numărul căsătoriilor care ar fi salvate dacă partenerii s-ar hotărî să se trateze unul pe celălalt cu dragoste chiar în caz de infidelitate. Cu toate acestea căsătoria lui Osea dovedeşte un lucru. Indiferent de cât de jos cade cineva, restaurarea este întotdeauna posibilă. Dumnezeu

adoră să salveze mari păcătoşi - chiar şi pe aceia care poartă un mare A.
16
Cum să-ţi depăşeşti trecutul
Nu contează cât de adâncă sau întunecată e valea ta, pentru că există întotdeauna o cărare de ieşire din ea. Specialitatea lui Dumnezeu sunt cazurile dificile. Absolut oricine poate începe din nou.
PERSPECTIVE ÎN VEDEREA UNUI NOU ÎNCEPUT
Biserica din Corint era formată din mulţi credincioşi care au renunţat la homosexualitate, la adulter, la beţie şi la abuz fizic. Cultura în care trăiau ei era extrem de asemănătoare cu a noastră, poate chiar mai decadentă decât cea actuală. Pavel a dorit să îi asigure de faptul că un nou început era posibil chiar şi pentru ei, o nouă viaţă în Cristos. De fapt, mulţi dintre ei o şi experimentaseră deja.
El a scris:
Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Şi Dumnezeu care este credincios nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre, ci împreună cu ispita a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea ca s-o puteţi răbda.
1 Corinteni 10:13
Iată nişte veşti extraordinare pentru aceia care cred că trecutul lor cel sordid trebuie să le controleze viitorul. Noi nu suntem singuri în luptă; Dumnezeu ne însoţeşte prin eşecurile trecutului nostru şi prin ispitele viitorului nostru. Acest pasaj din Scriptură ne oferă perspectivă.
Tu nu eşti singur în lupta ta
Trecutul tău - indiferent de cât este de dureros să ţi—1 reaminteşti - este unul comun întregii rase umane. Aceasta nu înseamnă că toţi oamenii au avut parte de aceleaşi experienţe ca ale tale, ci că alţii au fost supuşi aceloraşi provocări
Acceptarea unui tatuaj
17
şi le-au depăşit triumfători. De fapt, Pavel ar spune că zbaterile omeneşti sunt destul de similare. Istoria ta personală a fost trăită, cel puţin într-un anumit grad de o altă persoană.
Alcoolism Abuz asupra copiilor
Divorţ Voracitate
Avort
Homosexualitate Dependenţă sexuală
Mulţi oameni cu unul sau mai multe dintre aceste eşecuri în trecutul lor au devenit slujitori binecuvântaţi ai lui Cristos. Tu îţi poţi depăşi trecutul, indiferent de ceea ce include el. Scopul acestei cărţi este să explice ceea ce are Biblia de spus despre rolul lui Dumnezeu în acest proces. Alţi oameni au lăsat în urma lor un trecut similar cu al tău şi la fel poţi face şi tu.
Dacă noi ca Biserică plină de credinţă dorim să demonstrăm puterea lui Cristos, trebuie să le oferim o speranţă viabilă acelora al căror trecut este înnorat de dependenţe, de imoralitate şi / sau de un comportament criminal. O jumătate dintre copiii născuţi în acest an vor locui la un moment dat, mai devreme sau mai târziu, cu un singur părinte, alţii vor experimenta teroarea de a locui în casă cu un părinte alcoolic sau cu o mamă denaturată, iar aproximativ o treime din fetiţele născute în acest an vor experimenta un fel de abuz sexual, de obicei din partea unui prieten apropiat.
Aceste experienţe sunt comune într-o umanitate căzută. Unii dintre oameni sunt păcătoşi mai mari decât alţii, iar unii au avut de îndurat mai mult decât alţii de pe urma păcatelor semenilor lor, dar cu toţii avem aceeaşi natură umană păcătoasă.

Fiecare dintre noi este undeva, pe linia
18
Cum să-ţi depăşeşti trecutul
continuă a vieţii. într-un anumit grad, fiecare am experimentat puterea păcatului şi am deschis uşa tentaţiei. Sau am simţit înţepătura trădării sau a faptului că am fost folosiţi.
Dacă ţi-aş putea asculta povestea, aş putea-o asemăna cu multe altele pe care le-am auzit pe parcursul vieţii mele. M-aş uita în ochii tăi şi ţi-aş spune că încercarea care a venit peste tine, dependenţa ta, nedreptatea care ţi s-a făcut este un lucru obişnuit, omeneşte vorbind. Tu nu faci faţă rănilor singur. Dumnezeu stă prin preajmă ca să te ajute: şi aproape întotdeauna îşi foloseşte oamenii ca să-I fie parteneri în lucrarea de restaurare şi de vindecare.
Desigur, nu doresc să sugerez că ceea ce ţi s-a întâmplat nu e grav, tocmai pentru că li s-a întâmplat şi altora, nici vorbă. Faptul că rănile spirituale şi emoţionale sunt comune nu le face mai puţin dureroase. Nici nu absolvă persoana care a cauzat durerea. Admiterea adâncimii acelei răni poate fi, de fapt, primul pas spre recuperare. Ce spun eu, de fapt, este că indiferent de lucrul cu care te confrunţi, există o altă persoană în această lume care a avut acelaşi trecut ca şi tine şi care şi 1-a înfruntat cu succes mergând mai departe spre o viaţă trăită în mod productiv.
Unul dintre lanţurile pe care le foloseşte Satana pentru a-i ţine pe oameni legaţi de trecutul lor este secretul. Ei cred că situaţia lor este unică, că nimeni nu a mai trăit şi nu a supravieţuit într-un iad ca al lor. în consecinţă, unii oameni care au suferit poartă în sufletele lor un secret teribil crezând că dacă altcineva ar cunoaşte adevărul despre ceea ce au făcut, ei ca persoane ar fi respinşi. Faptul ţinerii în secret devine mormântul lor spiritual.
Ca pastor, am auzit frecvent oameni spunând: „O să-ţi spun ceva ce nimeni din lume nu ştie despre mine!" După care urmează o poveste despre abuz, perversiune sexuală sau nedreptate crudă. Iar eu îmi spun în sinea mea: Ce păcat că persoana asta a trebuit să care povara asta personală
Acceptarea unui tatuaj
19
de una singură toţi aceşti ani - chiar dacă povestea sufletului acestuia e atât de comună.

Dumnezeu este credincios

„Şi Dumnezeu care este credincios nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre", scria Pavel în 1 Corinteni 10:13. Dacă cred că trec printr-o încercare care este prea mult pentru Dumnezeu, eu mă îndoiesc de credibilitatea Lui. Credincioşia lui Dumnezeu înseamnă că El se obligă să nu-mi dea mai mult decât pot îndura.
Dependentul spune: „Dumnezeu nu-mi poate da nimic care poate egala euforia drogurilor, a relaţiilor sexuale ilicite sau a alcoolismului. EI nu reprezintă un competitor pentru forţele motrice ale vieţii mele, pentru puterea care mă umple de o bucurie euforică." O asemenea persoană neagă credincioşia lui Dumnezeu şi, prin urmare, rămâne legat de păcatele lui. Libertatea pe care o dă Dumnezeu este mai mare decât euforia păcatelor care ne obstrucţionează conştiinţa şi ne poluează sufletul.
Este uşor de înţeles cum mii de oameni (da, inclusiv creştini) sunt înfuriaţi pe Dumnezeu. La urma urmei, dacă Dumnezeu mă iubeşte, sună argumentul lor, de ce m-a lăsat să intru în încurcătura asta? De ce a fost tatăl meu un alcoolic? De ce am dorinţe sexuale atât de puternice? De ce 1-a lăsat El pe tatăl meu să mă abuzeze sau pe mama mea să mă respingă? De ce să privesc la un Dumnezeu care m-a lăsat baltă când aveam cea mai mare nevoie de El?

în consecinţă, Dumnezeul care are puterea să ajute este ţinut pe margine. însăşi sursa puterii şi a înţelegerii de care omul are disperată nevoie este respinsă. Nu am întâlnit până acum nicio persoană care a depăşit cu succes un trecut dificil şi care nu a trebuit înainte să „II ierte" pe Dumnezeu (deşi El nu are pentru ce să fie iertat, noi suntem cei care

uneori credem că are!). Un fost homosexual mi-a spus cândva că nu a avut niciodată un partener care să nu fie furios pe Atotputernicul. Homosexualii sunt furioşi deoarece cred că Dumnezeu i-a creat homosexuali. Aceasta este cartea pe care au primit-o când s-au făcut jocurile vieţii.

Nimeni nu-şi poate depăşi trecutul până nu-şi rezolvă ostilitatea faţă de Dumnezeu. E greu să înţelegem controlul Lui suveran asupra lumii şi să credem, cu toate acestea, că El este plin de dragoste. O femeie abuzată mi-a explicat aceasta simplu: „Dumnezeu nu mi-a fost alături când eram copil: de ce ar trebui să cred că-mi va fi alături ca adult? Nu mai pot avea încredere în El niciodată! Ceea ce trebuie ea să facă totuşi dacă doreşte să aibă odihnă în sufletul ei este să se încreadă în El.

Cum se poate stinge o asemenea mânie? Trebuie să fim cinstiţi cu El şi să-i explicăm exact ce simţim. Cunosc oameni care cred că Dumnezeu îi va rade de pe faţa pământului printr-un fulger dacă i-ar spune că se simt trădaţi de El. Deci, în loc să-L confrunte, îl ignoră, adunând până la refuz în sufletele lor ostilitatea, ca gunoiul într-o pungă. Mânia care mocneşte se adună înăuntru până devine de nesuportat. Unii intră în mormânt ducând cu ei o amărăciune tăcută, dar clocotitoare.

David a avut o soluţie mai bună. El şi-a vărsat sufletul înaintea lui Dumnezeu în mod deschis, admiţând că este dezamăgit şi mânios. El a făcut-o cu reverenţă, desigur, dar a făcut-o sincer.

Va lepăda Domrml pentru totdeauna?
Şi nu va mai fi El binevoitor'?
S-a isprăvit bunătatea Lui pe vecie?
S-a dus făgăduinţa Lui pentru totdeauna?
A uitat Dumnezeu să aibă milă?
Şi-a tras El în mânia Lui îndurarea?

Atunci îmi zic: ceea ce mă face să sufăr este că dreapta Celui Prea înalt nu mai este aceeaşi [...]
Psalmul 77:7-10

în numeroase pasaje David se îndoieşte de Dumnezeu, întrebându-se de ce Şi-a ascuns El faţa. Apoi, El mărturiseşte confuzia şi dezamăgirea pe care le simte faţă de Dumnezeul lui. Dumnezeu nu 1-a părăsit pentru o asemenea sinceritate; ar fi fost mult mai rău dacă David n-ar fi vorbit deloc cu Dumnezeu. Atotputernicul poate să se descurce foarte bine când este luat la rost - chiar dacă nu o merită!

De vreme ce Dumnezeu ştie ceea ce gândim despre El, de ce să n-o spunem? Nu-L vom surprinde, cu siguranţă! Amărăciunea adunată poate fi eliberată doar prin comunicare sinceră. Oricând suntem deschişi faţă de Dumnezeu, vom descoperi că harul a fost turnat în sufletele noastre.

Dacă primul lanţ care ne leagă de trecutul nostru este ţinerea în ascuns, al doilea este ostilitatea. Mânia faţă de Dumnezeu şi faţă de ceilalţi ne face să rămânem în propriile închisori, îngrijind o inimă tare ca piatra. Ne otrăveşte toate relaţiile. Cu toate acestea, Dumnezeu este credincios. îi poţi spune totul lui Dumnezeu, iar El va păstra secretul.

Lanţurile trecutului pot fi rupte.

Dumnezeu va purta de grijă

Pavel a scris că El a „pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea ca s-o puteţi răbda" (1 Corinteni 10:13). A purta înăuntru durere sfâşietoare e atât de cumplit, încât cu toţii căutăm o cale de scăpare care să facă viaţa de neîndurat. In mod natural, încercăm să ne ferim de influenţa trecutului nostru dureros astfel încât să nu dăm faţă cu el. La început, aceasta pare calea cea mai uşoară, dar, în final, este mult mai dificilă. Aşa cum vom vedea, calea de scăpare a lui Dumnezeu este destul de diferită de calea noastră.

în următorul capitol voi demasca închisoarea numită negare. Victimele abuzurilor recurg la negare pentru a evita suferinţa realităţii; făptuitorii de rele recurg la negare pentru a-şi proteja aparenţa inocenţei. Copiii inventează fantezii încântătoare care să compenseze durerea din viaţa reală. Asemenea negare este un lucru comun, dar nu reprezintă niciodată un mod permanent şi satisfăcător de a lăsa trecutul în urmă.

Negarea ne abilitează să ne autoconvingem că suntem în controlul propriilor noastre vieţi şi totul este bine. Odată ce începem să mergem pe această cale, jucăm sute de jocuri manipulative care ne scot din belea. Este greu pentru fiecare dintre noi să ne vedem în modul în care ne vede Dumnezeu sau chiar şi în modul în care ne văd alţii. Negarea nu este calea de scăpare pe care o aprobă Dumnezeu.

Unii oameni se desprind de realitate printr-un comportament hiperactiv. îşi umplu viaţa cu activităţi - de cele mai multe ori activităţi inutile - pur şi simplu pentru că nu pot trăi cu ei înşişi. De regulă, ei exagerează, cheltuie nemăsurat sau îşi încarcă programul. Pentru a ucide durerea singurătăţii şi a golului emoţional mulţi recurg la relaţii sexuale ilicite şi alte prietenii distructive.

Drogurile şi alcoolul sunt alte două căi de scăpare populare. Aproape zilnic presa ne informează despre o persoană care a murit din cauza unei supradoze. Ceea ce se uită este că sunt sute de mii de dependenţi care mor încet, puţin câte puţin, zi după zi.

Cu zece milioane de alcoolici printre noi avem destule exemple de evadări nesăbuite. Departe de-a îneca problemele, alcoolul, dimpotrivă, le irigă, făcându-le să devină mai puternice. Scadenţa nu poate fi amânată la nesfârşit.

Aceste căi de scăpare nu fac decât să amplifice puterea trecutului, mai degrabă decât să-l învingă.

Care este calea de scăpare pe care o propune Dumnezeu?

Căile de scăpare biblice iau multe forme, dar ele au întotdeauna următoarele trei caracteristici. întâi, există onestitate. Teatrul trebuie să înceteze. Minciunile care au acoperit păcatul trebuie demascate. Dumnezeu va discuta cu noi numai pe baza adevărului, nu a evaziunii.

Onestitatea este, de asemenea, necesară şi pentru aceia care au fost victimele păcatelor altora. Nimeni nu poate închide uşa spre trecut fără a se uita pentru ultima dată înapoi şi a „face pace" cu tot ce e acolo.

în al doilea rând, există umilinţă. A fi gata să facem tot ceea ce Dumnezeu ne cere - chiar să ne împărtăşim trecutul cu unii dintre prietenii noştri care se pot ruga pentru nevoia noastră - este un lucru necesar. Există momente când nu putem singuri să ne lăsăm trecutul în urmă, avem nevoie de ajutorul altora.

Da, chirurgul divin doreşte să ne taie rănile ca otrava să poată ieşi afară. Doctorii ne spun că, într-o operaţie medicală, o suprafaţă întinsă trebuie tăiată şi scoasă afară aşa încât rana să se poată vindeca fiind curată, dar este nevoie de timp. îndepărtarea coajbei nu face decât să întârzie procesul de vindecare. în acelaşi fel, Dumnezeu ne vindecă rănile spirituale, dându-ne harul de a ierta şi de a fi iertaţi. El este un

Dumnezeu vindecător.
Unii oameni au putut repede să lase în urmă un trecut dureros, probabil în momentul convertirii. Alţii au avut probabil nevoie de mai mult timp, dar nu au fost nevoiţi să-şi reamintească toate detaliile suferinţei experimentate. Apoi, mai sunt aceia care nu vor face niciodată pace cu trecutul până nu-şi sondează cu atenţie trecutul şi nu fac faţă fiecărei dureri în parte, una câte una. Pentru unii, simplul fapt că suportă mai uşor trecutul reprezintă un progres.

Cum să-ţi depăşeşti trecutul
Deci care este calea de scăpare? Este prin potrivirea puterii de vindecare a lui Dumnezeu cu cel mai adânc nivel al nevoii umane. Este învăţarea faptului că Dumnezeu este cu noi chiar dacă durerile nu trec niciodată.
In prezenţa lui Dumnezeu şi a harului Lui există speranţă pentru un nou început. Cineva a spus că atunci când Dumnezeu închide o uşă El deschide fereastra. Şi când ne dă o încercare, ne dă şi umerii capabili să o ducă.
Nu vreau să proclam un Dumnezeu care este capabil doar să elibereze oamenii de păcate mici sau să-i ajute doar pe aceia care vin din familii echilibrate. Dumnezeu este capabil să ridice din ţărâna pământului şi cazul cel mai lipsit de speranţă, să îi pună picioarele pe stâncă şi să-1 înveţe să umble. Şi chiar dacă rănile trecutului nu se vor vindeca niciodată, aceşti oameni pot duce vieţi productive ştiind că suferinţa prezentului nu poate fi comparată cu gloria care îi aşteaptă.
CĂUTAREA NOULUI ÎNCEPUT
Să privim puţin imaginea de ansamblu, să aruncăm o privire la ipoteza noastră şi să ne uităm la primul pas necesar pentru a lăsa trecutul în trecut.
Când naturalistul Thoreau se apropia de moarte, a fost vizitat de o mătuşă pioasă care 1-a întrebat dacă s-a împăcat cu Dumnezeu, la care el a răspuns că nu ştia că erau certaţi.
Thoreau era cât de departe se putea de adevăr. Fiecare dintre noi am avut cearta noastră cu Dumnezeu. Problema noastră este că nu dorim să admitem că ne-am certat şi că, în final, El este întotdeauna câştigătorul.
Pentru început, noi toţi ne-am născut în lumea aceasta sub pedeapsa păcatului. Nedrept? Gândeşte lucrurile în felul următor: dacă te-ai fi născut într-o familie care are mari datorii, acele datorii ţi s-ar fi transmis chiar dacă nu tu
Acceptarea unui tatuaj

personal le-ai făcut. Când Adam a păcătuit, noi toţi am păcătuit împreună cu el - noi am fost părtaşi la decizia lui în sensul că prin calitatea lui de tată al întregii rase umane el ne reprezenta pe noi toţi.
Acesta este însă doar începutul problemelor noastre. Pe măsură ce îmbătrânim începem să ne comportăm din ce în ce mai mult ca nişte păcătoşi ce suntem. Ideea conform căreia faptele noastre rele sunt rezultatul exemplelor rele din jur şi nu al răului fundamental din noi este naivitate şi contrarul experienţei.
Pe măsură ce înaintăm în vârstă, tiparele comportamentale se instalează şi, fără limite interioare, tindem să ne urmăm dorinţele, oriunde ar duce aceasta. Acesta este începutul unui ciclu pe care îl urâm şi iubim deopotrivă.
Mulţi oameni cred că soluţia la problema lor rezidă în ei înşişi. Ei s-ar putea să jure că nu se vor mai lăsa pradă obiceiurilor lor sau s-ar putea chiar înscrie într-un grup de persoane cu aceleaşi probleme unde să cunoască nişte îmbunătăţiri radicale. Deşi aceste schimbări sunt bune, ele pot fi dăunătoare dacă devin un substitut la răspunsul lui Dumnezeu la dilema lor. Binele a devenit duşmanul lui cel mai bine.
îmbunătăţirea sinelui nu poate rectifica ruptura dintre noi şi Dumnezeu. Nici nu poate

face ca vina ce însoţeşte comportamentul păcătos să dispară, poate doar să o redirecţioneze. Vina reapare sub etichetări diferite. Prea ades este împinsă spre subconştient.
Care este răspunsul lui Dumnezeu la păcătoşenia noastră? Să pun întrebarea puţin altfel: cum poate un păcătos să devină drept în ochii lui Dumnezeu? Foarte pe scurt, moartea lui Cristos pe cruce a fost sacrificiul pentru păcat. Aceasta înseamnă că Dumnezeu are puterea de a ne oferi drept credit neprihănirea lui Cristos: „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat El 1-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El" (2 Corinteni 5:21).
26
Cum sâ-ţi depăşeşti trecutul
Dumnezeu nu îi aşteaptă pe cei păcătoşi şi rătăciţi care îndrăznesc să vină împleticindu-se înaintea Lui ca să le tragă o mamă de bătaie. Cu toţii am auzit de taţi pământeşti care abia aşteaptă să îşi disciplineze copiii aducându-i pe calea cea dreaptă cu biciul; dar Tatăl nostru ceresc îi invită pe păcătoşi la cină, le leagă rănile şi toarnă har în sufletele lor.
Ca tatăl fiului risipitor, Tatăl nostru Ceresc cere să i se aducă cea mai bună robă (simbolul onorării), pantofi (simbolul acceptării) şi viţelul cel îngrăşat (simbolul părtăşiei). El îi aşteaptă pe păcătoşi nu cu o bâtă de baseball, ci cu o cupă plină de milă şi de har.
Vestea bună este că acest act al lui Dumnezeu ne curăţă trecutul o dată pentru totdeauna. El ne declară la fel de neprihăniţi ca şi Cristos. „Adevărat adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele şi crede în Cel ce m-a trimis are viaţa veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă" (Ioan 5:24).
Darul neprihănirii nu le este dat tuturor, ci este rezervat pentru aceia care îşi recunosc neajutorarea şi îşi pun toată încrederea lor numai în Cristos. Dumnezeu îi îndreptăţeşte pe cei nedumnezeieşti când ei renunţă la încrederea în ei înşişi şi cred în Fiul Lui.
Este acesta sfârşitul poveştii? Dacă Dumnezeu ne acceptă pe baza meritelor lui Cristos mai trebuie noi să ne mărturisim păcatele din nou? Şi aceasta înseamnă că putem păcătui cât ne place? Şi cum rămâne cu acele tatuaje care ne acoperă încă sufletele? Există cu adevărat speranţă pentru un nou început? Acestea şi încă alte câteva întrebări îşi vor găsi răspunsul în capitolul următor.
Continuă să citeşti.
Doc
Petrece fără grabă o oră cântând imnuri de laudă lui Dumnezeu şi recitind promisiu-nQe Scripturii. Adu-ţi aminte că încrederea în bunătatea pe care Dumnezeu o are pentru tine este esenţială dacă vrei să convieţuieşti cu trecutul tău dureros.
t io o aZ

Încetarea jocului negării

L

a un târg de provincie am intrat într-o casă plină cu oglinzi. Din cauza modului în care era tăiată sticla, una dintre oglinzi mă făcea să arăt înalt; o alta mă făcea să par gras, iar alta mă arăta cu susul în jos. Am trecut de la statura de uriaş la cea de pitic. Nu puteam prezice cum voi arăta trecând de la o cameră la alta.
Cu toţii ne dorim o oglindă care să ne arate cât mai bine posibil. De fapt, dacă oglinzile din jurul nostru nu ne fac să arătăm bine, ne vom fabrica una care o face.

Instinctiv, dorim să ne ascundem şinele adevărat pentru a proteja o imagine care ne face să părem atractivi, demni şi iubiţi. Şi modul în care sperăm să ne vedem este modul în care sperăm să ne vadă şi ceilalţi. Putem vedea această dezamăgire clar în alţii, dar ea există şi în noi.
Această permutare mentală este, în general, cunoscută drept negare, un refuz fundamental de a-i lăsa pe ceilalţi să vadă latura noastră întunecată. Negaiea ne determină să ridicăm baricade aşa încât să nu fie nevoie să înfruntăm realitatea. încercăm să ascundem ceea ce

suntem cu adevărat de dragul reputaţiei şi a autoconservării. Toată informaţia despre noi înşine care ne parvine este filtrată, aşa încât numai ceea ce ne place trece de bariera psihicului nostru.
Negarea nu este o problemă care ţine doar de familiile alcoolicilor sau ale abuzatorilor sau ale criminalilor. Noi toţi am protejat o imagine care nu este adevărată, am încurajat oamenii să creadă lucruri mai bune despre noi decât ceea ce meritäm. Şi uneori decepţia noastră a creat o breşă între ceea ce suntem cu adevărat şi percepţia celorlalţi despre noi. Numim adesea discrepanţa aceasta „punctul nostru orb".
Pe măsură ce citeşti capitolul acesta, rezistă tentaţiei de a-1 aplica la persoanele pe care le cunoşti mai mult decât de a-1 aplica, în primul rând, la tine însuţi. Recunoaşterea a ceea ce suntem este primul pas înspre devenirea a ceea ce ar trebui să fim.

DOUĂ FELURI DE NEGARE

Teologul suedez Karl Barth a scos în evidenţă faptul că suntem cu toţii nişte mincinoşi incorigibili. Deoarece trăim în imperiul păcatului, îl minţim şi pe Dumnezeu şi ne minţim şi pe noi înşine. Vom lupta împotriva oricărei fărâme de lumină care tinde să facă lumină în compartimentele sufletului.
Negarea conştientă înseamnă că suntem destul de conştienţi de breşa existentă între imaginea publică şi stilul nostru de viaţă. Bărbatul care îşi ascunde cu meticulozitate pornografia este foarte conştient de diferenţa dintre cine este cu adevărat şi cum vrea să fie perceput. Femeia care fură din fondurile companiei a ajuns atât de departe prin a-şi acoperi faptele, încât a atras probabil o atenţie nedorită în birou. în alte domenii, este de o onestitate scrupuloasă

pentru a se putea felicita pe ea însăşi pentru că este, la urma urmei, o persoană „bună". Cei care trăiesc cu un partener de viaţă care trăieşte în negare ştiu cât de protectoare poate fi o astfel de persoană. Bărbatul care bea singur în fiecare noapte, autoconvingându-se că nu este alcoolic va lupta împotriva controlului realităţii pe care familia lui caută să i-1 ofere. Dependenţii de orice fel sunt maeştri ai negării şi nu pot fi ajutaţi până nu se sparge balonul iluziilor lor.
Cineva a spus că dacă am fi făcuţi din sticlă aşa încât tot ce este în noi să fie vizibil, am dori cu toţii să trăim pe insule pustii! Desigur, unii au mai multe de ascuns decât alţii, ei consideră necesar să joace jocuri manipulative pentru a sta ascunşi. Pedofilul, dependentul de droguri şi adulterinul devin abili în jocul negării din raţiuni de supravieţuire. Marea lor majoritate cunosc adevărul despre ei înşişi, dar cunosc şi trucurile de a-1 ţine ascuns.
Gândiţi-vă la schizofrenia mentală cauzată de o relaţie de adulter ţinută secretă. Când întreaga viaţă a unui om e o şaradă, iar păstrarea acestui lucru secret devine o obsesie, fiecare intruziune a realităţii trebuie controlată. Inima lui este pietrificată pentru a

ucide durerea, iar mintea lui este într-o alertă maximă, raţionând, scuzând şi negând. Negarea conştientă poate duce la negare inconştientă. Când ne facem un scop din a-i înşela pe ceilalţi, sfârşim deseori prin a ne înşela singuri. Cu toţii am întâlnit oameni care au ajuns să creadă propriile lor falsităţi. Deşi unii ar putea protesta că este imposibil să credem ceva ce ştim că este fals, mai mulţi oameni decât am fi tentaţi să credem au reuşit să realizeze acest lucru. Un bărbat creştin care a fugit cu soţia unui alt bărbat a spus că ei se rugaseră, de fapt, împreună în legătură cu relaţia lor adulterină şi erau convinşi că aceasta era voia lui Dumnezeu pentru ei. Se poate oare cineva îndoi că cei doi credeau, de fapt, amăgirile inimilor lor?

Cum să-ţi depăşeşti trecutul

Autoînşelarea este un mecanism de apărare, o manevră protectoare care acţionează ca un scut, ferindu-1 pe om de durerea realităţii. Deseori există motive ascunse ale inimii care nu sunt recunoscute în mod conştient; acestea interpretează realitatea în aşa fel încât aceasta ajunge să fie privită după placul persoanei. Reamintiţi-vă că din punct de vedere al naturii noastre, suntem mereu în conflict cu noi înşine, luptând împotriva adevărului pe care îl intuim despre propria persoană.

Pascal spunea că noi, oamenii, ne aruncăm cu capul înainte în abis ferindu-ne deliberat ochii de ceea ce ştim că se află acolo. Deşi avem o îndoială, cunoscând ceea ce este greşit, depunem mari eforturi în a ne ascunde defectele de ceilalţi şi chiar de noi înşine. Probabil că predicatorul a avut multă înţelepciune când unul dintre enoriaşii Iui i-a spus: „Ştiu că ceva este greşit în viaţa mea numai că nu ştiu ce." Care a fost sfatul predicatorului? „Pune-te pe genunchi şi apoi ghiceşte!"

Augustin a spus că înainte de convertire mândria „1-a dezbinat împotriva lui însuşi". Profetul Ieremia credea că suntem incapabili de a înţelege înşelăciunea care mocneşte în sufletele noastre. „Inima este nespus de înşelătoare şi de deznădăjduit de rea: cine poate s-o cunoască? Eu Domnul cercetez inima şi cerc rărunchii, ca să răsplătesc fiecăruia după purtarea lui, după rodul faptelor lui" (Ieremia 17:9,10). Numai Dumnezeu poate înţelege adâncimile reale ale motivelor, ale dorinţelor şi ale tânjirilor noastre.

Pa vel a fost şi el de acord cu existenţa autoamăgirii: „Dacă vreunul crede că este ceva, măcar că nu este nimic, se înşală singur" (Galateni 6:3). Evident, există oameni care cred cu adevărat că sunt cineva, în necunoştinţă de cauză romantică a faptului că sunt, de fapt, „nimic". De vreme ce neagă ceea ce sunt cu adevărat, ei sunt liberi să trăiască într-o lume imaginară creată de ei înşişi - o lume în care ei

încetarea jocului negării

sunt eroii şi alţii sunt personajele negative. Iacov spune că dacă oamenii privesc în oglinda lui Dumnezeu şi apoi se îndepărtează uitând imaginea pe care au văzut-o ei nu sunt decât auzitori ai Cuvântului şi nu împlinitori ai lui şi prin urmare „se înşală" (Iacov 1:22).

Cu siguranţă necreştinii sunt amăgiţi de propriul sine. Pavel a scris că ei „înăduşe adevărul în nelegiuirea lor" (Romani 1:18). Cu toţii am încercat să oprim cu degetul presiunea apei care ţâşneşte din furtunul folosit la irigarea unei grădini. Exact aşa este şi lupta necreştinilor împotriva a ceea ce ştiu că este adevărat. Reprimarea face posibil ca ei să trăiască într-o lume a lor în loc să accepte realitatea a ceea ce sunt cu adevărat înaintea lui Dumnezeu. în mod interesant, Petru scrie că aceia care îl neagă pe Dumnezeu în calitate de Creator „înadins se fac că nu ştiu" (2 Petru 3:5).

Pus în cuvinte simple, mintea umană este capabilă să justifice orice inima umană doreşte să facă. Mintea este capabilă de orice fel de minciună, afişare, eschivare şi

rein-terpretare a faptelor pentru a susţine o reputaţie construită cu grijă. în final, aceste minciuni pot fi crezute, iar iluzia poate fi percepută ca adevăr. Asemenea decepţii mor greu.
Faptul cert este că nu ne cunoaştem pe noi înşine atât de bine cum credem; mai ales, suntem destul de puţin conştienţi de potenţialul nostru de a face rău.
MOTIVE PENTRU NEGARE **Negarea ne permite să evităm vinovăţia**
Când Adam şi Eva au păcătuit în grădină, ei s-au acoperit cu frunze şi şi-au prezentat sentimentele într-o lumină cât mai bună. Când Dumnezeu 1-a întrebat pe Adam direct şi fără menajamente dacă mâncase din pomul interzis, el a arătat-o cu degetul pe soţia lui: „Femeia pe care mi-ai

dat-o să fie lângă mine, ea mi-a dat din rod şi am mâncat" (Genesa 3:12). Adam a dat vina pe soţia lui, deşi nu exista nicio şansă să se fi căsătorit cu femeia nepotrivită!
Alcoolicii sunt ingenioşi în aruncarea vinei asupra altora. Ei îşi văd toate conflictele ca existând din vina virtuală a soţiilor, a copiilor, a angajatorilor, a guvernului. Ei îşi întorc ochii de la oglinda îngustă pentru a găsi una care este tăiată în aşa fel încât le înfrumuseţează imaginea. Ei îşi construiesc atent propria versiune a lucrurilor. Intuitiv, ei ştiu că o persoană îndoită poate părea dreaptă dacă se îndoaie adevărul, împiedicarea altora de la a-i vedea aşa cum sunt este provocarea vieţii lor.
Negarea ne ajută să evităm durerea
Durerea fizică, indiferent de cât de ucigătoare ar fi, este cu mult mai de preferat decât durerea emoţională a ceea ce am făcut sau a ceea ce ni s-a făcut. Pentru un abuzator de copii un picior rupt nu este nici pe departe atât de dureros cât chinul demascării. Iar în cazul victimei, durerea (sau frica) admiterii faptei părintelui abuzator este atât de terifiantă, încât copiii îşi blochează amintirile sau îşi creează acea lume iluzorie despre care am vorbit anterior.
Negarea devine o crisalidă în interiorul căreia oferă refugiu de furtuna înspăimântătoare pe care atât abuza-torul, cât şi victima ar înfrunta-o dacă zidurile construite cu grijă s-ar dărâma. Din păcate această crisalidă oferă doar o protecţie limitată şi temporară. Aşa cum urmează să descoperim, putem fi vindecaţi doar dacă ieşim din ea, rupând carcasa.
Uneori durerea, chiar şi aceea resimţită la moartea unui prieten, este negată de teama că dacă durerii i se va permite o manifestare liberă, va fi interpretată ca slăbiciune sau ca reacţie lipsită de spiritualitate vizavi de pierderea suferită.

Dacă ţi s-a spus de exemplu că bunii creştini nu trebuie să treacă prin etapele durerii vei fi tentat să îţi suprimi adevăratele sentimente şi să le ţii aş?..
Negarea este o manevră defensivă pentru evitarea ruşinii
Păcatele sexuale de orice fel sunt în primul rând cele care generează vină şi dezgustul de sine. Ruşinea adulterului, a homosexualităţii sau a travestirii, de exemplu, este atât de mare încât până şi sinuciderea poate părea mai atractivă decât demascarea. O femeie care s-a întâmplat să se întoarcă pe neaşteptate acasă într-o după-amiază 1-a găsit pe soţul ei defilând prin sufragerie în haine de femeie, ceea ce pentru el era o experienţă sexuală stimulativă. Umilinţa de a trebui să admită practica aceasta îndelungată a fost atât de devastatoare, încât a renunţat să mai meargă la biserică şi, într-un final, a trebuit să părăsească şi regiunea. Ruşinea este una dintre cele mai puternice emoţii umane care va alimenta orice formă de negare şi de raţionalitate. Desigur că făptaşul abuzului trăieşte în negare. Numai Dumnezeu cunoaşte cantitatea de energie mentală pe care acesta o foloseşte pentru a-şi păstra comportamentul

secret. Cristos a spus: „Căci oriciune face răul, urăşte lumina, şi nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele" (Ioan 3:20). Cei vinovaţi fug ca viermii când se întoarce piatra. Aceştia sunt cei ce preferă întunericul luminii soarelui şi peştera înălţimii dealurilor.
Gândiţi-vă ce înseamnă să creşti într-un cămin în care îţi este ruşine de părinţii tăi. Sau cum este să creşti într-un cămin în care părinţii te fac de ruşine. Nu-ţi poţi invita colegii de clasă acasă pentru că îţi este prea ruşine să-i permiţi cuiva să descopere ceea ce se întâmplă cu adevărat în spatele uşilor închise. Copiii sunt constrânşi să ţină totul

secret şi se tem că sunt anormali, ciudaţi sau imposibil de iubit. Toată lumea din casă trebuie să joace jocul negării.
Unii copii trataţi necorespunzător îşi vor dezvolta chiar personalităţi alternative pentru a putea face faţă durerii realităţii. Dorinţa lor de a crede tot ceea ce este mai bun despre părinţii lor este atât de puternică, încât se vor învinovăţi mai degrabă pe ei înşişi pentru abuzul suferit decât pe părinţii lor. Se creează, astfel, o lume imaginară în care toate se întâmplă într-un mod perfect.
Această lume este, în mod intenţionat, deconectată de la realitate. în final, ea revendică o viaţă proprie; fantezia ia locul realităţii.
CARACTERISTICILE NEGĂRII Care sunt caracteristicile celor care trăiesc în negare?
Incapacitatea de a **exprima sentimente**
In primul rând există o descumpănire emoţională. Unii nu pot plânge sau exprima emoţii, indiferent dacă este vorba de mânie sau de durere. Revelarea sentimentelor lor ar pune capăt jocului negării care este jucat zi de zi. Dacă se poartă masca, emoţiile pot fi închise ca un robinet.
O femeie povestea că în copilărie fusese învăţată să-şi ignore sentimentele. îi era ruşine de fiecare dată când exprima mânie, întristare, bucurie sau speranţă. Ea se simţea cauza alcoolismului şi a mâniei iraţionale a tatălui ei. Crescuse încercând să fie o fetiţă cuminte aşa încât tatăl ei să nu fie nevoit să bea.
într-o astfel de familie sentimentele nu contează; această fetiţă îşi cheltuise toată energia pentru a-şi ascunde emoţiile aşa încât să poată menţine o oarecare ordine în căminul ei haotic. „Codul tăcerii era într-atât de puternic, încât nu

mi-a trecut niciodată prin minte să explic problema profesorilor mei. Când ieşeam pe uşă dimineaţa mă comportam automat de parcă aş fi fost cel mai fericit copil din lume. Nu numai că îi minţeam pe toţi cei ce făceau parte din lumea mea, ci mă minţeam şi pe mine însămi." Iată puterea negării.
Ea continuă: „învăţasem cu toţii să minţim - îl minţeam pe şeful tatălui meu; ne minţeam toţi prietenii. Pe de altă parte ni se spunea să nu minţim; pe de alta nu ne era permis să spunem adevărul. Când am ajuns să mă căsătoresc, căsătoria mea a fost condamnată din start. Le-am spus părinţilor mei într-o miercuri că eram însărcinată şi am fost măritată rapid într-o vineri ca nimeni să nu descopere adevărul. Aceea a fost cea mai tristă zi din viaţa mea. Tatăl meu a fost beat la nunta mea. Am avut dorinţa de a mă sinucide."
Din fericire, bărbatul cu care s-a căsătorit ea nu era alcoolic, ci un soţ cât se poate de decent. Dar această femeie a simţit nevoia să creeze o criză după alta pentru a menţine tipul de relaţii disfuncţionale pe care le cunoştea. Ea a devenit excesiv de critică la adresa soţului ei, iar pentru a-şi găsi împlinirea a recurs la o aventură cu un alt bărbat pe care mai târziu l-a luat de soţ. Dar şi-a ţinut secret stilul de viaţă precedent faţă de

el, inventând cu abilitate o poveste pe care el a crezut-o timp de doi ani. Când adevărul a ieşit la iveală, căsătoria ei a suferit şocurile unui nou cutremur.
Aceia care sunt obligaţi să îşi suprime sentimentele în copilărie trăiesc deseori o viaţă de adult în care există un permanent „control al călătoriei". Pur şi simplu nu sunt în stare să găsească în ei înşişi puterea de a înfrunta realitatea durerii lor. Emoţiile lor sunt amorţite, lacrimile se ivesc rareori. Deşi problemele din căminele acestor oameni ar fi evidente pentru orice om sănătos, membrii familiilor disfuncţionale refuză să vadă aberaţiile. Jocul trebuie jucat.

Cum să-ţi depăşeşti trecutul
încă o dată, alegem o oglindă care face pe altcineva să pară strâmb, dar care ne face pe noi să arătăm aproape perfect. Când suntem confruntaţi cu realitatea, decidem că există un motiv, o circumstanţă atenuantă, un eveniment care va face ca totul să pară scăldat în lumina „reală". La fel ca David, când Natan a folosit povestioara cu oiţa pentru a-1 confrunta cu adulterul comis, şi noi vedem păcatele altor oameni cu o acurateţe uimitoare, dar suntem orbi la ale noastre. David i-a spus profetului că omul care a furat oiţa trebuie să dea înapoi de patru ori mai mult! El a refuzat însă să recunoască nu numai că a furat o soţie, dar i-a mai omorât şi soţul! Când trăim în negare, viaţa unui miel are o mai mare valoare decât viaţa unui om.
Perfecţionismul
Codependenţii - adică persoanele care au crescut într-un cămin disfuncţional - vor deveni deseori perfecţionist!, încercând să compenseze mereu deficienţele din familia lor. Ei sunt critici, pretind mult şi sunt obsedaţi de control. Ei trebuie să conserve iluzia că trăiesc într-o lume ordonată. Pentru a compensa haosul tinereţii lor vor munci febril pentru a se asigura că fiecare detaliu din vieţile lor este în prezent în ordine. Deşi aceasta nu modifică rădăcina problemei celei mai mari, perfecţionismul va conduce o persoană la credinţa că la urma urmei totul este în regulă, ceea ce este o deziluzie. Menţinerea acestei imagini construite atent, indiferent de cât este de înşelătoare, continuă în mod scrupulos.
Nesinceritatea ne obligă la suprimarea conştiinţei, cea care ne judecă gândurile şi acţiunile. Dacă vina noastră nu este ştearsă de Dumnezeu va trebui să trăim cu ea, rezolvând tensiunea în modul cel mai bun posibil. Chiar şi cele mai senine dintre zilele noastre vor fi acoperite de nori emoţionali care nu vor dispărea. Când o minciună duce la
încetarea jocului negării

o altă minciună, conştiinţa trebuie redusă la tăcere. Aşa cum am aflat mai sus, acest proces se obţine prin raţionamente elaborate (prin proiectarea vinei asupra altora). într-o astfel de stare emoţională, trebuie să menţinem şi distanţa faţă de Dumnezeu. Nu citim Biblia, rugăciunile noastre nu au gravitate, iar mărturisirea nu este profundă. Superficialitatea în relaţiile cu ceilalţi se regăseşte şi în relaţia acelei persoane cu Dumnezeu. Cu toţii ne putem identifica, după părerea mea, cu Hamlet:
Cuvântu-mi zboară, gândul mi-e stingher, Cuvinte fără gând n-ajung la cer.
(3.3.97)
De ce este păcatul atât de înşelător? „Ci îndemnaţi-vă unii pe alţii în fiecare zi câtă vreme se zice «Astăzi!» pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înşelăciunea păcatului" (Evrei 3:13). Păcatul nu ni se înfăţişează niciodată în adevărata lui lumină. O persoană care este înşelată, nu cunoaşte lucrul acesta! El crede cu adevărat că oglinda pe care a ales-o îl înfăţişează corect, indiferent de cât de diformă apare ea în lumina Cuvântului revelat al lui Dumnezeu. Când crezi o

minciună ea devine adevăr pentru tine.
Unii oameni care trăiesc în negare sunt cu adevărat cinstiţi când spun că nu îşi văd greşelile: „Nu-mi pierd cumpătul, doar vreau să fiu şeful la mine în casă." Sau „consum într-adevăr alcool, dar merit puţină plăcere, având în vedere stresul la care sunt supus". Sau „nu sunt manipulator, imi place doar să văd că se fac toate corect". O asemenea persoană are un sistem de apărare împotriva greşelilor. Ea chiar crede că este OK.
Manipularea
în cele din urmă, cei care trăiesc în negare recurg adesea la manipulare. Dependentul îşi foloseşte puterea de a insufla

Cum să-ţi depăşeşti trecutul
vină familiei sale aşa încât ceilalţi vor juca jocul după regulile lui. Vinovăţia şi ruşinea pe care el însuşi le simte vor fi folosite ca arme împotriva altora. Jocul negării devine jocul vinovăţiei.
Desigur, există multe niveluri ale negării şi multe modalităţi diferite în care ea îşi face apariţia; dar cu cât refuzăm mai mult să vedem adevărul, cu atât mai împietrite devin inimile noastre.
Din fericire, există o cale mai bună.
FRICA ŞI BUCURIA DEMASCĂRII
Robert Fulghum în *AII I Really Need to Know I learned in Kindergarten* [Tot ce trebuie să ştiu am învăţat la grădiniţă], povestea cum în copilărie, prin octombrie, el şi prietenii lui obişnuiau să se joace de-a v-aţi ascunselea sub frunze. Exista mereu câte un copil care se ascundea atât de bine, încât nimeni nu-1 putea găsi. în final, ceilalţi copii renunţau la a-1 mai căuta. Când acel copil apărea într-un final, ceilalţi copii îi explicau că jocul consta din două părţi, ascunsul şi găsitul, iar aceasta presupunea că el nu trebuia să se ascundă aşa încât să nu poată fi găsit.
Fulghum continuă:
In timp ce scriu aceste rânduri, copiii din cartier continuă să joace jocul, iar eu pot vedea un copil sub un morman de frunze, în curte, chiar sub fereastra mea. El stă acolo deja de multă vreme, toţi ceilalţi au fost găsiţi, iar copiii sunt pe cale să renunţe la el şi să se întoarcă la locul iniţial. M-am gândit să ies afară, să mă duc la copii şi să le spun unde se ascundea. Şi m-am mai gândit şi că puteam da foc frunzelor pentru a-1 scoate afară. Insă am strigat doar de la fereastră: „LASĂ-TE GĂSIT, PUŞTIULE!" Şi l-am speriat aşa
încetarea jocului negării

de tare încât, probabil, a început să plângă şi a fugit acasă să îi spună mamei lui ce-a păţit. E destul de greu uneori să ştii cum să fii de ajutor.
Ne jucăm de-a v-aţi ascunselea într-un stil al adulţilor. Dorim să ne ascundem atât de bine, încât să nu fim găsiţi niciodată, chiar dacă în detrimentul nostru. Suntem toţi ascunşi sub un morman de frunze, aranjate atât de abil, încât nimeni nu ne poate vedea. La început este distractiv, dar pe urmă devine un iad al nostru. In cele din urmă, indiferent de cât de mult timp ne-am ascuns, indiferent din ce motive ne ascundem, vrem să fim găsiţi!
Cum punem capăt jocului negării?
„Numai Dumnezeu ştie cine sunt eu cu adevărat şi fie ca El, în bunătatea Lui, să mă împiedice să aflu!", spunea pare-se învăţatul iluminist Goethe. Da, este adevărat că Dumnezeu ştie cine suntem, dar este, de asemenea, adevărat că doar atunci când El ne arată adevărata noastră imagine de sine există speranţă şi iertare. Numai dacă I-ar fi permis lui Dumnezeu să îi arate cum era cu adevărat, Goethe ar fi găsit, poate, lucrul

de care avea nevoie cu disperare.

Trebuie să **admitem că am fost deja descoperiţi!**

David s-a împăcat cu adevărul despre sine însuşi când a înţeles faptul că Dumnezeu îl iubeşte necondiţionat: „Doamne, Tu mă cercetezi de aproape şi mă cunoşti, ştii când stau jos şi când mă scol şi de departe îmi pătrunzi gândul. Ştii când umblu şi când mă culc şi cunoşti toate căile mele" (Psalmul 139:1-3).

David era conştient că Dumnezeu îl cunoştea pe deplin. Atotputernicul cunoştea numărul momentelor când David se aşezase şi se ridicase; ştia fiecare cuvânt pe care îl rostise David vreodată; şi, mai surprinzător, ştia fiecare gând al lui, înainte ca acesta să i se nască în minte! în prezenţa Lui

Dumnezeu nu sunt secrete, nu sunt motive ascunse, nu sunt oglinzi deformate. Suntem ceea ce suntem, fără scuze şi explicaţii atent meşteşugite.

Faptul că Dumnezeu ne cunoaşte este un continuum: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău şi unde voi fugi departe de faţa Ta? Dacă mă voi sui la cer Tu eşti acolo, dacă mă voi culca în locuinţa morţilor, iată-te şi acolo" (Psalmul 139:7-8). Dacă plănuim să fugim de Dumnezeu trebuie să ne reamintim că El este în cele mai îndepărtate locuri ale Universului. El călătoreşte acolo unde Lumina nu a ajuns încă şi existenţa Lui nu este cuprinsă de marginile Universului.

David analizează ascunderea în întuneric, în disperarea lui de a fugi de Dumnezeu. Dar, „iată că nici chiar întune-recul nu este întunecos pentru Tine, ci noaptea străluceşte ca ziua şi întunerecul ca lumina" (Psalmul 139:12).

Criminalii îşi îndeplinesc faptele la adăpostul întunericului, dar în ochii lui Dumnezeu ei acţionează ca în amiaza mare. Pentru Dumnezeu nu există locuri ascunse.' Nu putem să vorbim de Dumnezeu pe la spate, nu putem face vreodată un lucru care să fie ţinut ascuns de ochiul mereu treaz al Celui Atotputernic. Dumnezeu cunoaşte faptele, pe absolut toate: „Nicio făptură nu este ascunsă de el, ci totul este gol şi descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face" (Evrei 4:13).

De fapt, Dumnezeu îl cunoştea pe David ca fiinţă veşnică: „Când nu eram decât un plod fără chip ochii Tăi mă vedeau, şi în cartea Ta erau scrise toate zilele care îmi erau rânduite, mai înainte de-a fi fost vreuna din ele" (Psalmul 139:16).

Dumnezeu îl cunoştea pe când era ţesut în pântecele mamei sale. David nu putea avea secrete. Imaginează-ţi o serie de cărţi care ar conţine fiecare cuvânt pe care l-ai rostit vreodată. S-a estimat că majoritatea oamenilor rostesc în timpul vieţii destule cuvinte pentru

umplerea cu cărţi a unei biblioteci de mărime medie. (Evident, am întâlnit şi oameni a căror bibliotecă de cuvinte ar fi mult mai mare decât ar trebui!) Adaugă la aceste volume şi pe acelea care conţin fiecare faptă făcută vreodată, de la primele ţipete la programul curent. Fiecare pas făcut, fiecare înclinare a capului şi fiecare clipire. Numai acestea ar adăuga multe rafturi în biblioteca ta personală. în final, adaugă şi volumele care conţin fiecare gând pe care l-ai avut vreodată. Acestea din urmă vor fi mult mai numeroase decât cele aparţinând primelor două categorii la un loc. Toate acestea numai despre tine!

Dar nu am terminat încă. Inchipuiţi-vă că această bibliotecă ar mai conţine şi toate informaţiile care ar fi fost adevărate despre tine dacă ai fi fost crescut într-o altfel de familie, în alte circumstanţe şi într-o epocă diferită. Acele informaţii trebuie să fie incluse, pentru că Dumnezeu ştie ce am fi făcut sau spus în circumstanţe diferite şi într-o epocă diferită. Să ne amintim că Dumnezeu cunoaşte nu doar ceea ce este real într-un moment oarecare, ci şi ceea ce ar fi fost posibil în alte circumstanţe.

Toată această cunoaştere extraordinară există în mintea lui Dumnezeu. Nici măcar un singur detaliu nu a scăpat atenţiei Sale. Toate gândurile pe care suntem bucuroşi că nu le-a văzut nimeni sunt prezente înaintea lui Dumnezeu. El cunoaşte muşamalizările, minciunile, jocurile de rol. El ne-a găsit.

Adam şi Eva s-au gândit că dacă se acoperă cu frunze şi se ascund după un arbore, Dumnezeu

va trece pe alături, căutându-i, dar fără să-i găsească. Dar Dumnezeu a văzut printre arbori şi frunze de finic. Chiar în timp ce căutau un loc unde să se ascundă, în spatele copacului, erau găsiţi deja.
Poate acum înţelegem mai bine de ce existenţa iadului este justificată. Gândim adesea că doar cei de teapa lui Satana sau a lui Hitler ar trebui judecaţi şi condamnaţi la iad. Dar când Dumnezeu îi va judeca pe necredincioşi toate

apărările lor vor fi desfiinţate. Ei se vor vedea pe ei înşişi aşa cum îi vede Dumnezeu, lucru care, implicit, este o definiţie a reditării. Atunci iadul va părea atât drept, cât şi adecvat. Deşi cunoaşterea intimă a lui Dumnezeu umple de frică, aceasta este şi liniştitoare. Aceia dintre voi care aţi fost abuzaţi, aceia care aţi trăit ruşinea convieţuirii cu un părinte care v-a acuzat pe nedrept fiţi încurajaţi de faptul că Dumnezeu cunoaşte întreaga poveste. Deşi unii s-ar putea să nu vă creadă, Dumnezeu nu este înşelat de argumentele abile ale celor răi. El cunoaşte ceea ce altora le vine greu să recunoască. El a urmărit totul şi absolut totul este înregistrat.

Trebuie să îl invităm pe Dumnezeu să **ne cerceteze**

Care este răspunsul nostru la o asemenea cunoaştere? David s-a rugat: „Cercetează-mă, Dumnezeule, şi cunoaşte-mi inima! încearcă-mă şi cunoaşte-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea şi du-mă pe calea veşniciei!" (Psalmul 139:23, 24)
De ce îi cere David lui Dumnezeu să-1 cerceteze dacă nu cu mult înainte recunoscuse deja că Dumnezeu îl cunoaşte pe deplin? David spune: „Dumnezeule, ştiu că Tu cunoşti deja tot ce este de ştiut despre mine; acum, arată-mi ceea ce vezi!"
în cele din urmă, David a fost dispus să se privească pe sine în oglinda lui Dumnezeu. Ceea ce urma el să vadă era o imagine transparentă, fără alibiuri, fără aruncarea vinei asupra celorlalţi, fără o meşteşugită răstălmăcire a detaliilor. Doar el, singur, în prezenţa unui Dumnezeu atotcunoscător.
Dumnezeu ne îngăduie să vedem măcar o parte din ceea ce El vede. Nu ne vom vedea niciodată exact cum ne vede El, dar vom vedea îndeajuns din realitate încât aceasta să ne determine la pocăinţă. Poate ne vom vedea, de asemenea,

aşa cum ne văd ceilalţi. Vom vedea păcate şi atitudini de existenţa cărora nici nu ştiam. Percepţia noastră de sine care fusese măcar parţial anulată va fi acum activată. Alţi oameni ne pot ajuta, dacă avem umilinţa de a accepta critica lor; dar, în final, numai Dumnezeu ne poate ajuta să vedem întreaga harababură înfiorătoare.
Pascal spunea: „Nu numai că îl putem cunoaşte pe Dumnezeu prin Isus Cristos, ne putem cunoaşte cu adevărat pe noi înşine numai prin Isus Cristos." Cunoaşterea sinelui nostru real este posibilă numai prin cunoaşterea lui Dumnezeu. El este standardul prin care putem căpăta cunoaşterea a ceea ce suntem cu adevărat. El este singurul posesor al oglinzii corecte.

Trebuie să ne împărtăşim secretele unei alte fiinţe umane în care avem încredere

Cu toţii avem nevoie de cel puţin o persoană care ne va iubi chiar dacă va trebui să-i mărturisim despre partea noastră cu adevărat malefică. Scoaterea secretului la lumină potoleşte fierberea. Un poliţist mi-a spus că până şi criminalii doresc să fie descoperiţi. Ei sunt obosiţi de căratul greutăţii decepţiei. Adânc înăuntrul lor, ei doresc să fie demascaţi, să plătească pentru păcatul lor ca să-şi despovăreze conştiinţa. Amăgirea nu se poate încheia atâta timp cât nu recunoaştem adevărul din trecut. Abuzatorii trebuie să recunoască adevărul; la fel şi alcoolicii, adulterinii şi toţi cei care i-au rănit pe alţii prin lipsa lor de sensibilitate şi mânie. Trebuie să renunţăm la „meşteşugurile ruşinoase şi ascunse, [să] nu umblăm cu vicleşug şi [să] nu stricăm

Cuvântul lui Dumnezeu. Ci prin arătarea adevărului [să] ne facem vrednici să fim primiţi de orice cuget omenesc înaintea lui Dumnezeu"(2 Corinteni 4:2).
46
Cum să-ţi depăşeşti trecutul
Robert Munger, în broşura lui intitulată *My Heart Christ's Home* [Inima mea căminul lui Cristos], descrie cum trebuie să-L invităm pe Cristos în diferitele încăperi ale inimilor noastre: vizuina televizorului, bucătăria cu mâncarea din ea şi sufrageria în care se găseşte ceea ce citim. Dar, explică Munger, adesea refuzăm să-L invităm pe Cristos într-un dulap pe care ne-am hotărât să nu-1 deschidem.
Putem parcurge încăperile secrete ale vieţilor noastre împreună cu Cristos, deschizându-le una câte una. Şi până şi acele dulapuri pe care refuzăm să le deschidem, acele unghere tihnite pe care le-am baricadat cu grijă nu sunt o provocare prea mare pentru noi şi Dumnezeu. însăşi acţiunea de a deschide acele uşi este înfricoşătoare, dar Dumnezeu nu numai că ne va indica unde sunt aceste dulapuri, ci ne va şi ajuta să deschidem uşile.
Aşa că strigătul meu este: „Lasă-te găsit!"
Dnn
Aşteaptă în tăcere în prezenţa lui • ,. Dumnezeu o oră întreagă, invitându-L pe ~~*ru^y*~~. ~~*ui*~~ ~~ie;~~ r3u^ui Sfânt să-ţi cerceteze inima şi să aducă la suprafaţă acele probleme care necesită o confruntare în timpul vieţii tale. Scrie pe o bucată de hârtie problemele pe care ştii că trebuie să le rezolvi în prezenţa lui Dumnezeu.
Roagă-te cu cuvintele rugăciunii lui David: „Cercetea-ză-mă, Dumnezeule, şi cunoaşte-mi inima! încearcă-mă şi cunoaşte-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea şi du-mă pe calea veşniciei!" (Psalmul 139:23, 24).
Notă:
1. Robert Fulghum, *AII 1 Really Need to Know 1 learned in Kindergarten: Uncommon Thoughts on Common Things,* New York, Villard Books, 1988, p. 56-58.
(y&tot> 3

Iertare
pentru cei de neiertat

B

lestemată să fii! Blestemată!" Vocea conştiinţei i-a condus pe mulţi spre mormânt de timpuriu. Vocea poate începe ca o şoaptă, dar, în cele din urmă, va ajunge să urle ca un megafon, determinându-şi victima să sară peste parapet. în cazul unora, rezultatul este un sentiment nelămurit al depresiei, iar în cazul altora este o undă verde pentru dedarea la plăcere. Nicio pledoarie sau expunere logică nu poate amuţi acea voce care ne spune că suntem murdari, nedemni şi condamnaţi la neajutorarea pe care ştim bine că o meritäm.
„Văd bebeluşi peste tot şi ei se uită la mine de parcă ar şti că ceea ce-am făcut este rău, văd băieţei cu părinţii lor şi mă doare atât de tare. Tot ce îmi doresc este să mă târăsc într-o gaură şi să mor." Acestea sunt cuvintele de părere de rău ale unui bărbat care şi-a încurajat iubita să facă un avort pentru că îi păsa de „ceea ce va crede lumea". De-abia acum îşi dă seama că şi-a ucis fiul. Are probleme în ce priveşte pocăinţa deoarece nu ştie cu cine să discute. După mulţi ani de la episodul acesta el se mai uită încă peste umăr în aşteptarea mâniei lui Dumnezeu.
47
48
Cum să-ţi depăşeşti trecutul

Iertare pentru cei de neiertat

49

Am învăţat deja că nu putem să ne rezolvăm vinovăţia recurgând la negare, pretinzând că suntem buni, când, de fapt, ştim bine că suntem opusul. Trebuie să ne înfruntăm şinele exact aşa cum este, în prezenţa singurei Fiinţe care ne poate curaţi şi care poate aduce pace în sufletele noastre tulburate. Cu cât este onestitatea noastră mai mare, cu atât ne va fi bucuria mai mare.

Scopul acestui capitol este să arate de ce orice păcat, indiferent cât este de malefic, poate fi iertat de Dumnezeu. Aceasta este invitaţia de a accepta promisiunea lui Dumnezeu, în care până şi criminalii îşi pot pune încrederea; nu există păcat, fie el public sau ascuns, pe care Dumnezeu să nu îl poată ierta.

Chiar şi aceia care au avut şansa de a fi crescuţi în cămine relativ stabile cunosc puterea vinovăţiei. Mulţi copii ştiu bine că nu s-au ridicat la înălţimea aşteptărilor părinţilor lor. Taţii şi mamele lor le-au reamintit continuu (deseori printr-o disciplinare severă) că au eşuat. De vreme ce prima înţelegere a conceptului identităţii personale este declanşată într-un copil pornind de la părinţii lui, această lipsă a acceptării este o lovitură extraordinară dată stimei de sine a copilului.

Vinovăţia este amplificată în vieţile copiilor abuzaţi; ei presupun în mod total greşit că primesc pur şi simplu ceea ce merită. Ei cred că sunt răi, atât de răi cum i-au făcut părinţii să fie. Raţionamentul copilului este următorul: „Dacă mama şi tata cred că sunt rău atunci acesta trebuie să fie adevărul!"

Faptul că povara devine de nesuportat este de înţeles. Unii copii se simt vinovaţi pentru simplul fapt că trăiesc şi intră în viaţa de adult cu acele emoţii nerezolvate. Aceasta este desigur o vină falsă, dar una nu mai puţin distructivă decât o vinovăţie reală.

Unii dintre noi vom spune că sentimentul de vinovăţie îşi are originea în momentele în care profesorii de la şcoală şi-au exprimat dezaprobarea în legătură cu performanţele noastre. Ce ştiam era că valoarea noastră depindea de notele din carnet. Am simţit nesiguranţă şi un sentiment al devalorizării. Ne-am temut că vom fi pe ultimul loc în clasă, acela de pe ultimul loc pe scara acceptării de către ceilalţi.

Desigur, ne-am dezamăgit şi pe noi înşine, iar aceasta face iertarea dificilă. Luăm decizii prosteşti, eşuăm şi comitem păcat după păcat. Ştim că ne-am trădat principiile de bază şi credem despre noi înşine că suntem o persoană ipocrită nedemnă. Avem înregistrarea trecutului drept dovadă. Şi mai multă vinovăţie.

în cele din urmă, cea mai mare condamnare care ne apasă sufletele este conştientizarea continuă că L-am dezamăgit pe Dumnezeu. Oricât am încerca, ştim instinctiv că El cere mai mult de atât. Starea noastră deplorabilă este completată de conştienta că El ne cunoaşte întreaga istorie. Dumnezeu ştie că tânăra femeie şi-a ucis copila nenăscută într-o clinică unde se practica avortul; Dumnezeu ştie că tânărul bărbat a avut o serie de relaţii homosexuale care au condus alţi tineri bărbaţi spre un stil de viaţă similar. Dumnezeu ştie, iar făptaşii, de asemenea, ştiu că El ştie! De vreme ce posibilitatea îmbunării continue a unui Dumnezeu plin de mânie este cea mai veche iluzie din lume, suntem condamnaţi să repetăm eşecul la infinit dacă vom continua să urmăm această cale.

Mulţi oameni presupun că vor fi izgoniţi din prezenţa Domnului fără prea multă zarvă. Ca şi Cain, ei cred că poverile lor sunt prea grele pentru a putea fi îndurate. Ei vor fi de acord cu David, spunând ca el: „Păcatul meu stă necurmat înaintea mea" (Psalmul 51:3).

CONSECINŢE PERMANENTE ALE VINOVĂŢIEI

Cum acţionează vinovăţia asupra noastră? William Justice descrie efectele unei conştiinţe neliniştite, pe care le numeşte „cercul damnaţilor". Citiţi descrierea lui:

Pentru fiecare eşec de a se ridica la înălţimile unui „TREBUIE" cel în cauză are tendinţa de a se autope-depsi astfel încât rezultatul este un alt eşec! Şi fiecare eşec provoacă răspunsul „n-ar fi trebuit să greşesc! Sunt vinovat şi mă condamn pentru violarea unui «TREBUIE»" care la rândul lui produce nevoia de pedepsire în continuare, lucru care rezidă în şi mai multe eşecuri. Pentru că am eşuat, mă autopedepsesc astfel încât să obţin un sentiment de eşec continuu. Un cerc se închide doar pentru a fi reluat. Am eşuat să mă ridic la înălţimea unui „TREBUIE", lucru pentru care mă simt vinovat. Condamnat din propria vină, simt nevoia să plătesc. Pentru a plăti, aleg o metodă care mă va lăsa cu sentimentul eşecului. Cercurile se descriu la nesfârşit, pe aceleaşi coordonate. Procesul poate fi comparat cu un bulgăre de zăpadă care se rostogoleşte de pe un deal, adăugând volumului său cu fiecare rostogolire. Cercul acesta descrie o mişcare de rotaţie înnebunitoare şi are potenţialul unui perpetuum mobile. Aceasta este cel puţin o faţetă a iadului.[1]

Justice povesteşte despre un tânăr care a fost spitalizat pentru dependenţa de heroină. Când un capelan 1-a întrebat de ce îşi distrugea cu bună ştiinţă creierul prin droguri a răspuns că oricine ar trebui să cunoască răspunsul la o asemenea întrebare: „îmi pare atât de rău pentru unele dintre lucrurile pe care le-am făcut, încât aş vrea să mor. Nu am curajul să iau o armă şi să-mi zbor creierii, aşa că o fac pe calea mai înceată, folosind droguri. Simt că trebuie să plătesc cumva pentru tot ce-am făcut rău. Cred că majoritatea dintre noi, cei care le folosim, simţim acelaşi lucru."

Acest lucru, remarcă Justice, nu este nimic altceva decât un plan de moarte în rate. Unii plătesc prin dependenţă,

alţii plătesc prin crimă. Ucigaşul face deseori mai mult decât „să-şi câştige existenţa" prin încălcarea legii. El trăieşte la modul periculos pentru a se pedepsi. Faptul de-a fi prins nu-1 schimbă; se simte nedemn de a duce o viaţă mai bună. Cât de repede posibil, el va relua cercul comportamentului distructiv. Faptul de a nu fi prins poate însemna pentru el o penitenţă mai mare decât faptul de a fi prins.

Lady Macbeth, complice la uciderea lui Duncan, regele, credea că mâinile ei pătate de sânge pot fi uşor curăţate. „Puţină apă ne spală de a noastră faptă", îl asigură ea pe soţul ei. Dar soţul ei rostise deja adevărul:

Putea-va Oceanul al marelui Neptun Să spele mâna mea vreodată d-acest sânge? O, nu; mult mai uşor va putea mâna mea Cu purpură să dea nemărginita mare Făcând din verde roş. (2.2.60-67)

Deşi lady Macbeth gândea la început că vina ei putea fi uşor ştearsă, în cele din urmă a cedat în faţa potestelor unei conştiinţe pângărite, strigând: „încă tot pute aici a sânge. Toate parfumurile Arabiei n-ar putea parfuma această mică mână." (5.1.54-55). Când tortura mentală a devenit de nesuportat ea a făcut ceea ce treizeci de mii de americani fac în fiecare an - a comis un suicid.

Există un simţământ adânc înrădăcinat în noi conform căreia păcatul poate fi iertat numai dacă se varsă sânge. Desigur, aceasta este şi învăţătura Bibliei: „Şi fără vărsarea de sânge nu este mântuire" (Evrei 9:22). Dar unii oameni pervertesc această învăţătură prin aceea că îşi varsă propriul sânge într-o încercare disperată, dar inutilă de a plăti ceea ce conştiinţa lor le spune că au de plătit.

PĂCATUL DE NEIERTAT

Imoralitatea, abuzul asupra copiilor, violul şi crima -aceste păcate şi multe altele i-au determinat pe mulţi să intre în încăperile interioare ale unui iad personal. Ei există în negura remuşcărilor, a urii de sine însuşi şi a vinovăţiei. Tortura lor privată îi împinge

spre concluzia că păcatul lor este impardonabil.
Un bărbat care şi-a infectat fără să vrea soţia cu mortalul virus HIV s-a blestemat pe sine şi pe Dumnezeu pentru păcatele lui din trecut: „N-aş vrea iertarea lui Dumnezeu nici dacă mi-ar oferi-o", s-a plâns el plin de furie, „pentru că indiferent de ceea ce se întâmplă mai departe, eu merit să ard în iad." Pentru că era incapabil să se ierte, nu a văzut niciun beneficiu în iertarea pe care i-o oferea Dumnezeu. El credea că păcatul lui era de neiertat.
Citiţi un fragment dintr-o scrisoare pe care am primit-o de la un alt tânăr:
In noaptea de sâmbătă a săptămânii trecute am fost tentat să comit păcatul de neiertat. De când am aflat de acest păcat, acum patru ani, trăiesc cu frica de a nu-1 comite. Ei bine, în seara de sâmbătă, săptămâna trecută, s-a întâmplat: m-am înfuriat şi am început să-L blestem pe Dumnezeu şi să mă refer la Duhul Sfânt cu nişte apelative blasfemiatoare şi injurioase.
După care mi-am cerut iertare, dar nimic nu părea să se îndrepte, aşa că m-am înfuriat şi mai cumplit şi am început să blestem. Credeţi că L-am înfuriat atât de tare pe Dumnezeu încât să mă părăsească?
Ştiu că trebuia să renunţ la amiciţia mea cu un bărbat care este implicat în pornografie - dar n-am făcut-o.
Am fost într-atât de mâhnit şi de îngrijorat după ce am comis acest păcat, încât nu am dormit toată noaptea. Credeţi că Satana influenţează starea mea

mizerabilă ca să mă facă să cred că am comis păcatul de neiertat?
Cristos a vorbit într-adevăr despre un păcat de neiertat, dar ce a vrut El să spună? Care este acesta?
Fariseii au văzut minunile făcute de Cristos şi i le-au atribuit lui Satana. Cristos a scos în evidenţă cât de ilogică era concluzia lor. Satana nu s-ar gândi vreodată să-şi scoată afară complicii (demonii lui). Satana nu-1 izgoneşte pe Satana. Numai o Persoană care este mai puternică decât Satana îl poate izgoni afară.
La acestea de mai sus, Cristos adaugă:
De aceea vă spun: „Orice păcat şi orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată. Oricine va vorbi împotriva Fiului Omului va fi iertat, dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor."
Matei 12:31, 32
Păcatul de neiertat a fost comis când liderii spirituali s-au interpus între Cristos şi oamenii de rând care erau dispuşi să accepte minunile lui Cristos ca fiind legitime. în contextul Noului Testament, păcatul acesta era cel al unei naţiuni necredincioase care şi-a pierdut sensibilitatea spirituală şi care 1-a respins în mod hotărât pe Mesia lui Dumnezeu. Orbirea spirituală a rămas peste generaţia respectivă de israeliţi (excepţie făcând persoanele care dăduseră dovadă de credinţă) care au fost excluşi de la harul şi bunătatea plină de dragoste în Cristos.
De ce nu a fost posibilă iertarea?
Condiţia sine qua non a căpătării iertării este credinţa! Fariseii care au respins scrisorile de recomandare ale Domnului s-au autoexclus din împărăţia Cerurilor prin

lipsa lor de credinţă. în încercarea de a stinge lumina, ei au devenit atât de împietriţi, încât nu mai doreau iertarea.
Mare atenţie la faptul că păcatul de neiertat a fost comis doar de cei necredincişi, adică de cei care nu L-au primit pe Cristos ca Mântuitor. Ei au hrănit o inimă

împietrită; prin urmare, au trebuit să accepte consecinţele deciziilor lor.
Acest păcat nu mai poate fi comis în acelaşi sens astăzi deoarece:
- Cristos nu mai este pe pământ, făcând minuni pentru a ne convinge că este Mesia.
- Acest păcat a fost respingerea lui Cristos la nivel naţional de către evrei.

Astăzi vindecătorii prin credinţă pretind că fac minuni, deşi mulţi dintre noi avem îndoieli în ce priveşte validitatea acestor pretenţii. O asemenea îndoială nu constituie un păcat, ci pur şi simplu opinia sinceră a celor care încearcă să evalueze asemenea fenomene.
Cu toate acestea, unii oameni comit chiar şi în zilele noastre un păcat cu adevărat de neiertat, prin respingerea permanentă a lui Cristos. Ei nici nu caută să se pocăiască, nici nu doresc un asemenea lucru. Ei îl înghesuie pe Cristos într-un loc din ce în ce mai strâmt pentru a-L putea da afară şi, la fel ca fariseii, ajung să suporte consecinţele. Aceştia sunt cei împotrivitori, neconvertiţi care nu mai simt demult nevoia de a fi iertaţi de Dumnezeu. Ei nu au fost niciodată salvaţi şi nici nu doresc să fie.
Dacă eşti îngrijorat că s-ar putea să fi comis păcatul de neiertat, fii convins că n-ai făcut-o! Sensibilitatea ta dovedeşte că Dumnezeu lucrează în inima ta. Aceia care comit un păcat de neiertat nu sunt îngrijoraţi defel în privinţa relaţiei lor cu El. Evident, iertarea este disponibilă numai pentru cei care o doresc.
Iertare pentru cei de neiertat 55
Bărbatul care a scris scrisoarea din care am citat mai sus trebuie, întâi de toate, să răspundă la întrebarea: sunt sau nu creştin? Dacă răspunsul este da, atunci pasul următor este să se pocăiască de orice păcat pe care i-1 descoperă Duhul Sfânt. Dacă este necesar, ar trebui, de asemenea, să primească nişte sfaturi de la nişte creştini maturi care îl pot conduce spre siguranţa iertării primite. Din fericire, păcatul lui nu este de neiertat.
Dacă şi tu, drag cititor, crezi că păcatul tău este de neiertat sau dacă ştii pe cineva care crede că a întrecut limita care duce la abisul regretului nesfârşit şi la o conştiinţă chinuită, ceea ce trebuie să ştii este că există speranţă. Noaptea se lasă peste suflet, dar Soarele are puterea să răsară.
Iertarea este disponibilă şi o poţi primi. Pentru a te ajuta să capeţi siguranţa că ai fost iertat, permite-mi să-ţi explic conceptul iertării şi cel al harului din Noul Testament. Inima lui Dumnezeu este plină de har mult mai mult decât este trecutul tău plin de păcate.
CALEA SPRE IERTARE
Gândiţi-vă la aceste cuvinte:
Pe voi care eraţi morţi în greşelile voaste şi în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viaţă împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greşelile. A şters zapisul cu poruncile lui care stătea împotriva noastră şi ne era potrivnic, şi 1-a nimicit, pironindu-1 pe cruce.
Coloseni 2:13, 14
Pavel se referă aici la un obicei străvechi prin care datoriile plătite ale unei persoane erau scrise pe un pergament sub forma de listă peste care se scria „achitat integral". Apoi

pergamentul era afişat public pe o tablă aşa încât toţi să vadă că datoria fusese plătită. Când Cristos a murit pe crucs, a luat toate datoriile pe care noi ca unii care am încălcat Legea le aveam la Dumnezeu şi le-a plătit El însuşi. Dumnezeu Tatăl a primit plata şi S-a declarat pe deplin satisfăcut de valoarea plăţii. Vorbind la modul figurat,

chitanţa pentru plata datoriei a fost atârnată pe cruce, ca toţi să o vadă.
Ceea ce este incredibil este că noi ca creştini nu-I suntem datori lui Dumnezeu cu neprihănire - Isus a îndeplinit obligaţiile noastre. Cuvintele Lui spuse pe cruce: „S-a isprăvit!" (Ioan 19:30), se traduc în greacă printr-un singur cuvânt care înseamnă: „Achitat integral!" Prin urmare, putem sta în faţa lui Dumnezeu, fiind pe deplin acceptaţi; înaintea lui Dumnezeu, avem acelaşi statut ca şi cel al lui Cristos. Da, chiar şi păcatul blasfemiei poate fi iertat.
Iată punctul de plecare pentru o conştiinţă curată. Amin-tiţi-vă că moartea lui Cristos a fost plata pentru tot ceea ce am făcut noi în trecut, prezent sau viitor. De vreme ce El a murit cu două mii de ani înainte ca noi să ne naştem, sacrificiul Lui include şi păcatele pe care încă nu le-am comis. Dumnezeu ne-a anticipat păcatele - iar ele, în totalitatea lor, au fost aruncate asupra lui Cristos. Dacă eşti creştin, nu există păcat pe care să-1 comiţi cândva şi care să nu fie deja plătit.
O înţelegere greşită extrem de răspândită este aceea că, în momentul mântuirii, Dumnezeu ne iartă doar păcatele comise până în acel moment. Apoi, prin mărturisire, ne menţinem mântuirea „la zi". Dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci n-am putea avea siguranţa mântuirii. Dacă tu sau eu am muri mâine, având păcate nemărturisite pe conştiinţă? Am fi pierduţi şi pe drum spre iad?
Vestea bună este că atunci când am crezut în Cristos ca Mântuitor al nostru, printr-un singur act, Dumnezeu a şters toate păcatele noastre - chiar şi pe acelea pe care nu le
Iertare pentru cei de neiertat

comisesem încă. Textul spune că El ne-a iertat *„toate* greşelile" când am fost mântuiţi. Cei care s-au încrezut în Cristos îi aparţin Lui pentru totdeauna. Suntem declaraţi neprihăniţi de către Dumnezeu pentru că neprihănirea lui Cristos ne este atribuită şi nouă. Da, El a şters deja întreg trecutul nostru, aşa încât suntem curaţi sau, mai bine zis, a aruncat chitanţa datoriilor noastre: „Căci printr-o singură jertfă el a făcut desăvârşiţi pentru totdeauna pe cei ce sunt sfinţiţi" (Evrei 10:14).
Aceasta explică de ce tu ca creştin nu poţi comite păcatul de neiertat. Ţi-a fost oferită o carte albă a iertării.
Acum dar nu mai este nicio osândire, pentru cei ce sunt în Cristos.
Romani 8:1
Şi mai mult,
Cine va ridica pâră împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socoteşte neprihăniţi! Cine-i va osândi? Cristos a murit, ba mai mult El a şi înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu şi mijloceşte pentru noi!
Romani 8:33, 34
Ajunşi aici trebuie să ne oprim puţin şi să ne tragem răsuflarea! Harul lui Dumnezeu este atât de copleşitor, încât am putea fi tentaţi să-1 folosim în mod abuziv. Un răspuns mult mai bun ar fi să ne oprim şi să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru generozitatea Lui - care L-a determinat să ne accepte în mod necondiţionat în familia Lui.
Putem întreba destul de natural: Dacă păcatele noastre viitoare sunt deja iertate de Dumnezeu, de ce mai trebuie să ne mărturisim păcatele? Ioan a scris creştinilor: „Dacă ne mărturisim păcatele El este credincios şi drept să ne ierte şi să ne curăţească de orice nelegiuire (1 Ioan 1:9).

Cum să-ţi depăşeşti trecutul
Când am spus că Dumnezeu ne-a iertat deja păcatele m-am referit la sensul legal. Odată ce neprihănirea lui Cristos ne-a fost atribuită, iar Dumnezeu a scris peste vieţile

noastre „achitat integral!" noi avem siguranţa în dragostea Tatălui nostru. în mod legal, toate păcatele noastre sunt şterse. Am fost „înfiaţi spre lauda slavei harului Său pe care ni 1-a dat în Preaiubitul Lui" (Efeseni 1:6). Acum Dumnezeu doreşte ca experienţa noastră să fie în acord cu statutul nostru oficial, iar mărturisirea este mijlocul pe care Dumnezeu îl foloseşte pentru a ne aduce în părtăşie cu El. Mărturisirea sau căinţa este o responsabilitate pe durata întregii vieţi a creştinului; este modalitatea lui Dumnezeu de a ne ţine oneşti în părtăşia cu El. Păcatele pe care le comitem pot fi comparate cu neascultările din copilărie. Crescând, mi-am dezamăgit deseori părinţii prin lipsa mea de supunere faţă de autoritatea lor. Când am fost disciplinat pentru neascultarea mea, nu mi-am pierdut statutul de fiu -deşi părtăşia mea cu ei a fost întreruptă. Când m-am întors spre ei şi am cerut iertare pentru greşelile mele, am primit-o.

Dumnezeu procedează cu noi la fel. Dacă nu suntem dispuşi să ne pocăim de păcatele pe care Duhul Sfânt ni le aduce în atenţie, El ne disciplinează permiţând să fim afectaţi de consecinţele păcatului respectiv. Dumnezeu are metodele Sale de corecţie dacă folosim harul Său într-un mod abuziv. Cu toate acestea, statutul nostru de copil este sigur; viitorul nostru cu Dumnezeu este garantat. Douăzeci şi patru de ore din zi Dumnezeu pretinde neprihănirea perfectă de la noi; douăzeci şi patru de ore din zi Cristos este înaintea Tatălui, reprezentându-ne, punând de la Sine ceea ce ne lipseşte. Mulţi creştini se simt groaznic numai pentru că nu sunt dornici să-şi recunoască umili păcatele înaintea lui Dumnezeu aşa încât conştiinţa să le poată fi curăţită. Nu este necesar ca ei să mai fie salvaţi o dată; ei sunt doar nişte

copii rătăciţi care trebuie să revină Ia termenii corecţi de conversaţie cu Tatăl lor ceresc.

Permite-mi să te asigur că dorinţa lui Dumnezeu este ca tu să fii pe deplin eliberat de vinovăţie. De ce ai continua să înduri povara condamnării pentru păcatele pe care Cristos le-a plătit deja? Dacă moartea lui Cristos ţi-a permis să te bucuri de iertarea primită, nu onorezi cel mai bine sacrificiul Lui acceptând acest dar cu bucurie?

PIEDICI ÎN CALEA ACCEPTĂRII IERTĂRII

De ce atât de mulţi creştini întâmpină dificultăţi foarte mari când trebuie să creadă că Dumnezeu i-a iertat cu adevărat? Pomisiunile iertării lui Dumnezeu sunt clare, dar acceptarea iertării este o altă chesttiune. Ceva din interiorul nostru spune: „Este prea bine ca să fie adevărat!" O asemenea iertare pare a contrazice paradigmele normale de viaţă. Permiteţi-mi să sugerez câteva motive pentru care oameni deja iertaţi se mai luptă totuşi cu vinovăţia.

Consecinţele păcatului

în primul rând, continuitatea consecinţelor păcatului face dificilă acceptarea iertării lui Dumnezeu. Să ne gândim la o adolescentă, însărcinată ca urmare a relaţiei ei cu un băiat pe care la urma urmei nici nu-1 iubea. Ea îşi mărturiseşte păcatul şi este iertată, curăţată de Dumnezeul cel Preaînalt. Cu toate acestea, ea este însărcinată şi naşte în curând. Ei îi este extrem de greu să accepte iertarea primită pentru că bebeluşul ei este un memento permanent al căilor sale rătăcitoare. Ea trebuie să înveţe să separe consecinţele păcatului ei de iertarea acelui păcat. Adică trebuie să realizeze că Dumnezeu ne iartă de păcate care au consecinţe permanente în vieţile noastre şi ale altora.

Cum să-ţi depăşeşti trecutul

Bărbatul care spune că nu va căuta iertarea pentru că i-a transmis soţiei sale SIDA, dar

doreşte să ardă în iad pentru că asta merită - acel bărbat trebuie să înveţe să separe iertarea de consecinţe. Desigur că merită să ardă în iad, dar aşa merităm noi cu toţii! Cu toate acestea, el poate fi spălat devenind mai alb ca zăpada, chiar dacă soţia lui moare din cauza virusului.

Mi s-a povestit că Ted Bundy care a fost condamnat la moarte prin execuţie pe scaunul electric pentru uciderea a aproximativ 28 de femei L-a acceptat pe Cristos ca Salvator chiar înainte de moarte. Nu putem verifica aceasta, deoarece nimeni nu poate cunoaşte inima umană, dar este posibil s-o fi făcut. Dacă este aşa, atunci el a intrat direct în prezenţa lui Dumnezeu, absolut achitat, iertat şi curăţat de Dumnezeu - în ciuda rezultatelor permanente şi îngrozitoare ale crimelor sale odioase.

Din fericire, Dumnezeu iartă păcate ale căror consecinţe continuă până şi în eternitate: „Cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi" (Psalmul 103:12).

Sensul greşit al vinovăţiei

Un al doilea motiv pentru care unii oameni acceptă cu greu iertarea lui Dumnezeu este acela că ei văd vinovăţia ca pe o pedeapsă necesară. Am cunoscut creştini care amânau momentul mărturisirii păcatelor lor, crezând că era prea uşor să vină pur şi simplu la Dumnezeu şi să fie iertaţi pe loc. Sau au fost unii care, după mărturisire, au continuat să poarte greutatea vinovăţiei insistând să plătească măcar ceva ca astfel să echilibreze balanţa. Aceasta este minciuna diavolului.

Vinovăţia nu este pedeapsa aplicată de Dumnezeu! Dumnezeu foloseşte vinovăţia doar cu un singur scop, şi anume acela de a ne conduce la Cristos aşa încât să ne

putem pocăi de păcatul nostru şi să putem fi curăţaţi. Vinovăţia este modul prin care Dumnezeu ne reaminteşte că am încălcat standardul Lui şi trebuie să fim aduşi înapoi în acord moral cu El.

Bineînţeles că trebuie să ne simţim vinovaţi când păcătuim; imposibilitatea de a simţi vinovăţie este semnul unei inimi împietrite. Dar din momentul în care ne-am mărturisit acele păcate, vinovăţia şi-a atins scopul. Aceasta nu este niciodată o modalitate de plată, niciodată un sentiment care trebuie îndurat pentru că îl merităm. Un asemenea raţionament neagă adevărul eliberator că preţul integral a fost plătit de Cristos. Vinovăţia nu poate adăuga nicio picătură de merit în plus la jertfa perfectă. Ce ne face pe noi să credem că orice faptă bună pe care o facem ar putea însemna mai mult decât lucrarea Binecuvântatului Fiu al lui Dumnezeu în ochii Lui? David, un adulterin şi un criminal, a experimentat totuşi „bucuria" mântuirii personale (Psalmul 51:12).

Am învăţat din experienţa mea cu mulţi creştini că ei nu pot face diferenţa între intervenţia Duhului Sfânt şi acuzaţiile lui Satana. Diferenţa este aceasta: Duhul Sfânt ne condamnă pentru păcate pe care nu am fost dispuşi să le cofruntăm în prezenţa lui Dumnezeu. Satana ne face să ne simţim vinovaţi pentru păcate care sunt deja „sub sângele lui Cristos", adică pentru păcate deja mărturisite. Duhul Sfânt ne reaminteşte păcatele proprii înainte ca să fim curăţaţi. Satana continuă să ni le reamintească după ce am fost deja curăţaţi de ele.

Dificultatea iertării de sine

Un al treilea motiv pentru care ne luptăm cu acceptarea iertării lui Dumnezeu este acela că noi nu ne putem ierta pe noi înşine. Putem înţelege că Dumnezeu este plm de har şi

de milă, dar ni se pare o imposibilitate să facem pace cu noi înşine. Un cuplu care şi-a

dat copilul pentru adopţie şi-a dat seama prea târziu că bebeluşul fusese acceptat în sânul unei familii devotate unei religii necreştine. Din punct de vedere omenesc, copilul lor nu avea să audă vreodată Evanghelia lui Cristos. Da, Dumnezeu i-a iertat, dar ei nu se pot ierta.
Dar dacă Dumnezeu - Cel care cunoaşte tot ceea ce poate fi cunoscut despre noi, Legislatorul suprem al Universului -i-a iertat pe copiii Săi, ce drept avem noi să refuzăm iertarea? Cunoaştem oare despre vieţile noastre ceva care I-a scăpat lui Dumnezeu? Dacă Cel Atotputernic ne-a declarat curaţi, avem noi dreptul să ne proclamăm vinovaţi?
Când spunem că nu ne putem ierta depreciem valoarea sacrificiului lui Cristos. Presupunerea ar fi că am găsit un păcat care nu se include în moartea lui Cristos. Chiar şi ideea că putem cumva plăti pentru păcatele făcute denotă un fel ciudat de autoîndreptăţire. Consiliind oamenii am descoperit că majoritatea oamenilor care nu se iartă pe ei înşişi nu au acceptat niciodată cu adevărat iertarea lui Dumnezeu. Pentru a experimenta pacea cu Dumnezeu trebuie să faci şi pace cu tine însuţi.

întoarcerea la păcatele obişnuite

în cele din urmă, dacă intenţionezi să comiţi la nesfârşit aceleaşi păcate nu te vei simţi niciodată iertat cu adevărat, indiferent cât de ardentă îţi este mărturisirea. Un bărbat poate să-şi mărturisească infidelitatea sexuală în faţa lui Dumnezeu, dar dacă nu este dispus să o rupă definitiv cu acest păcat (aceasta implicând până şi căutarea de ajutor specializat şi încercarea obţinerii iertării pesoanelor pe care le-a rănit), el nu va simţi niciodată curăţia interioară care este rezultatul unei conştiinţe curate.
Iertare pentru cei de neiertat

Găsim cu mult mai uşoară mărturisirea păcatelor noastre în faţa lui Dumnezeu decât îndreptarea efectivă a acelor păcate. Cu toate acestea, când venim la Dumnezeu trebuie să fim oneşti. A fi dispuşi să ne împăcăm cu aceia faţă de care am păcătuit este un lucru absolut esenţial pentru ca să putem experimenta iertarea completă a lui Dumnezeu.
Reconcilierea poate fi dificilă dacă persoana pe care am rănit-o sau am jignit-o nu ne va ierta. De fapt, ne poate fi chiar frică de reacţia celeilalte persoane, ne putem chiar întreba dacă reconcilierea merită efortul. Dar trebuie să dăm tot ce avem mai bun şi să lăsăm rezultatele în grija lui Dumnezeu. Ne putem face partea chiar dacă bunăvoinţa noastră nu este răsplătită prin bunăvoinţă. Pa vel delimitează responsabilitatea noastră în calitate de creştini: „Dimpotrivă, fiţi buni unii cu alţii, miloşi şi iertaţi-vă unii pe alţii cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Cristos" (Efeseni 4:32). Dacă le-am greşit altora trebuie să ne asigurăm că dorim şi căutăm să obţinem iertarea lor. Scopul nostru este să avem o conştiinţă eliberată de jignirea adusă lui Dumnezeu şi oamenilor (subiect al unui capitol viitor).
In acele situaţii în care acţiunile noastre i-au afectat pe ceilalţi trebuie să avem în mod special curajul să facem faţă păcatelor noastre în prezenţa altor oameni. Când Iacov a scris: „Mărturisiţi-vă unii altora păcatele şi rugaţi-vă unii pentru alţii ca să fiţi vindecaţi" (Ioan 5:16), el nu vorbea doar de vindecarea trupului, ci şi de cea a sufletului. Fiecare dintre noi la un moment dat trebuie să ne confruntăm trecutul în lumina celorlalţi şi a răspunsului lor. Trebuie să ne împărtăşim viaţa cel puţin cu un alt creştin dedicat care poate înţelege adâncimea păcatului nostru şi ne poate totuşi oferi acceptarea lui Cristos: „Nici Eu nu te osândesc; du-te şi să nu mai păcătuieşti" (Ioan 8:11).
Nu poate exista creştere în viaţa de credinţă dacă bariera vinovăţiei din trecut nu a fost înlăturată.

Ai acceptat iertarea lui Dumnezeu şi ai ales să te ierţi pe tine însuţi - dar consecinţele pe care le-am menţionat sunt tot acolo, nu-i aşa?
Mama care a avortat ştie că este iertată, dar cum poate face faţă amintirii copilaşului scump pe care 1-a ucis? Şi cum rămâne cu acest micuţ cu care se va întâlni odată în cer - va înţelege oare vreodată acea fetiţă? Sunt zile când tânăra femeie reuşeşte să alunge gândurile din mintea ei, dar acestea, de multe ori, pătrund în mod forţat în conştiinţa ei printr-un baraj care tocmai cedase.
Un bărbat priveşte înapoi la viaţa sa de alcoolic care i-a alungat pe copii departe de casă. Un soţ înfruntă faptul dureros că aventura lui a cauzat un divorţ pe care nu 1-a dorit, iar acum trebuie să trăiască separat de familie. Cum vor face faţă acestor situaţii?
Singurul mod raţional de acţiune este să dea aceste consecinţe lui Dumnezeu. Unele probleme pot fi transformate dacă trec din mâinile noastre în mâinile Lui. Când avem încredere că El va scoate cel mai bun lucru posibil din mizeria pe care am lăsat-o noi în urmă, El va fi plin de har şi va face uz de harul şi de mila Sa. Iertarea lui Dumnezeu trebuie să producă bucurie, chiar dacă reconcilierea cu persoanele înstrăinate nu are loc.
Adam şi Eva, care au făcut cea mai mare prostie din istoria omenirii, au fost îmbrăcaţi de Dumnezeu cu piei de animale. David, care a comis adulter cu Batşeba, s-a căsătorit cu ea şi a avut un fiu numit Solomon pe care „Dumnezeu 1-a iubit" (2 Samuel 12:24). Cum este scris: „Dar unde s-a înmulţit păcatul acolo harul s-a înmulţit şi mai mult" (Romani 5:20). Chiar şi buruienile, care cresc ca rezultat al blestemării pământului, sunt deseori binecuvântate cu flori frumoase.

Din fericire, doctrina karmei - acea lege impersonală şi „de neînlăturat" care spune că toţi primesc exact ce merită - e o minciună. Biblia ne asigură că, de multe ori, Dumnezeu face consecinţele păcatului de îndurat chiar şi în viaţa aceasta. Harul înseamnă că primim ceea ce nu meritäm:
Nu ne face după păcatele noastre nu ne pedepseşte după fărădelegile noastre, ci cât sunt de sus cerurile faţă de pământ atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El.
Psalmul 103:10-11
Dumnezeu şterge complet păcatele noastre aşa încât nu-Şi mai aduce aminte de ele.
Eu, Eu îţi şterg fărădelegile pentru Mine şi nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale.
Isaia 43:25
înseamnă aceasta că El nu mai este omniscient? Există ceva despre noi ce El nu cunoaşte? Cu siguranţă că nu. Textul înseamnă că Dumnezeu nu mai ia în considerare păcatele noastre. El nu ne aminteşte de ele; ele nu mai sunt obstacole în calea părtăşiei noastre cu El. Cineva a spus că El ne-a aruncat păcatele în mare după care a pus un indicator acolo pe care scrie: „Nu pescuiţi!"
Amintirile pot fi dovada harului fără pereche al lui Dumnezeu. Desigur că vechile păcate ne vor veni în minte, dar ele nu trebuie să ne controleze viitorul. Dumnezeu poate dezlega puterea acestor amintiri şi, în cele din urmă, le poate trimite în sectorul inactiv al minţii. Nu avem dreptul să ne reamintim ceea ce Dumnezeu uită.
într-un capitol viitor vom discuta despre acele amintiri adânci, despre nedreptăţile făcute altor persoane - abuzul asupra copiilor, de exemplu -, dar ceea ce trebuie să

Cum să-ţi depăşeşti trecutul
realizăm aici este că Dumnezeu este mai mare decât amintirile noastre.
REPARÂND IREPARABILUL
Satana are un interes major în a ne face să credem că există păcate pentru care nu există iertare. Cu cât poate maximiza mai mult ororile păcatelor noastre, cu atât diminuează mai mult valoarea morţii lui Cristos. Desigur, păcatul este distructiv pentru om şi injurios la adresa lui Dumnezeu, dar remediul Lui este la înălţimea provocării. El a luat în calcul întreaga nevoie umană în imensitatea ei când a acceptat preţul plătit de Cristos.
Recent, un prieten mi-a trimis următoarea povestire care ilustrează iertarea lui Dumnezeu şi faptul că Satana nu are dreptul să ne hărţuiască pentru păcate deja iertate de Dumnezeu.
In secolul XIV, Robert de Bruce al Scoţiei îşi conducea oamenii într-o luptă pentru obţinerea independenţei faţă de Anglia. Spre sfârşitul luptei, englezii au dorit să-1 captureze pe Bruce pentru a-1 ţine departe de coroana Scoţiei. Aşa că au asmuţit propriii lui ogari pe urma lui. Când câinii se apropiau, Bruce le putea auzi răsuflarea. Slujitorul lui i-a spus: „S-a terminat cu noi. Sunt pe urma ta şi ne vor dezvălui ascunzătoarea."
Bruce a spus: „în regulă." Apoi s-a îndreptat spre un pârâu care curgea prin pădure. S-a aruncat în valuri şi a înotat puţin în susul curentului. Când a ieşit pe celălalt mal s-a afundat în pădure. In câteva minute, ogarii, recunoscând paşii stăpânului, au venit pe ţărm. Nu s-au mişcat mai departe. Soldaţii i-au îmboldit, dar urma era întreruptă. La puţin timp după aceea, coroana Scoţiei se odihnea pe capul lui Robert de Bruce.
Iertare pentru cei de neiertat

Amintirea păcatelor noastre, activată de Satana, poate fi ca acei câini - dar curge un râu, roşu de sângele Unicului Fiu al lui Dumnezeu. Prin har şi prin credinţă suntem în siguranţă. Niciun câine al păcatului nu ne poate atinge. Urma e întreruptă de sângele preţios al lui Cristos. Repet: există mai mult har în inima lui Dumnezeu decât păcatul din trecutul nostru.
„Scopul crucii", observa cineva, „este acela de a repara ireparabilul."
Pas
Mulţumeşte-I lui Dumnezeu că a murit
A ,. pentru cei mai mari dintre păcătoşi; da, " chiar şi pentru criminali.
Primeşte curăţia
şi iertarea promise acelora care îşi pun credinţa în El. Memorează Psalmul 32 scris de David după ce a fost iertat de adulterul şi de crima comise. Stai în rugăciune până conştiinţa îţi este curăţată de Dumnezeu. Roagă-L pe Dumnezeu sa îţi arate paşii pe care să-i faci înspre cei cu care ar trebui să cauţi să te împaci.
Notă:
1. William G. Justice, *Giiilt and forgiveness,* Grand Rapids, Baker, 1980, p. 104-105.
H^UyO 4-

Înfruntarea dependenţelor fatale

R

ichard Brzeczek a ajuns foarte repede în vârf", a scris Cheryl Lavin în Chicago

Tribune, „dar a ajuns şi mai repede jos."[1]
Brzeczek, care era supraveghetor al departamentului politiei din Chicago, a ratat totul în patru ani. Până la 42 de ani fusese internat în două spitale psihiatrice şi umilit într-o campanie pentru poziţia de procuror naţional şi a devenit un alcoolic şi o victimă a depresiei severe. La starea lui mizerabilă s-au adăugat cele două aventuri, el fiind, folosind cuvintele sale, „dependent de adulter".
„Dependenţa sexuală" este fraza care face înconjurul sălilor de consiliere şi al instituţiilor de boli mintale. Aceasta este o recunoaştere a faptului că e posibil ca cineva să devină atât de slab în faţa tentaţiei sexuale încât victima îi cedează în mod repetat în ciuda vinovăţiei, a depresiei şi a înşelării care însoţesc asemenea acţiuni. în Proverbele, citim despre persoana care este ca oraşul fără ziduri. Literal, el nu are apărare; cedează fără luptă în faţa ispitei - sau dacă luptă, pierde întotdeauna.
69
70
Cum să-ţi depăşeşti trecutul
în cartea sa *Addicted to Adultery: How We Saved Our Marriage I How You Can Save Yours* [Dependent de adulter: cum ne-am salvat căsnicia / cum o puteţi salva pe a voastră], Richard Brzeczek şi soţia lui povestesc cum încep şi cum se termină aventurile. De asemenea, dau detalii despre natura dependenţei sexuale.
Prima aventură a lui Brzeczek a început într-un mod destul de naiv. O stewardesă a stat lângă el în timpul unui zbor spre Washington. „Din momentul în care s-a aşezat lângă mine au existat anumite mesaje tăcute [...] şi electricitate [...] un deliciu fizic care era nou şi incitant şi foarte stimulator."
Deşi îşi iubea soţia şi nu căuta o aventură, el şi acea femeie pe care el o numeşte Diana au împărţit câteva mese de prânz, apoi o cameră de hotel. Aventura s-a transformat într-o obsesie. „Era ca un fix, spune el acum. Pentru mine, a-i da telefon era ca o doză de heroină. Dacă nu aveam contact, eram isteric. Era ca abandonare. Plângeam, suspinând incontrolabil."
împreună cu obsesia pentru Diana s-a instalat şi nevoia de pericol. Ştia că va fi prins, cu toate acestea îşi asuma riscuri. Găsea până şi minciuna o dependenţă. Când era dezamăgit, adrenalina curgea prin el pe măsură ce inventa mai multe poveşti şi îşi asuma riscuri mai mari. A început o a doua agentură şi s-a bucurat de euforia de a se vedea cu două amante fără ca ele să ştie una de existenţa celeilalte.
Când a fost confruntat cu dovezile, şi-a minţit soţia şi consilierul marital şi terapeutul. „Chiar îmi convinsesem doctorii că nu eu eram cel cu probleme, ci Liz." Privind în urmă, se miră cum a putut să ţină toate minciunile în aceeaşi variantă, în timp ce se relaţiona la trei femei. „Stresul de a-mi aminti ce am spus şi cui am spus era să mă omoare. Mă mir că n-am avut un atac de cord."
înfruntarea dependenţelor fatale
71
Brzeczek a început să bea mult mai mult şi asta i-a acu-tizat vina şi depresia. După ce i-a spus într-un final soţiei despre aventuri, a promis să pună capăt relaţiilor. Cu toate acestea, în aceeaşi zi i-a promis Dianei că o va lua de soţie, în timpul campaniei sale politice trebuia deseori să anuleze întâlniri pentru că era fie intoxicat, fie deprimat. Presiunea a crescut în mod exponenţial când a aflat că era investigat pentru evaziune din fondul comun al poliţiei. Nu e de mirare că a pierdut în alegerile pentru procuror în favoarea oponentului său, Richard M. Daley.
în ciuda intenţiei lui de-a se schimba, minciuna a continuat. A continuat să-şi mintă soţia, copiii şi prietenii. Desigur se minţea şi pe sine. Manipulând în mod viclean atâţia oameni şi văzând cum afectau toate acestea familia lui, i-a devenit imposibil să se privească în oglindă dimineaţa.

în următoarele câteva luni a pierdut tot controlul asupra vieţii sale. A încetat să se bărbierească, să facă duş sau să-şi schimbe hainele. îşi suna iubita în faţa soţiei şi a copiilor lui, implorând-o să vină la el pentru a fi cu el. Se simţea paralizat şi deprimat. Se întindea pe canapea şi bea - şi plângea. Cocheta cu gândul sinuciderii.
Richard Brzeczek spune că L-a găsit pe Dumnezeu în spitalul de psihiatrie unde a stat mai bine de o lună. El spune că meritul pentru puterea de a se despărţi de Diana îi aparţine lui Dumnezeu şi psihiatrului său. Acesta a fost începutul procesului de vindecare. Căsătoria lui a fost salvată în ciuda faptului că în ziua ieşirii din spital a fost acuzat de 24 încercări de furt şi purtare nedemnă de un poliţist. A fost ulterior achitat de toate acuzaţiile.
Soţii Brzeczek şi-au rezolvat durerea şi sunt bine, iar acum încearcă să ajute alte cupluri să-şi salveze căsniciile. Cartea lor este o relatare sinceră a puterii unei relaţii adulterine. Da, există aşa ceva, dependenţa de adulter.

Cum să-ţi depăşeşti trecutul
Mai încolo în această carte, sexualitatea va fi discutată mult mai în detaliu. Păcatele sexuale sunt mereu în capul listei ca unele dintre cele mai puternice tentaţii. Trebuie să înţelegem puterea legăturii sexuale şi efectele speciale ale experienţelor sexuale ilicite. în acest capitol ne vom ocupa în general de dependenţe ca să înţelegem atât sursa, cât şi puterea lor. Cel mai bun lucru va fi să ne uităm în Scriptură ca să ne reamintim că este o cale de scăpare.
SURSA ŞI PUTEREA DEPENDENŢEI
Dependenţa. Cuvântul se referă la comportamente repetitive care ne pot controla pe fiecare. Cu toţii cunoaştem puterea alcoolului, a drogurilor sau a jocurilor de noroc, dar mai auzim şi despre dependenţii de muncă şi, desigur, de sex. Unii oameni sunt dependenţi de pornografie; alţii de mâncatul în exces.
Deşi dependenţii au existat de când lumea, numărul lor se pare că este astăzi în creştere. Disponibilitatea drogurilor şi a pornografiei şi legalizarea jocurilor de noroc contribuie toate la răspândirea comportamentelor dependente.
Mai important, dezmembrarea familiei oferă solul în care dependenţele se pot dezvolta rapid. Dorinţele puternice se pot datora adesea unui trecut familial disfuncţional -într-adevăr, în unele familii, dependenţele s-au manifestat timp de generaţii. în *Out of the Shadozvs: Understanding Sexual Addiction* [Ieşind din umbră: înţelegând dependenţa sexuală], Patrick Carnes scrie: „Obligativitatea sexuală, ca toate dependenţele, rezidă într-o reţea de relaţii familiale complicate."[3]
Există cel puţin două moduri de a privi dependenţa: ca o boală sau ca un păcat. Unele grupuri au etichetat dependenţa ca boală sperând că în acest fel suferindului îi va fi mai uşor să caute ajutor. Tot aşa cum nu e o ruşine să ai

pojar sau bilă leneşă spun ei, tot aşa nu e o ruşine să suferi de alcoolism sau să ai o urgenţă sexuală.
Dezavantajul acestei abordări este acela că face tratamentul mult mai dificil deoarece dependentul crede că nu are nicio responsabilitate pentru faptul că a „luat" boala. Să fim cinstiţi şi să recunoaştem că dependenţa nu e nimic mai mult decât ceea ce spunea Keith Miller, „infatuarea de sine oarbă, numită păcat". El continuă: „Păcatul este dependenţa universală de eu care se dezvoltă atunci când indivizii se pun pe ei înşişi în centrul lumii lor personale într-un mod care duce la abuzarea altora sau a sinelui. Păcatul îi determină pe păcătoşi să caute gratificarea imediată, să fie primii şi să capete mai mult decât li se cuvine - acum."
în lumina acestor lucruri, dependenţii trebuie să-şi amintească faptul că Domnul Isus

nu a promis să ne vindece de toate bolile, dar ne-a promis să ne ierte păcatele. Dacă se vine la El prin Cristos, Dumnezeu a promis să vină mereu în ajutorul păcătoşilor care caută iertarea şi ajutorul Lui.
în următoarele pagini voi răspunde din perspectiva biblică la câteva întrebări obişnuite despre dependenţă:

- Care sunt paşii care duc la dependenţă?
- Care sunt lanţurile care ţin o persoană legată?
- Şi, în sfârşit, care sunt cheile - principiile - care pot întrerupe cercul vicios?

PAŞI CARE DUC LA DEPENDENŢĂ
în Romani 1, Pavel prezintă o istorie spirituală a rasei umane, detaliind originile homosexualităţii. Totuşi, aminti-ţi-vă că aici el vorbeşte despre rasa umană în general, nu doar despre experienţele homosexualilor. Deoarece homosexualitatea e, de obicei, cauzată de factori de mediu sau de molestarea copilului în copilărie, o persoană care sfârşeşte prin a practica homosexualitatea poate fi total inconştientă de procesul pe care Pavel îl subliniază aici.

Cum să-ţi depăşeşti trecutul
în al doilea rând, listele lui Pavel se aplică la toate celelalte păcate şi dependenţe. Dovada că trebuie să dăm cuvintelor lui o mai largă interpretare este în versetele 28-32; acolo ni se dă o listă de 22 de păcate care se dezvoltă ca urmare a declinului spiritual al rasei umane. Citiţi această scară de sus în jos, care se termină cu pustietatea dependenţei, a violenţei şi a perversiunii:
Fiindcă măcar că au cunoscut pe Dumnezeu nu L-au proslăvit ca Dumnezeu nici nu i-au mulţumit; ci s-au dedat la gânduri deşarte şi inima lor iară pricepere **s-a** întunecat. S-au falit că sunt înţelepţi şi au înnebunit; şi au schimbat Slava lui Dumnezeu cu o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru piciore şi târâtoare. De *aceea.,* Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăţiei.
Romani 1:21-24
Oamenii au început prin a-L deznonora pe Dumnezeu, prin a nu recunoaşte nici măcar deosebirea dintre creatură şi Creator, ceea ce deseori produce mânie la adresa lui Dumnezeu şi o lipsă de respect periculoasă faţă de autoritatea Lui. Următorul pas este împietrirea inimii şi o determinare de a-L scoate pe Dumnezeu afară din viaţa şi din existenţa personală. Ce s-a întâmplat când **lui** Dumnezeu nu I s-a dat locul cuvenit?
Pasul 1: Adevăratul Dumnezeu a fost înlocuit cu un dumnezeu fals
Suntem fiinţe spirituale şi, de aceea, nu putem trăi într-un gol spiritual. Un om care trăieşte fără Dumnezeu e ca un peşte care trăieşte fără apă. De aceea, când adevăratul Dumnezeu e abandonat, El e substituit cu ceva. Numiţi dependenţa unui dependent şi i-aţi găsit dumnezeul.

Pasul 2: Adevărul lui Dumnezeu s-a transformat într-o minciună
Dumnezeu ne-a creat în aşa fel încât e dificil să violăm ceea ce ştim că e adevărat. Deci, cu scopul de a ne împlini dorinţele, suntem tentaţi să ne justificăm comportamentul. Singurul mod în care putem face aceasta este să numim adevărul lui Dumnezeu minciună.
Toţi dependenţii modifică adevărul lui Dumnezeu într-o minciună. Am aflat deja că alcoolicii şi adulterinii mint alţi oameni şi, mult mai grav, se mint pe ei înşişi. Fie îşi spun că nu e nimic în neregulă cu comportamentul lor, fie dau vina pe alţii pentru ceea ce fac, fie se autoasigură că deţin controlul total asupra viciilor lor. Ei nu sunt dependenţi, se pot opri când doresc. La urma urmei, au tot dreptul să trăiască aşa cum doresc.

Aceasta explică de ce dependenţele implică atât de multă negare - nimeni nu poate avea un comportament distructiv fără a schimba adevărul prin minciună. Adevărul şi comportamentul integru sunt inseparabil legate. Când restricţiile lui Dumnezeu sunt aruncate, adevărul trebuie făcut şi el să dispară.

Pasul 3: Funcţiile naturale date de Dumnezeu au fost schimbate cu funcţii nenaturale

Toţi avem nevoi de bază care cer să fie împlinite. Când „preluăm controlul asupra vieţilor noastre" ne spunem că avem tot dreptul să ne împlinim nevoile fără să îl implicăm pe Dumnezeu.

Dependenţa nu e altceva decât încercarea de a împlini nevoi legitime în moduri nelegitime. Când un om îl alungă pe Dumnezeu din gândurile lui, sfârşeşte prin a face multe încercări sortite eşecului, încercări de a reduce la tăcere durerea unei vieţi goale. Oricare dintr-o serie de păcate

poate deveni o dependenţă înrădăcinată (Romani 1:28-32). Nu ar trebui să ne surprindă dependenţele multiple - oameni trecând de la o constrângere la alta sau fiind implicaţi în mai multe în acelaşi timp. Dependenţa este un surogat, substitutul uman al vieţii teocentrice.

Majoritatea rasei umane suferă de o formă de dependenţă. A fi liber de puterea păcatului este excepţia şi nu regula. Nu trebuie să ai o legătură perversă cu răul pentru a deveni dependent. Dependenţii sunt oameni normali -oameni cu care lucrezi, oameni cu care te duci la biserică, oameni cu care locuieşti. Dependent poate fi oricine alege calea lipsei de rezistenţă, urmărindu-şi cu abandon dorinţele înnăscute. Dependenţa e un continuum, nu o stare de împietrire absolută. Unii dependenţi sunt sub puterea păcatelor mai mult ca alţii, dar toţi dependenţii sunt încă membri ai rasei umane. Un dependent sfârşit e acela care a făcut puţin mai multe prostii ca vecinul lui - presupunând că vecinul încă nu a ajuns la aceeaşi stare.

Gândeşte-te la viaţa ta ca la o maşină în care tu eşti la volan. Dependentul e pur şi simplu şoferul care a pierdut controlul. Mâinile lui sunt pe volan, dar cutia de viteze e deconectată de la roţile din faţă. El are doar iluzia controlului.

In capitolul precedent m-am referit la Ted Bundy, criminalul care a mărturisit că ucisese 28 de fete. El începuse să citească pornografie la o vârstă foarte fragedă. Deoarece excitarea prin acest mod nu-i mai ajungea a încercat să recreeze euforia pe care o experimentase iniţial. Şi-a imaginat cum ar fi să molesteze un copil; apoi, a trebuit s-o şi facă pentru a vedea dacă experienţa era aşa de extraordinară ca în imaginaţia lui. Apoi, şi-a imaginat strangularea unui copil să vadă dacă asta îi oferă o experienţă erotică şi mai intensă.

După prima strangulare a spus că abia putea crede că a comis o asemenea crimă cumplită. Cu toate acestea, tânjea după acelaşi tip de experienţă euforică din nou şi din nou - aşa că omorurile au continuat. A devenit un dependent grav.

Din fericire, doar o parte limitată din dependenţii de pornografie ajung la asemenea crime. Dar din moment ce oferi controlul vieţii tale unei dependenţe, din momentul în care cârma e deconectată nu mai eşti tu persoana care decide încotro merge maşina. Nu toţi cei care pierd controlul ajung în acelaşi loc. Unii ajung într-un şanţ şi se aleg cu câteva vânătăi; unii se rostogolesc dintr-o vale şi sunt răniţi pe viaţă, alţii lovesc o maşină care le taie calea şi oameni nevinovaţi ajung să fie mutilaţi sau răniţi.

La fel ca aceşti şoferi neglijenţi, dependenţii experimentează, din când în când, acel „aproape că...." Homosexualul crede că a contractat SIDA, alcoolicul e concediat, iar

adulterinul se teme că soţia îi va descoperi aventura; molesta-torul de copii se teme că a fost văzut, iar cartoforul e evacuat din apartament pentru că şi-a risipit banii. Aceşti oameni jură că vor pune capăt comportamentului lor distructiv şi mulţi o şi fac - pentru o vreme.
Oricât de pline de succes ar fi aceste interludii, ele dau doar o iluzie a controlului. De obicei, aceste modificări ale comportamentului sunt doar preludii ale unor aventuri mult mai îndrăzneţe. Curând, dependentul se întoarce la ciclul său controlat de vinovăţie. îmi amintesc de remarca cinică a lui Mark Twain: „Bineînţeles că mă pot lăsa de fumat, am făcut-o de o mie de ori!"
De ce este reabilitarea lor de scurtă durată? Nu au fost dispuşi să îndure durerea evaluării de sine sau a problemelor cărora vor trebui să le facă faţă în restabilirea relaţiei cu Dumnezeu şi cu ceilalţi care i-ar putea ajuta. Dependenţii sunt mincinoşi consacraţi, înşelători şi manipulatori care

dau vina pe ceilalţi, fură şi îi fac pe alţii să se simtă vinovaţi pentru problemele lor. Jocul negării, jucat încă o dată.

LANŢURI CARE ÎI ŢIN PE DEPENDENŢI LEGAŢI

De ce este atât de grea renunţarea la dependenţă? De ce nu ne putem trezi într-o dimineaţă să spunem: „Ce-i mult e mult!" şi să lăsăm totul în urmă?
Lanţurile puternice secrete nu-i vor lăsa pe dependenţi să fie liberi. Ei au permis acelor legături să devină puternice şi acum nici nu le mai contestă puterea.
Care sunt aceste lanţuri?

Lanţul 1: vinovăţia şi ruşinea

Dependentul îşi încalcă în mod repetat propriile standarde morale. Ştie că ceea ce face contravine creşterii pe care a primit-o şi standardelor de decenţă. Mai ştie şi că îşi face rău şi lui, şi altora, dar continuă tema dificilă a dublei existenţe - o viaţă în familie şi în societate şi una în lumea dependenţei lui fatale.
Şi mai ameninţătoare e conştiinţa că Dumnezeu îi vede fiecare mişcare. Ipocrizia lui se întoarce împotriva lui şi-1 sfâşie pentru că e conştient că nu e altceva decât o cochilie umană. Nu-şi poate permite să fie onest, pentru că asta ar însemna sfârşitul jocului. El trebuie să-i mintă pe ceilalţi şi pe sine. Vinovăţia şi ruşinea devin cutremurător de dureroase, dar el nu vede altă cale. Continuă să fie sfâşiat pe dinăuntru, o parte a lui dorind să se elibereze, o alta crezând că viaţa fără dependenţa lui ar fi insuportabilă.

Lanţul 2: nesinceritatea

Teama de a nu fi descoperit e aşa de mare, încât şi dacă e descoperit, scapă adevărului. Un dependent inteligent s-a
pregătit în prealabil pentru un asemenea moment. A petrecut ore înarmându-se cu o grămadă de minciuni pe care le poate folosi în orice moment. De vreme ce întreaga viaţă a dependentului e o minciună, faptul de a uza de câteva nu este de o atât de mare valoare morală.
Cu cât minte mai mult, cu atât vina şi ruşinea îi sunt mai mari. Chiar dacă se decide să „dea cărţile pe faţă", de obicei, va spune doar o parte a lucrurilor. Nesinceritatea este doar una dintre multele lui cârje.

Lanţul 3: euforia

Nimeni nu poate calcula numărul orelor pe care le petrece dependentul plănuind înşelătorii care să-i ofere senzaţia de euforie pe care o caută. Numai gândul la

mişcarea următoare îi provoacă un val de adrenalină.
Dependentul crede că nimeni nu a mai experimentat vreodată plăcerea intensă pe care dependenţa i-o oferă. Nimeni, gândeşte el, nu poate înţelege exuberanţa şi satisfacţia care poate fi obţinută din pornografie, alcool sau droguri. Dacă dependenţa lui e jocul de noroc, este motivat de euforia de a-şi asuma riscuri, de-a face un pariu. Aceste senzaţii pline de pasiune sunt ale lui şi doar ale lui şi nimeni nu i le poate lua.
Viaţa fără aceste senzaţii dătătoare de plăcere pare de nesuportat. Toată energia lui psihica e cheltuită pe găsirea unor modalităţi prin care nimic să nu intervină între el şi această senzaţie minunată. Alcoolicul e obsedat de a se asigura că va avea întotdeauna aproape sticla lui nepreţuită, indiferent de costuri. Obsedatul sexual e consumat de valul de plăcere pe care îl obţine privind printr-o fereastră de dormitor o femeie pe jumătate îmbrăcată. Până şi numai anticiparea îl stimulează. El va petrece ore în întuneric aşteptând câteva secunde de stimulare erotică. El devine sclavul valurilor de

senzaţii care îi trec prin corp. Magnatul de pe Wall Street care are deja o sută de milioane de dolari, dar înşală să capete mai mult este un „dependent al tranzacţiilor". Aceasta este injectarea cu heroină fără de care el nu poate trăi. Este consumat de lăcomie şi de puterea pe care aceasta o eliberează. Mânuirea acestei puteri devine fixaţia lui.
Acestea trebuie să devină un avertisment ca să nu ne trezim implicaţi în comportamente de dependenţă. Acei primi paşi pot creea în noi senzaţii pe care le vom vrea repetate la nesfârşit. E mai bine să nu fi experimentat niciodată euforia alcoolului, a drogurilor, a pornografiei sau a adulterului. Nimeni nu a luat-o pe calea aceasta cu intenţia de a deveni dependent. Fiecare bărbat sau femeie crede că are această mică plăcere personală sub control.

Lanţul 4: frica de respingere

Dependentul doreşte să caute ajutor, dar nu poate să o facă, până la urmă, de frica respingerii, a dispreţului şi a etichetării ca „pervers bolnav" care îl aşteaptă. El simte nevoia emoţională de a fi acceptat ca o persoană valoroasă şi cu potenţial de-a duce o viaţă mai bună.
El este, ca să folosim o expresie, prins între ciocan şi nicovală. Până îşi spune povestea trăieşte cu teama de respingere. Cu toate acestea, singurul mod de a ieşi din această închisoare este împărtăşirea nevoii de o altă fiinţă umană. „Alcoolicii anonimi" sunt o organizaţie de succes tocmai pentru că una dintre cele mai puternice forţe transformatoare este interacţiunea sinceră cu oameni care duc aceleaşi bătălii. De aceea avem atâtea grupuri de „anonimi" astăzi - dependenţi de sex, de jocuri de noroc, de mâncare. Dependentul spune: „Am găsit în sfârşit pe cineva care înţelege lupta mea şi nu mă poate respinge pentru că este în aceeaşi situaţie cu mine!"

Probabil că aceste grupuri au trebuit să înceapă în afara Bisericii pentru că prea mulţi oameni simt că nu pot fi oneşti în Biserică; toţi ceilalţi par mai presus de bătălia lor. Din fericire, bisericile se schimbă, mulţi începând lucrări destinate în special celor care se luptă cu obiceiuri păcătoase.

Lanţul 5: singurătatea

Dependenţii singuri? O soţie uimită poate spune: „Asta nu poate fi adevărat, soţul meu era alcoolic şi nu era defel singur - de fapt, i-am născut 10 copii."
Dar, de fapt, într-un final, dependenţii sfârşesc retră-gându-se din societate, mulţumindu-se cu interacţiunea minimă necesară în viaţa cotidiană. în cele din urmă, se retrag şi din familii, analizându-şi singuri problemele şi următoarea „obsesie".

Când durerea lor interioară pare a fi de neîndurat, recurg adesea la comportamente violente. Un dependent, de orice fel, îşi poate abuza soţia, îşi poate bate copiii şi poate afişa multe alte forme de ostilitate iraţională. Cum am aflat, el aruncă vina pentru comportamentul lui asupra altora, pentru că nu poate admite adevărul. Dar se simte singur crezând că nimeni nu-1 înţelege cu adevărat.

Lanţul 6: sentimentul lipsei de valoare

Dependenţele se dezvoltă adesea ca rezultat al suferinţei cauzate de relaţiile dintr-o familie disfuncţională. Câteodată, rădăcinile dependenţelor depăşesc generaţia actuală. Dacă ai fost abuzat vei fi mai predispus să fugi de durere refugiindu-te în comportamente dependente, defensive şi condiţionante. Dacă ai fost aruncat în stradă copil fiind, vei avea o tendinţă mult mai puternică de-a fugi de durerea ta, căutând exultări ieftine în pornografie, în alcoolism, în droguri sau în sex. In cele din urmă, acestea vor deveni

cârjele pe care le vei folosi ca să faci faţă realităţii. Dependenţele devin dumnezeul tău - doar ele te pot duce de la punctul A la B. Te temi de viaţă fără cârjele tale.

Spuneţi-i cum vreţi, dependenţii trăiesc într-un gol emoţional. Au nevoi adânci pe care încearcă să şi le satisfacă. Din păcate, o fac în moduri care îi fac să tânjească şi mai mult, având nevoi mai adânci. Ca nişte bărbaţi într-o barcă plutind în voia curentului, pe o mare sărată, care cu cât beau mai mult din apa mării ca să-şi potolească setea cu atât devin mai însetaţi.

De înţeles că aceşti oameni au un sentiment al lipsei de valoare, abandonându-se total în rutina trăirii cotidiene. Chiar şi dacă o asemenea persoană are un loc de muncă, dependenţa sa favorită nu e niciodată departe în mintea lui. Alcoolicul bea ca să depăşească problemele cauzate de alcoolismul lui, iar dependentul de sex optează pentru o serie de întâlniri amoroase pentru a ascunde durerea cauzată de imoralitatea lui. Jucătorul face pariuri în încercarea de-a acoperi pierderile suferite în urma jocurilor anterioare. Schimbarea pare imposibilă.

CHEI PENTRU DESCHIDEREA ÎNCHISORILOR

Dependenţele au existat de la căderea omului, în Eden. Biserica din Corint încerca să supravieţuiască într-o cultură inundată de dependenţa de imoralitate. La o distanţă mică de biserică era templul dedicat prostituţiei. O mie de prostituate erau disponibile populaţiei, fără plată. Orice formă a păcatului sexual era practicată fără ruşine sau inhibiţii.

Convertiţii din acea cultură au adus cu ei în Biserică luptele care ne sunt atât de familiare astăzi. Câţiva nou-con-vertiţi au dorit să-şi justifice comportamentul; au vrut să îmblânzească regulile ca să se poată simţi comfortabil fără să renunţe la plăcerile lor preţioase. Acestora, Pavel le-a scris:

Nu ştiţi că cei nedrepţi nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu? Nu vă înşelaţi în privinţa aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiţii, nici hoţii, nici cei lacomi, nici beţivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreţii, nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu. Şi aşa eraţi unii din voi! Dar aţi fost spălaţi, aţi fost sfinţiţi, aţi fost socotiţi neprihăniţi în numele Domnului Isus Cristos şi prin Duhul Dumnezeului nostru.

1 Corinteni 6:9-11

Numiţi-vă dependenţa şi veţi vedea că Pavel a menţionat-o; cel puţin, pe cea de bază. Cu toate acestea el spune că aceasta a fost experienţa din trecutul credincioşilor şi nu

cea din prezentul lor.
Cei aflaţi în sclavie spirituală nu vor moşteni împărăţia. Unii eruditi spun că aceasta este o descriere a celor necreştini, alţii cred că Pavel se referă la cei care sunt creştini autentici, dar al căror stil de viaţă îi împiedică să aibă privilegiul de-a conduce împreună cu Cristos în împărăţia în care cu toate acestea vor fi lăsaţi să intre. Un lucru e cert: Dumnezeu nu le scuză comportamentul, nici nu îl bagatelizează folosind eufemisme. Trei cuvinte din 1 Corinteni 6:11 descriu cheile sau principiile care eliberează o persoană din puterea dependenţei care robeşte: spălaţi, sfinţiţi, neprihăniţi. Eruditii sunt nedumeriţi de ordinea care pare a fi inversă - am spune că justificarea e prima. Dar Pavel începe pur şi simplu cu experienţa individuală şi merge până la baza acesteia.
Cheia 1: spălat - iertat
Aceasta înseamnă că vinovăţia şi ruşinea care îi înlănţuia pe aceşti credincioşi a fost înlăturată. Cu toţii am folosit un furtun cu apă pentru a spăla un şanţ. Când Dumnezeu curăţă, conştiinţa poate deveni curată.

Cum să-ţi depăşeşti trecutul
Gândiţi-vă la ce înseamnă aceasta pentru un dependent: să i se spele toată vina şi ruşinea! Vocea condamnării nu se mai aude, sentimentele de ipocrizie şi de autoincriminare nu mai există. Curăţat!
Uneori avem nevoie ca alţii să ne confirme faptul că am fost iertaţi de Dumnezeu. Putem fi ajutaţi pe parcursul acestui proces de pastori sau profesori care au dat sfaturi Bisericii. Da, Dumnezeu ne-a iertat, dar Trupul lui Cristos poate să facă acest lucru real pentru noi.
Cheia 2: sfinţit - pus **deoparte**
Cuvintele sfânt şi sanctificat au aceeaşi rădăcină. Aceasta înseamnă că pentru Dumnezeu suntem speciali - nu obişnuiţi, ci neobişnuiţi, extraordinari. Cunosc un artist îndrăgostit într-aşa măsură de un tablou, încât a construit un perete special pentru lucrare în casa lui. Dacă acel tablou era o persoană, ar fi ştiut că este extrem de special pentru proprietar.
Dumnezeu ne-a pus deoparte pentru a ne trata în mod special. Persoanei care vine la Cristos, în ciuda trecutului, i se asigură un loc de cinste. Da, există un motiv pentru a trăi, da, Dumnezeu nu a terminat încă cu noi.
Cheia 3: **neprihănit - acceptat**
Am studiat iertarea în capitolul precedent. Acum haideţi să ne reamintim că, în ciuda comportamentelor lor din trecut, Dumnezeu i-a declarat pe credincioşii din Corint la fel de sfinţi ca şi Cristos. Aceasta este justificarea. Orice persoană justificată de Dumnezeu primeşte aceeaşi neprihănire. Fără deosebire. Homosexualul, alcoolicul şi adulterinul au toţi parte de aceeaşi acceptare şi de privilegii înaintea lui Dumnezeu ca o persoană care a evitat comiterea acestor păcate.
înfruntarea dependenţelor fatale

Gândiţi-vă numai la ce înseamnă asta pentru o persoană dependentă: el poate fi numărul unu pe lista de creaturi din Univers la care Dumnezeu ţine. Acesta este începutul libertăţii, al căderii lanţurilor care imobilizează. A primi darul vieţii eterne prin Cristos reprezintă uşa, primul pas pe calea către libertate. Omul trebuie să înceapă ştiind că îi aparţine lui Dumnezeu, că a fost curăţat de El. Cochilia vinovăţiei şi cea a ruşinii trebuie distruse.
Primul pas în cadrul „Alcoolicilor anonimi" este să recunoşti că nu poţi duce această luptă de unul singur. Nu ţine însă de noi să alegem orice „putere superioară" ne-am

dori, ci trebuie să-L alegem pe Unicul Dumnezeu şi Tată al Domnului nostru Isus Cristos pentru că El este singurul care ne poate spăla, sfinţi şi justifica.
A da socoteală este necesar pentru cei care doresc să fie eliberaţi de puterea dependenţelor. Atât de vital este, încât fără o relaţie sinceră cu un consilier sau un mentor lanţurile nu pot fi rupte.

MOTIVE PENTRU A RĂMÂNE LIBER ŞI PUR

Este acesta sfârşitul luptei? Nu, pentru că trebuie să înfrunţi condiţiile şi zbaterile care au declanşat dependenţa în primul rând. Aici trebuie să intervină Trupul lui Cristos, să ajute la umplerea golului emoţional şi să ofere ajutor şi sprijin dependentului în bătălia lui pentru o viaţă curată.
Pavel dă trei motive pentru care credincioşii din Corint ar trebui să ducă vieţi pure din punct de vedere sexual. Toţi cei trei membri ai Trinităţii au roluri active în salvarea omului, deci Dumnezeu ne poate elibera de dependenţe de orice fel. Dumnezeu devine aliatul nostru în lupta pentru puritate personală şi libertate.

Cum să-ţi depăşeşti trecutul

Motivul 1: Suntem una cu Cristos

„Nu ştiţi că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Cristos?" (1 Corinteni 6:15). Acest fapt ne dă dreptul de a considera invalide toate obligaţiile faţă de dependenţă. Relaţia noastră cu Cristos e mai puternică decât relaţia cu comportamentul distructiv. Dacă eu sunt un mădular al lui Cristos şi tu la fel atunci suntem uniţi. Dacă Dumnezeu te-a spălat, te-a sfinţit şi te-a justificat, trebuie să ne unim în lupta pentru libertate în Cristos.
Fiecare dintre noi are nevoie de cel puţin un partener de rugăciune, o persoană care ne iubeşte îndeajuns încât să ne mustre şi să ne încurajeze. La fel cum trupul fizic are abilitatea de a se regenera dacă a fost rănit, tot aşa şi Trupul lui Cristos are resurse să se îngrijească de partea rănită şi să o întregească.
Când mă împiedic pe o alee, îmi întind mâinile, din instinct, ca să evit lovitura la cap. încheieturile mele sunt dispuse să se rupă de dragul altor părţi mai importante din corp. Când Trupul lui Cristos începe să funcţioneze ca trupurile noastre fizice, părţile mai slabe sunt întărite.

Motivul 2: Suntem locuiţi de Duhul Sfânt

„Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuieşte în voi şi pe care l-aţi primit de la Dumnezeu? Şi că voi nu sunteţi ai voştri?" (1 Corinteni 6:19). în Vechiul Testament, Templul avea două părţi: curtea exterioară (zona Templului) şi altarul interior, unde locuia Dumnezeu (Sfânta-sfintelor). Cuvântul grecesc pe care îl foloseşte Pavel aici este naos care înseamnă „altarul interior." în termeni pragmatici, aceasta înseamnă că Sfânta-sfintelor a fost transferată în corpurile noastre pământeşti. Dumnezeu locuieşte în noi.

Deci, dependentul are posibilitatea de a fi vindecat emoţional. Acea „gaură" din suflet, vidul care alimentează dependenţa poate fi umplută cu sfinţenie. Singurătatea, vina şi ruşinea pot fi înlocuite de ceea ce Duhul Sfânt are să aducă în vieţile noastre, adică tărie emoţională şi spirituală.
Lucrarea Duhului e atât de complexă, de împlinitoare, încât înlocuieşte euforia creată de dependenţele despre care am vorbit. E pace fără vinovăţie şi dragoste fără amărăciune. De asta scrie Pavel: „Nu vă îmbătaţi de vin, aceasta este destrăbălare, dimpotrivă fiţi plini de Duh" (Efeseni 5:18).

Motivul 3: îi aparţinem lui Dumnezeu

„Căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru care sunt ale lui Dumnezeu" (1 Corinteni 6:20). Aici avem răspunsul la sentimentul lipsei noastre de valoare. Dumnezeul Universului ne-a cumpărat cu un preţ mare. Noi aparţinem familiei Lui. Indiferent de trecutul nostru, de rănile provocate de familia noastră umană, Dumnezeu le poate vindeca dându-ne o nouă identitate.

Nu vreau să promit că dependenţele vor dispărea imediat, deşi cunosc câteva persoane care au fost eliberate de Cristos pe loc. Mai degrabă cred însă că, realist vorbind, lucrarea interioară a lui Dumnezeu în suflete e atât de sigură şi de perseverentă încât, în cele din urmă, dependenţele cad ca frunzele moarte făcând loc unei noi vieţi.

CREŞTEREA ÎN INTERIOR

A învinge puterea tentaţiei nu este un lucru mic, mai ales dacă lupta respectivă se duce demult. De fapt, tendinţa de a ne întoarce la vechiul mod de viată va fi mereu acolo.

Cum să-ţi depăşeşti trecutul

Chiar şi când suntem sinceri în angajamentul nostru faţă de Cristos puterea firii, alimentată de Satana, se luptă în interiorul nostru. Nu există un act personal - nici un act de pocăinţă sau o promisiune pe care ai putea să le faci - care îţi va garanta libertatea.

Viaţa de creştin este una de creştere prin disciplină, de părtăşie cu ceilalţi creştini şi de monitorizare. Unele rădăcini comportamentale sunt incredibil de adânci, matriţele trecutului fiind insuportabile. A înţelege ce a făcut Cristos pentru noi este primul pas. Suntem cât se poate de vulnerabili în faţa păcatelor sexuale. Şi pentru că ele sunt diferite de toate celelalte, următoarele capitole ale acestei cărţi vor aborda subiectul sexualităţii în detaliu. Deocamdată ajunge să ştim că Domnul ne invită să ne bucurăm de curăţia pe care El ne-o dă şi să ne supunem autorităţii Sale. Drumul în sens opus s-ar putea să fie lung, dar nu poţi începe călătoria fără să faci primul mare pas.

Mii de oameni pot spune că există viaţă în afara dependenţei.

Roagă-te să găseşti o persoană căreia să-i *A* ,. poţi spune despre dependenţa ta, cineva — " care să-ţi respecte confidenţialitatea, să te accepte în ciuda secretului tău şi să se întâlnească cu tine pentru rugăciune şi pentru sfătuire. Nu renunţa să cauţi persoana. Când latura ta întunecată e expusă la lumină, dependenţa ta îşi pierde puterea.

înfruntarea dependenţelor fatale

Note:

1. Cheryl Lavin, *Guilty ofAdultery,* „Chicago Tribune", 13 septembrie 1989.
2. Richard Brzeczek şi colab., *Addicted to Adultery: How We Saved Our Marriage I How You Can Save Yours,* New York, Bantam, 1989.
3. Patrick Carnes: *Out of the Shadoivs: Understanding Sexual Addiction,* Minneapolis: CompCare, 1985, p. 64.

J

-oit/o j

Vindecarea suferinţei provocate de abuz

[1] imte durerea femeii care i-a scris această scrisoare lui ^ Ann Landers:

Tatăl meu, un alcoolic, a început să abuzeze de mine când aveam cinci ani. într-un final, cinci ani mai târziu mi-am găsit curajul să-i spun mamei mele. M-a făcut mincinoasă şi mi-a spus că doresc necazuri. După câteva săptămâni în care am implorat-o, am plâns, am vomitat şi am avut coşmaruri ea mi-a spus: „Voi face cum

vrei tu. Mă duc la poliţie dacă asta vrei, dar îl vor arunca pe tatăl tău în închisoare, iar noi vom muri de foame."
Find un copil de zece ani, nesigur şi instabil emoţional, nu am putut face faţă acelei responsabilităţi, aşa că am preferat să las abuzul să continue. După un an, tatăl meu a încetat să mă abuzeze, dar a început să le abuzeze pe verişoarele mele de cinci şi, respectiv, şapte ani care stăteau în acea perioadă la noi.
Când a murit, aveam 28 de ani. N-am plâns la înmormântarea lui. Mama a murit după nouă ani de la

moartea lui, iar eu am plâns isteric - şi atunci, şi după, în fiecare zi, timp de mai multe săptămâni.
Am apelat la terapie şi am aflat că îmi iertasem tatăl pentru că am înţeles că era un om bolnav, dar nu mi-am putut ierta mama niciodată pentru că nu mă protejase de el.
Relaţiile mele cu bărbaţii au fost cumplite. Drogul meu, ales de mine, era mâncarea. Urmez acum un program în 12 etape şi încep să mă refac. Ann, te rog să nu încetezi să le spui celor abuzaţi că tăcerea e mortală. Ei trebuie să vorbească despre asta, să lase ca lucrurile să iasă la suprafaţă. Numai atunci va începe vindecarea.
P. J. din West Hartford[1]
Nimic nu merită mai multe lacrimi decât strigătul după ajutor al copiilor societăţii. Cine poate număra găleţile de lacrimi vărsate de copiii şi de adulţii abuzaţi de aceia care trebuia să-i iubească cel mai mult?
Mii de adulţi agonizează în vacuum emoţional, în incapacitatea de a se împăca cu trauma copilăriei lor. Lăsarea unui asemenea trecut în urmă este ceva dificil; din fericire, Dumnezeu este capabil să facă durerea suportabilă.
Abuzul poate lua diferite forme. Una dintre ele e abuzul verbal. Unii părinţi îi strigă pe copiii lor folosind tot felul de nume, le prezic viitoare ratări şi îi critică continuu foarte sever. Să nu credem că acest tip de abuz e nedureros. Există mii de oameni care abia funcţionează pentru că vorbele distructive încă îi fac să sângereze, săgeţile fiind înfipte în inimile lor.
O cântăreaţă cunoscută, al cărui tată a ocărât-o în copilărie nu poate nici acum depăşi blocajele emoţionale ridicate de acele cuvinte aspre şi neafectuoase. Ca să o citãm: „Deşi mii de oameni îmi spun că muzica mea e bună, nu pot să-i

cred pentru că fetiţa din mine încă mai întreabă: «Dacă oamenii aceştia spun adevărul, atunci de ce i-a spus tata fetiţei lui că nu ştie cânta?» Ceva din mine îmi spune că tata nu putea greşi."
Deşi tatăl era mort de mai mulţi ani această femeie încă spune: „Vreau să fiu reîntregită din punct de vedere emoţional, însă tatăl meu mă împiedică." Aceasta este puterea abuzului verbal.
Adăugaţi la aceasta realitatea urâtă a abuzului fizic. Nu voi repovesti articolele care apar aproape zilnic în ziare: copii încuiaţi în dulapuri, bătuţi cu cruzime, legaţi de paturi, înecaţi în cada din baie. Dacă numai discutarea acestor atrocităţi cauzează durere, imaginaţi-vă cum se simt copiii care chiar le îndură.
Abuzul sexual este în creştere vertiginoasă în ţară. Taţii îşi molestează fiicele, fraţii şi surorile se pretează la diferite experimente. Am auzit cu toţii acuzaţii la adresa unor şcoli sau grădiniţe. Ca să nu mai vorbim de lucrurile pe care le-au făcut unele persoane care îngrijesc de copii.
Incredibil, una din patru fetiţe născute în acest an vor fi în cele din urmă molestate sexual de către cineva, fie acesta un membru al familiei restrânse, o rudă îndepărtată sau un prieten de încredere. De fapt abuzul sexual se poate întâmpla în orice fel de cămin: creştin sau necreştin, bogat sau sărac, educat sau needucat.

Câţi abuzatori sunt în lume? Nu ştim, bineînţeles, dar unii au molestat sute de copii. Alţii doar unul sau doi. Ceea ce ştim e că numărul victimelor creşte.

PROBLEME SPECIALE ALE CELOR ABUZAŢI

Care sunt problemele speciale experimentate de aceia care au suferit asemenea traume în copilărie?

Mânia intensă

Puneţi-vă pentru o clipă în locul celor abuzaţi. Da, s-ar putea să fie adulţi acum, dar o parte din viaţa lor lipseşte. Cineva le-a furat fericirea. Nu doar pentru că-şi amintesc durerea trecutului, dar şi pentru că paralizia emoţională nu le permite să funcţioneze foarte bine în prezent.

Mulţumită abuzatorilor, aceste victime pot fi acum incapabile să iubească, să aibă încredere sau să se relaţioneze la ceilalţi în mod liber. De asemenea, de cele mai multe ori eşuează în activităţile lor, crezându-se programaţi pentru eşec.

Ceea ce face lucrurile şi mai rele este că abuzatorul are şanse să scape nepedepsit; el nu suferă o pedeapsă şi nu-1 priveşte defel durerea pe care a provocat-o. S-ar putea să treacă pur şi simplu de la o victimă la alta, fără urmă de conştiinţă. Este de înţeles că victimele lui sunt pline de resentimente.

Aceste victime s-ar putea să fie, de asemenea, furioase pe Dumnezeu. Când am îndemnat pe o femeie să facă faţă abuzului suferit, ea m-a întrebat acel lucru tulburător la care ne-am mai referit în primul capitol: „Dumnezeu n-a fost alături de mine când eram copil; de ce să cred că va fi alături de mine ca adult? *Nu -pot avea încredere în EV."*

Victimele abuzurilor sunt deseori pline de mânie - de multă mânie. Aceasta poate avea ca rezultat depresia şi anxietatea.

Nu vă grăbiţi să judecaţi. Cum v-aţi simţi dacă cineva în care aţi avut încredere v-ar fi furat copilăria? Mânia este de înţeles.

Lanţurile **ruşinii**

Copiii au un respect înnăscut pentru acei oameni care le-au dat viaţa. Cred nu numai că mama şi tata nu pot greşi, dar tânjesc după dragostea şi după acceptarea părinţilor lor. Când un părinte îşi abuzează copilul, acesta crede că

primeşte ceea ce merită. El gândeşte că este exact atât de rău pe cât l-au determinat părinţii să fie. Dreptatea, crede copilul, a fost deservită.

Aceasta explică de ce o femeie abuzată de tatăl ei va căuta să se mărite cu un bărbat care va continua să o abuzeze. De fapt, ea spune: „Merit să fiu abuzată, aşa că trebuie să găsesc pe cineva care să-mi dea ceea ce merit."

Aproximativ 75% dintre părinţii care îşi abuzează copiii au fost la rândul lor abuzaţi.

Un copil abuzat sexual se simte murdar, nedemn şi ruşinat. O femeie abuzată a spus că se simţea ca şi când cuvintele „bunuri deteriorate" i-ar fi fost scrise pe frunte. Nimeni, se gândea ea, nu m-ar mai putea iubi.

Acea femeie s-ar putea confrunta în continuare cu ceea ce se cheamă „sindromul femeii abuzate", căutând relaţii imorale şi chiar prostituţie. Alţii devin victime pasive, în căutarea cuiva care să-i abuzeze. Ei trăiesc în pata neagră care le murdăreşte sufletul. Unii, din fericire, redevin întregi din punct de vedere emoţional.

Abuzatorii au un mod de a-i face pe captivi să se simtă vinovaţi. Un tată îşi poate determina fiica să se creadă conspiratoare, un complice în ceea ce s-a întâmplat. Şi desigur, de vreme ce suntem fiinţe sexuale, unui copil s-ar putea chiar să-i placă

senzaţia sexuală a abuzului. Toate acestea împreună alcătuiesc sentimentul vinovăţiei.

Dificultatea stabilirii unor relaţii profunde

Celor abuzaţi le este dificil să aibă încredere în ceilalţi -devin înspăimântaţi când o relaţie devine prea personală şi intimă. E foarte comun ca o victimă să saboteze exact relaţiile de care are nevoie cu disperare. Aceia care au fost respinşi tind să acţioneze în aşa fel încât să-şi asigure mai multă respingere.

96

Cum să-ţi depăşeşti trecutul

Vindecarea suferinţei provocate de abuz

97

Cei abuzaţi au de multe ori două agende inconştiente. Mai întâi simt nevoia să dovedească faptul că nimeni nu e demn de încredere. Pentru că i-a trădat persoana care trebuia să-i protejeze sunt convinşi că toţi bărbaţii (femeile) sunt la fel. Deci vor deveni critici şi suspicioşi, atitudini simptomatice ale neîncrederii.

în al doilea rând, vor încerca să dovedească că nu pot fi iubiţi. La urma urmei se percep ca nedemni de dragoste şi cred că dragostea este condiţionată. Nu este ceva neobişnuit să testeze orice relaţie la limită, să aibă cereri imposibile faţă de prietenii lor, insistând că altcineva este responsabil de fericirea lor. Când prietenii lor se retrag din relaţie, ei simt că şi-au demostrat argumentul şi exclamă: „Vezi? Nimeni nu mă iubeşte cu adevărat!"

într-o relaţie de căsătorie problema devine un calvar. Partenerul cândva abuzat este imposibil de mulţumit. Devenind critic şi furios, agăţându-se de explicaţii irea-liste, victima face viaţa imposibilă în mod inevitabil. Intimitatea devine o ameninţare pentru partenerul abuzat care nu se simte iubit, ci „folosit". Pentru că o relaţie apropiată e aproape imposibilă, căsătoria este curând într-un mare impas.

Cum scria David Seamands în *The Healing of Memories* [Vindecarea amintirilor]: „Când amintirile dureroase nu au fost înfruntate, vindecate şi integrate în viaţă ele învinge deseori defensiva şi interferează cu trăirea normală."

Aceia dintre noi care n-am fost abuzaţi trebuie să fim răbdători cu aceste victime. Cea mai mare contribuţie a noastră este să-i asigurăm de dragostea şi de acceptarea noastră indiferent ce poveste ne relatează ei despre trecut. Pe de altă parte, trebuie să fim conştienţi de posibilele jocuri care pot fi pe rol; nu trebuie să le permitem să ne manipuleze cu vinovăţia. Uneori trebuie să existe o confruntare plină de dragoste, dar fermă.

Cel mai important este că trebuie să le dăm speranţă, îi putem asigura că există viaţă după abuz. Mii de oameni şi-au schimbat statutul din cel de victimă în cel de supravieţuitor.

Dacă aceasta sună imposibil, amintiţi-vă că exact asta oferă Cristos - o viaţă care este supranaturală. Există resurse disponibile pentru această transformare.

CRISTOS, VINDECĂTORUL INIMILOR ZDROBITE

Specific, ce poate face Cristos pentru cei care suferă? într-o zi El a intrat în sinagogă în Nazareth şi a luat un pergament, a deschis la câteva versete din Isaia şi le-a citit. Când a terminat, a spus: „Astăzi Scripturile s-au împlinit înaintea voastră"(Luca 4:21). Acest pasaj vorbeşte despre abilitatea lui Cristos de a-şi elibera oamenii din captivitate, putere pe care o foloseşte ca să elibereze pe prizonieri. Vorbeşte despre Cristos, ca Medic al Sufletului. Pasajul din Isaia spune:

Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul m-a uns să aduc veşti bune celor nenorociţi: El m-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia şi prinşilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului şi o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toţi cei întristaţi; să dau celor

întristaţi din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenuşă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiţi „terebinţi ai neprihănirii", „un sad al Domnului" ca
să slujească spre slava Lui.
Isaia 61:1-3
Evreii au fost izgoniţi în Babilon cu miile din cauza persistenţei idolatriei lor. Acolo ei au plâns aşteptând ziua

întoarcerii lor la Ierusalim. Aici profetul scrie despre Cristos care îi va elibera într-un final. Contextul se referă în mod literal la reîntregire politică.
Totuşi modul în care Cristos a folosit această profeţie din Luca ne dă permisiunea de a aplica pasajul în sens spiritual. El a venit să ne elibereze din orice închisoare care ne va împiedica să avem libertate spirituală.
El a fost uns să aducă Vestea Bună celor îndureraţi şi să „vindece pe cei cu inima zdrobită". Noi ne gândim, de obicei, să legăm un braţ rupt ca să se vindece, nu o inimă. Dar aşa cum o poziţie corectă ajută osul să se vindece bine, şi Cristos aşază o inimă zdrobită astfel încât să se vindece cât mai bine. Inima va avea o cicatrice, dar, spiritual vorbind, va fi funcţională; nu va avea o rană deschisă. Măcar puţin din procesul de vindecare va fi avut loc.
Cum face Cristos aceasta pentru poporul Lui?
Cristos te eliberează de cel care te ţine prins
Cel ce te ţine prins este oricine care are o autoritate distructivă asupra ta. Cristos a venit să ne elibereze din închisorile acelea spirituale şi emoţionale pe care le-au construit alţii pentru noi. El a venit să deschidă porţile celulei ca noi să putem ieşi afară.
Cine este persoana care ţi-a furat copilăria, care a refuzat cu încăpăţânare să-ţi asculte suspinele şi care ţi-a trădat încrederea? Cristos poate anula autoritatea acelei persoane asupra ta.
Poate ai nevoie să fii eliberat de puterea distructivă a părinţilor tăi. Dumnezeu a pus în inima fiecărui copil dorinţa de a fi iubit de un tată şi o mamă. Cea mai adâncă durere a unui copil nu este provocată de moartea unui părinte, ci de trădarea unuia dintre ei sau a amândurora. Abuzul verbal, sexual sau fizic al unui părinte - care ar trebui să

ofere dragoste copilului său - creează o rană vie de tristeţe şi de durere.
Recent am vorbit cu un bărbat care e atât de descumpănit din punct de vedere emoţional, încât trăieşte fără sentimente. A fost crescut de o mamă iraţională, paranoică, care 1-a abuzat fizic şi verbal. L-a făcut în toate felurile asi-gurându-1 că era un ratat. „Exact ca taică-său!" Ea îi ura pe toţi bărbaţii în general şi pe al ei în special. El mi-a spus: „Trebuie să înţelegi că pentru mine a avea succes în ochii mamei mele este egal cu eşecul, pentru că singurul vis pe care l-a avut ea pentru mine a fost eşecul. Până astăzi blestemele ei îmi mai răsună în urechi."
Am fost mişcat pe când îmi puneam mâna pe umărul lui să mă rog pentru el, având încredere că Dumnezeu va întrerupe influenţa negativă pe care mama sa a avut-o asupra lui. L-am ajutat să înţeleagă că unele dintre efectele trecutului lui vor fi probabil tot timpul cu el. A fi împăcat din punct de vedere emoţional nu ar trebui să fie obiectivul lui de căpătâi. Ceea ce trebuie el să facă este să-L caute pe Dumnezeu din toată inima şi din tot sufletul lui. Cu alte cuvinte, trebuie să înveţe să devină un închinător acum, să nu aştepte până i se rezolvă trecutul. Dumnezeu foloseşte de

multe ori durerea pentru a ne determina să-L căutăm mai intens. încet, acest bărbat iese din închisoare, una construită de o femeie furioasă şi neiubitoare căreia îi spunea „mamă".
Da, trebuie să ne cinstim părinţii, dar niciun copil nu trebuie să fie înlănţuit de nebunia unui părinte. Le respectăm poziţia, dar sunt momente când trebuie să le contracarăm, în mod respectuos, toată autoritatea folosită în mod greşit. Influenţa părinţilor abuzivi trebuie întreruptă, fie că sunt vii sau morţi. Poate cel care te ţine prizonier e un partener sexual. O fată creştină respectabilă a refuzat să răspundă la avansurile unui bătrân imoral. într-o zi, exasperat,

el a violat-o. în ciuda umilinţei şi a ruşinii, fata a devenit sclava lui, dispusă să facă ce îi cerea. Ea a devenit, de fapt, prizoniera lui de bunăvoie.
în această carte, mai încolo, am dedicat două capitole celor care se luptă cu experienţe sexuale din trecut. Acum e suficient să ne amintim că, în timpul actului sexual se formează o unitate care are mari implicaţii emoţionale şi spirituale. O persoană care a avut o relaţie imorală trebuie să aibă încredere în Cristos ca El să desfacă acea legătură de suflet care poate ţine persoana captivă.
Desigur, ruperea acelei relaţii nu e întotdeauna uşoară, deoarece temnicerul poate folosi o seamă de arme cum ar fi frica de expunere sau alte forme de şantaj.
Dacă eşti într-o asemenea situaţie, roagă-L pe Dumnezeu să te conducă la o persoană care te poate elibera. Lanţurile autorităţii tiranice pot fi rupte.
Cea mai terifiantă sclavie pe care am văzut-o vreodată a fost cea a unei tinere femei pe care o ştiam şi care a ajuns sub autoritatea unui bărbat cu puteri oculte. El a ţinut-o captivă, forţând-o să se preteze la o serie de acte nenaturale şi violente. A ameninţat-o cu moartea dacă se va fi gândit să-l părăsească, asigurând-o că o va urmări şi o va găsi. Era îngrozită şi confuză, neştiind unde să se ducă. îl iubea şi îl şi ura, nereuşind să stea departe de el mai mult decât câteva ore. Era, literal, sclava lui.
Multe culte îi spală pe adepţi pe creier astfel încât ei ar fi dispuşi să moară pentru lideri. Aceste culte îi aduc pe oameni la ascultare faţă de autoritatea lor sub pretextul exercitării conducerii spirituale legitime. De ce nu pleacă prizonierii pur şi simplu? Punem întrebarea pentru că nu înţelegem puterea incredibilă pe care o pot avea asupra altora persoanele aflate sub influenţa lui Satana. Nu înţelegem lanţurile sufletului.
Vindecarea suferinţei provocate de abuz

Dacă vrei ca inima să-ţi fie vindecată, trebuie să ieşi de sub autoritatea abuzivă a oricărei persoane rele care te manipulează şi te ţine captiv. Tu trebuie să fii doar robul lui Cristos, nu al părinţilor, nu al unui prieten transformat în duşman. Nu trebuie să fii supusul niciunei persoane reale sau imaginare care are puterea de a-ţi programa sufletul.
Şi dacă eşti căsătorit cu o asemenea persoană? Şi dacă abuzul se întâmplă în casa ta acum? Ai responsabilitatea să împărtăşeşti informaţia cu cineva care te poate ajuta. Trebuie să realizezi că Domnul te poate scoate de sub o asemenea influenţă distructivă. Dacă eşti credincios, El o va face la timpul Lui şi în modul Lui.
Există mii de cazuri limită unde controlul şi abuzul nu sunt bine demarcate. O soţie trăieşte cât de bine poate cu un soţ alcoolic, iar copiii sunt abuzaţi doar ocazional. Sau o mamă paranoică îşi neglijază copiii sau îi manipulează folosind vinovăţia. Abuzul poate lua mii de forme.
Efectele negative ale acestor influenţe trebuie stopate, persoanele trebuie să realizeze că tratamentul îndurat nu este pe măsura valorii lor. Cristos poate păstra sufletul,

oferind speranţă, chiar şi când lupta e în toi.
Există un fragment în *Coliba unchiului Tom* în care un sclav era bătut, „însă loviturile cădeau numai asupra trupului său, nu asupra inimii". Da, sufletul e afectat de ceea ce se întâmplă cu noi, dar Dumnezeu e acolo să ajute, să încurajeze, să protejeze.
Cristos împarte dreptatea
Poate cel mai mare obstacol în calea integrităţii noastre emoţionale e amărăciunea, resentimentul generat atunci când suntem trataţi cum nu trebuie. Dacă vedem că cel vinovat scapă - cel ce ne-a distrus vieţile - ne creşte mânia. Injustiţia ne face să strigăm: „Unde este Dumnezeu?"
102
Cum să-ţi depăşeşti trecutul
Vindecarea suferinţei provocate de abuz
103
Babilonienii i-au tratat rău pe israeliţi când i-au capturat şi i-au dus din Ierusalim în Babilon, în jurul anului 586 î.H. Adică acum două mii cinci sute de ani. Pasajul nostru, Isaia 61:1-3, a prezis că babilonienii vor cădea sub răzbunarea lui Dumnezeu. Aceasta nu s-a întâmplat încă.
Interesant, când Cristos a citit pasajul, în sinagogă, s-a oprit înainte de expresia „şi ziua mâniei Dumnezeului nostru" (Isaia 61:2). De ce? Pentru că răzbunarea aşteaptă cea de-a Doua Venire; nu avea să fie parte din prima. Deci, deşi babilonienii au fost cuceriţi de Cirus în 539 î.H., încă nu au fost pe deplin judecaţi de Dumnezeu. Dreptatea e aproape, aşteptând întoarcerea lui Cristos pe Muntele Măslinilor.
Dacă israeliţii au aşteptat 25 de secole şi încă nu L-au văzut pe Dumnezeu răzbunându-i, să nu fim surprinşi dacă ni se va cere să aşteptăm o vreme pentru ca Dumnezeu să echilibreze scorul. într-o zi va exista o înviere a tuturor celor care au trăit cândva. Fiecare viaţă personală va fi revăzută în cele mai miri detalii, zi de zi şi oră de oră. In acel moment dreptatea va fi stabilită exact, în funcţie de păcatele comise.
Care sunt implicaţiile? Dacă ai fost abuzat, abuzatorul tău va fi adus la judecată în ceruri chiar dacă va scăpa de aşa ceva pe pământ. Desigur, trebuie să facem ce putem să promovăm dreptatea, iar aceia care au comis crime sunt judecaţi în tribunal. Omul nu poate face mai mult. Sunt mereu scăpări şi circumstanţe în care justiţia e implicată. în această viaţă mulţi scapă de justiţia care li se cuvine, dar, în final, Dumnezeu va judeca fiecare act individual comis de cei muritori.
Deoarece iertarea joacă un rol atât de important în procesul de vindecare al sufletului, un capitol întreg îi va fi dedicat mai târziu în carte. Acum e suficient să menţionăm că abuzatorul tău ţi-a ruinat suficient viaţa şi, pentru binele tău, trebuie să laşi ura deoparte şi să-ţi încredinţezi plângerea în totalitate lui Dumnezeu.
Ar trebui să-ţi înfrunţi abuzatorul? Acest lucru trebuie făcut după o gândire îndelungă şi după o discuţie serioasă. D?.că el sau ea neagă, răspunsul corect ar fi următorul: „Poţi nega, dar atât Dumnezeu, cât şi eu ştim că eşti vinovat. Transfer asupra ta acum toată responsabilitatea pentru ceea ce s-a întâmplat." Răspunsul acesta poate fi fie verbal, fie ca o atitudine a inimii, adecvat situaţiei. în orice caz, odată ce ai făcut asta, dă-i pace.
Dumnezeu le dă celor oprimaţi demnitate promiţân-du-le că vor fi răzbunaţi. La sfârşit, cineva le va apăra cauza şi se va pune în locul lor. Ceea ce n-au făcut părinţii unui copil abuzat va face Dumnezeu. El va apăra cauza copiilor Lui pentru că Dumnezeu „sprijineşte pe cei nenorociţi" (Psalmul 147:6).
Ce altceva mai face Cristos pentru cei cu inima zdrobită?
Cristos ne mângâie

Tu spui; „Există o cale să mă revanşez pentru trecut?" Anii nu pot fi retrăiţi, dar Dumnezeu toarnă mângâierea Lui în sufletele noastre. Ne numeşte pentru binecuvântare ca să înlăture poverile trecutului. Iată ce spune El că va face pentru israeliţi:

1. *El le va da o „cununa împărătească în loc de cenuşă" (Isaia 61:3)*

în timpuri de jale, anticii îşi aruncau de multe ori cenuşă în cap. Dumnezeu avea să le dea o nouă acoperitoare.

Numele Amnon vă spune ceva? Era unul dintre fiii lui David, frate vitreg cu Absalom. Amnon s-a îndrăgostit de Tamar care era sora lui vitregă. El dorea o relaţie sexuală cu ea, aşa că şi-a pus planul în acţiune. S-a prefăcut bolnav şi a rugat-o pe Tamar să vină în apartamentele lui să-i facă de mâncare. Când ea a făcut aşa, el a sărit din pat şi i-a propus să facă sex cu el. Ea a protestat, aşa că el, furios, a violat-o.

Cum să-ţi depăşeşti trecutul

Cum credeţi că a fost afectată relaţia din cauza aceasta? Citim:

Apoi Amnon a urât-o foarte mult, mai mult decât o iubise. Şi i-a zis: Scoală-te şi du-te!

2Samuel 13:15

Tamar i-a rezistat. Acum, că terminase cu ea, o trata ca pe un gunoi. Răspunsul ei a fost: „Nu. Alungarea mea ar fi mai rea decât violul." Ea nu voia să-1 lase să scape nepedepsit. Ce a făcut Amnon? I-a cerut slujitorului s-o arunce pe femeie afară şi să încuie uşa. Pentru a afla întreaga poveste, citiţi 2 Samuel 13. Detaliază răspunsul ei la ruşine şi la umilire.

Tamar şi-a presărat cenuşă în cap şi şi-a sfâşiat haina pestriţă; a pus mâna în cap şi a plecat ţipând.

2 Samuel 13:19

Iată o tânără femeie violată de fratele ei vitreg incestuos, plină de ruşine şi de mânie. Cum şi-a exprimat ea ruşinea şi mânia? Punându-şi cenuşă în cap. Cenuşa simboliza ruşinea şi umilirea.

In pasajul din Isaia Dumnezeu spune că El va lua cenuşa şi o va înlocui cu o ghirlandă, un ornament folosit în timpul bucuriei. Versiunea King James traduce cu un cuvânt care înseamnă „frumuseţe". Da, turbanul era folosit la ocazii festive şi era simbolul prosperităţii şi al victoriei.

Poate ai fost abuzată sexual, violată de cineva de încredere - frate, tată sau prieten. Simbolic, ai cenuşă pe cap, dar Dumnezeu te face să arăţi frumoasă. El reafirmă demnitatea pe care alţii au căutat să ţi-o fure. Şi ceea ce Dumnezeu crede contează.

2. *El le va da „un undelemn de bucurie în locul plânsului" (Isaia 61:3)*

Vindecarea suferinţei provocate de abuz

Ulei parfumat era turnat peste oaspeţi la ospeţele de bucurie. Când David a scris: „Mi-ai uns capul cu untdelemn" (Psalmul 23:5) se referea la tratamentul special de care au parte aceia pe care îi iubeşte Dumnezeu. Era o mare onoare să fii uns cu ulei parfumat.

Dacă participai la o înmormântare în vremurile antice nu veneai cu capul uns cu untdelemn. Acesta simboliza bucuria. Nu se potrivea în vreme de jale. Dumnezeu spune că Israelul va fi binecuvântat cu uleiul bucuriei. înmormântarea va face loc nunţii.

Dumnezeu ne va restaura măcar parţial bucuria dacă devenim închinătorii Lui. Venim la El, nu pentru a ne concentra asupra trecutului nostru, ci pentru a-i da gloria pe care o merită atât de mult. In prezenţa Lui sufletele ne sunt reîmprospătate.

3. *El le va da: „o haină de laudă în locul unui duh mâhnit" (Isaia 61:3)*
Hainele tale vor fi frumoase şi strălucitoare, nu sacul care indică disperare. David a scris:
O! dacă n-aş fi încredinţat că voi vedea bunătatea Domnului pe pământul celor vii! Nădăjduieşte în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ţi inima şi nădăjduieşte în Domnul!
Psalmul 27:13, 14
Cele trei binecuvântări pe care Dumnezeu le promite israeliţilor sunt schimbări exterioare care semnifică vindecarea interioară. Noua imagine exterioară reflectă noua bucurie interioară. Isaia conchide:
Ca să fie numiţi „terebinţi ai neprihănirii" „un sad al Domnului" ca să slujească spre slava Lui
Isaia 61:3b

Cum să-ţi depăşeşti trecutul
Aşa cum Dumnezeu i-a eliberat pe israeliţi, tot aşa El este gata să ne ajute să umblăm în lumina dragostei şi a libertăţii Sale.
Cineva care citeşte acest capitol s-ar putea să nu fie victimă, ci abuzator. Am primit o scrisoare anonimă de la un bărbat care a abuzat un băiat. Mi-a explicat chinurile prin care trecea şi a spus: „Aş da orice să pot desface răul pe care i l-am făcut acelui copil."
Da, abuzatorii sunt şi ei oameni. Fac lucruri teribile pentru că se percep pe ei înşişi închişi în închisoarea mâniei, a ruşinii şi a perversităţii personale. Numai Dumnezeu cunoaşte zbaterea conştiinţei lor, dispreţul pe care îl au faţă de ei înşişi şi secretele îngrozitoare care îi ţin legaţi. Amin-tiţi-vă că nu există păcat de neiertat pentru aceia care caută iertarea!
PAŞI SPRE LIBERTATE
Cum ieşi de sub povara abuzatorului tău, persoana care te ţine într-o închisoare emoţională? Următorii paşi nu sunt neapărat consecutivi, uneori se fac în ordinea inversă, alteori în mod simultan.
Pasul 1: Confruntă-ţi trecutul: cu Cristos
Nu te afunda în trecutul tău singur. Ai nevoie de Cristos şi, de asemenea, de un prieten sau de prieteni ca să poţi împărtăşi ceea ce s-a întâmplat.
Nu-ţi pot spune cât de mult din trecutul tău trebuie să retrăieşti ca să fii vindecat din punct de vedere emoţional. Unii descoperă că simpla recunoaştere a abuzurilor din trecut e mai mult decât suficient. Alţii trebuie să-şi înfrunte trecutul mai detaliat. Cred că toţi cei abuzaţi au nevoie de o terapie îndelungată. Mulţi oameni petrec ani rătăcind prin

trecut doar spre a descoperi că investigaţia nu i-a eliberat de puterea trecutului. Uneori, cu cât se dezvăluie mai multe detalii cu atât cresc mânia şi resentimentul. Pentru unii oameni e de ajuns să ştie că Isus Cristos cunoaşte toate detaliile a ceea ce s-a întâmplat. Nu există o regulă aplicabilă la toţi, dar următoarele indicaţii vor fi de folos.
a. Nu trebuie să-ţi confrunţi tot trecutul odată. Ia o experienţă odată şi retăieşte-o în prezenţa lui Dumnezeu, spunându-i cum te-ai simţit, exprimându-ţi durerea şi mânia. Alege să ierţi şi dă-ţi sentimentele - da, cele mai adânci sentimente ale tale - lui Dumnezeu.
b. Trebuie să-ţi împărtăşeşti durerea unui prieten bun sau unui consilier care îţi va simţi durerea şi va purta povara împreună cu tine. Trebuie să experimentezi acceptarea şi dragostea unei fiinţe umane indiferent de ce secrete teribile dezvălui.

Ruşinea, mânia şi resentimentul - prietenul tău trebuie să accepte toate aceste răbufniri fără să te respingă.
c. Demnitatea ta trebuie restaurată prin înţelegerea a ceea ce eşti tu în prezenţa lui Dumnezeu şi în ochii celorlalţi. Aceasta se va întâmpla prin mângâierea pe care Cristos şi ambasadorii Lui, prietenii tăi,
ţi-o oferă.
d. Unii oameni găsesc un ajutor în scrierea unei scrisori la adresa abuzatorului lor, împărtăşindu-le toată durerea şi mânia lor (chiar dacă scrisoarea nu e expediată niciodată). Alţii se prefac că abuzatorul stă pe un scaun gol, iar ei spun ce au pe inimă şi în minte acelui scaun liber. Aceste metode se pot dovedi utile în a scoate la lumină trecutul şi durerile din trecut.
Vei avea nevoie de curaj să porneşti în această călătorie. Permite-mi să te asigur de un fapt: nimic din ceea ce vei

dezvălui din trecutul tău nu este un lucru la care tu împreună cu Dumnezeu să nu faci faţă!

Pasul 2: încredinţează-ţi trecutul: lui Cristos

Vei descoperi poate că sunt multe lucruri neterminate pe care nu le poţi rezolva pe pământ. Abuzatorul poate fi mort sau poate trăi undeva în totală necunoaştere şi nepăsare faţă de rănile pe care ţi le-a provocat. Când te salută, se comportă poate ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu mai ai decât un resort dacă doreşti integritatea emoţională; trebuie să redirecţionezi toate aceste probleme spre Dumnezeu -trebuie să te separi complet de povara de-a vedea aceste probleme rezolvate pe pământ. Unora le vine mai uşor decât altora să facă acest lucru, dar trebuie să-1 facă.
încrederea ta în Dumnezeu va creşte. Pentru că El nu te-a apărat sau răzbunat când ai fost abuzat s-ar putea să spui: „n-aş mai putea avea încredere în El". Dar tocmai că trebuie să ai încredere în El. Atât trecutul, cât şi viitorul tău trebuie lăsate în mâinile Lui. Victimele abuzului nu se pot împăca cu tatăl lor pământesc care este crud până ce nu s-au împăcat cu tatăl lor ceresc iubitor.
Dacă te întrebi de ce nu a intervenit Dumnezeu când ai fost abuzat, nu-ţi pot răspunde. Poate că El a vrut să demonstreze că El poate reîntregi din punct de vedere emoţional pe cineva în ciuda trecutului acelei persoane. Poate a dorit să demonstreze că unii oameni vor continua să-L iubească şi dacă nu-i salvează din chinurile lor. Aceste lucruri sunt ascunse în sfaturile Lui tainice, El este Dumnezeul care răneşte, dar şi vindecă (Deuteronomul 32:39). Faptul că El te iubeşte şi-i pasă de tine este afirmat clar în Scriptură. Mai puţin răspunsurile la întrebările „de ce" şi „pentru ce". încrederea în Dumnezeu este esenţială pentru creşterea emoţională.

 Pasul 3: încheie-ţi trecutul: cu Cristos

Odată cu trecerea timpului, puterea amintirilor trecutului se va diminua. Cu timpul nu va mai fi necesar să-ţi reaminteşti toate detaliile. Din nou, trebuie să-ţi aminteşti că dragostea pentru Dumnezeu este mai importantă decât binele tău. Vindecarea emoţională este de multe ori un efect al deciziei hotărâte de a-L căuta pe Dumnezeu. Ai fi dispus să înduri chinul dacă ai şti că aşa II cunoşti pe Dumnezeu mai bine? Dacă îţi rupi mâna, Dumnezeu ţi-o poate vindeca instantaneu. Dar probabil că asta va lua câteva săptămâni sau luni. Vindecarea unei inimi frânte e, de asemenea, un proces, nu un moment. Pentru mulţi, rana deschisă devine o cicatrice - vindecarea se întâmplă.
Dumnezeu poate transforma victimele în supravieţuitori.

Tămăduieşte pe cei cu inima zdrobită şi le leagă rănile.
Psalmul 147:3
Căci tatăl meu şi mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primeşte.
Psalmul 27:10

Pas

Treci cu mintea prin paşii menţionaţi mai sus. Memorează Romani 8:18 şi 2 Corinteni 4:16-18. Pe măsură ce îţi împărtăşeşti trecutul unui consilier, permite speranţei în viitor să-ţi motiveze credincioşia prezentă. Aminteşte-ţi că vei fi răsplătit dacă suferi cum trebuie.

Note:
Cum să-ţi depăşeşti trecutul
1. Ann Landers, „Chicago Tribune", cu permisiunea lui Ann Landers şi a *Creators Syndicate.*
2. David Seamands, *The Healing ofMemories,* Wheaton, III, Scripture Press, Victor Books, 1985, p. 8.

înţelegerea legăturilor sexuale

I

1 urăsc pentru ce mi-a făcut, dar m-aş mărita cu el astăzi, dacă m-ar cere!"
Această fată de 18 ani avea tot dreptul să-şi urască pseudoiubitul, un bărbat însurat care i-a trezit sexualitatea prin avansurile şi prin seducţia lui. I-a promis că va fi pentru totdeauna iubita lui, aşa că ea s-a simţit în siguranţă, având afecţiunea lui. Dar când aventura a fost descoperită el a dat vina pe ea în întregime, acuzând-o în mod fals că ea ar fi iniţiat legătura. Ea a fost trădată şi umilită şi a fost rugată să părăsească Biserica la care erau amândoi membri.
Cu toate acestea, în mod incredibil, ea era dispusă să rişte totul şi să se căsătorească cu el, numai să i-o fi cerut! în ciuda faptului că el era căsătorit şi tată a trei copii, această tânără creştină era dispusă să distrugă o căsătorie ca să aibă afecţiunea acestui bărbat, primul cu care ea avusese o relaţie sexuală.
Această experienţă era imprimată atât de adânc în sufletul ei, încât nici trădarea bărbatului nu îl putea alunga din inima ei. Când a realizat că el nu avea de

gând să-şi părăsească soţia şi copiii pentru ea, a căutat împlinirea cu alţi amanţi, trecând de la un bărbat la altul pentru a-şi satisface nou trezita tânjire după intimitate. Chiar dacă nu îi plăceau aceste legături, ea simţea, după cum ea singură spunea, că „acesta este preţul pe care trebuie să-1 plătesc pentru a însemna ceva pentru cineva".

Câteva dintre întrebările la care aceste capitole încearcă să răspundă sunt următoarele: de ce prima experienţă sexuală este atât de importantă în formarea atitudinii noastre faţă de sexualitate, de ce o singură relaţie imorală este începutul unei căutări a altor parteneri sexuali într-o încercare vană de a găsi împlinire şi care sunt paşii de care este nevoie pentru a se obţine vindecarea spirituală şi emoţională a acelora care sunt distruşi din punct de vedere sexual.

Sexualitatea noastră este cel mai sensibil aspect al personalităţii noastre. Suntem în mod fundamental fiinţe sexuale cu nevoi interioare adânci pe care suntem dispuşi să ni le satisfacem chiar asumându-ne riscuri mari. Dacă nu canalizăm în mod corect aceste dorinţe putem porni pe o cale distructivă plină de promisiuni încălcate care vor duce, în cele din urmă, la o fundătură dureroasă.

Pornografia nu e singura uşă spre lumea distrugerii sexuale, dar este una dintre cele mai populare. Tinerii care privesc filme în care apar diferite forme de sexualitate descoperă că pasiunile le-au fost atât de stârnite, încât vor să practice tot ce-au văzut. Cel puţin jumătate din elevii de liceu sunt activi din punct de vedere sexual înainte de terminarea liceului. Dacă vă gândiţi că SIDA îi sperie determinându-i să îşi păstreze virginitatea până la căsătorie, nu este aşa. Având în vedere că cei ce fac sex înainte de căsătorie îşi periclitează şansele la o relaţie de căsătorie fericită (motivele vor fi explicate mai târziu), este de înţeles de ce există atâtea probleme sexuale în căsătorii.

Apoi, mai sunt cei care comit adulter sau se cufundă în lumea aberaţiilor sexuale. Sadomasochismul, travestirea şi homosexualitatea se răspândesc deoarece cei mânaţi de dorinţe sexuale se alătură în căutarea fanatică a împlinirii alături de partenerul perfect. Alţii sunt victime suferind agresiunea violatorilor. După cum am mai spus, se estimează că una din patru fetiţe născute în acest an vor fi molestate de o rudă, de un vecin sau de un prieten de încredere.

La începuturile slujirii mele ca pastor vorbeam despre împlinirea şi bucuria sexului. Acum, după câţiva ani în care am ascultat problemele celor căsătoriţi, realizez că, pentru mulţi oameni, sexul nu este o experienţă plăcută. Femei care au fost molestate în copilărie găsesc sexul ca fiind o experienţă dificilă, chiar revoltătoare. Cel puţin câteva au fost violate; altele au fost iniţiate în experienţe sexuale timpurii care au avut un efect devastator asupra relaţiilor lor viitoare.

Sexul poate deveni fie o sursă de împlinire maximă, fie o sursă de suferinţă maximă. O înţelegere biblică a sexualităţii va răspunde la multe întrebări despre puterea experienţelor sexuale şi, mai important, ne va învăţa cum să distrugem puterea acelor relaţii. Mai presus de toate există speranţa: Dumnezeu îi poate ajuta pe oameni să transforme sclavia sexuală în sănătate sexuală.

Te rog să te dedici acestei lecturi. Numai înţelegând întrebările „de ce" şi „la ce bun" ale sexualităţii vom putea aprecia vindecarea pe care o oferă Cristos tuturor celor care vin la El şi mărturisesc sincer.

SEXUALITATEA ŞI CREAŢIA

Gândiţi-vă puţin. Deşi Adam avea privilegiul uimitor de a umbla cu Dumnezeu în grădina Eden, Domnul a spus că încă lipsea ceva important! „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el"

(Genesa 2:18). Dumnezeu afirmă că omul este o creatură socială care are nevoie de o companie „potrivită" pentru el. Când Dumnezeu 1-a creat pe Adam, a ales să folosească ţărâna pământului ca materie primă: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din

ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă şi omul s-a făcut astfel un suflet viu" (Genesa 2:7).
Ne-am aştepta ca Dumnezeu să modeleze o formă similară din pământ când a creat-o pe Eva. Dar citim: „Atunci Dumnezeu a trimis somn adânc peste om şi omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui şi a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie şi a adus-o la om" (Genesa 2:21, 22).
Când Dumnezu a creat-o pe Eva din carnea lui Adam, el a afirmat puternic sexualitatea noastră. Aparent, primul om, Adam, conţinea în sine atât masculinitatea, cât şi feminitatea. Dumnezeu a separat feminitatea de masculinitate creând doi oameni separaţi, ambii după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Odată cu această separare s-a născut şi profund înrădăcinata dorinţă în bărbat şi în femeie de a se reuni pentru a forma o legătură intimă.
Dumnezeu a dat lui Adam şi Evei caracteristici diferite. Bărbaţii tind să fie agresivi şi depind de analiza raţională a problemelor vieţii. Femeile au un simţ intuitiv puternic, încredere genuină şi sensibilitate. Evident acestea sunt generalizări şi există o suprapunere a acestor tendinţe. Important este că ambele genuri oglindesc aspecte diferite ale lui Dumnezeu pe pământ. Ambele sexe sunt create după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, deşi fiecare II reflectă într-un alt mod.
In căsătorie, aceste caracteristici sunt aduse împreună într-o armonie care ar trebui să intensifice reflectarea lui Dumnezeu de către om. Pavel ne-a învăţat că, în căsătorie, înţelegerea legăturilor sexuale

ar trebui să se găsească o demonstraţie concretă a relaţiei dintre Cristos şi Biserică. Aici, în relatările Creaţiei, sunt rădăcinile naturilor noastre sexuale, dovada că sexul a fost creat de Dumnezeu ca o expresie a unităţii şi a dragostei dintre un bărbat şi o femeie. Identitatea noastră sexuală nu poate fi ignorată sau folosită greşit fără serioase consecinţe. Câteva implicaţii urmează mai jos.

Dorinţa sexuală este poruncită de Dumnezeu

Mai întâi, trebuie să acceptăm dorinţele noastre sexuale ca venite din partea lui Dumnezeu. Dorinţa de intimitate sexuală este o tânjire după întregire. Există o atracţie magnetică între un bărbat şi o femeie, atracţie care este înnăscută, puternică şi irezistibilă.
întregul plan al lui Dumnezeu pentru umanitate depindea de dorinţa sexuală înnăscută în fiecare fiinţă umană. Dacă Adam nu ar fi simţit atracţie sexuală faţă de Eva rasa umană s-ar fi sfârşit cu moartea celor doi părinţi ai ei. Dar Dumnezeu a făcut ca dorinţa de intimitate fizică să fie atât de puternică, încât Adam nu avea nicio şansă să se uite la Eva şi să se îndepărteze de ea!
Putem primi impulsuri sexuale fără să fim conştienţi de asta, fără a lua o decizie. Prezenţa unei persoane de sex opus atractive sau fanteziile romantice care se desfăşoară în minţile noastre sau doar activitatea glandelor noastre sexuale fără altă stimulare externă - toate acestea atrag dorinţa de intimitate şi de exprimare sexuală. Desigur că suntem responsabili pentru ceea ce facem cu aceste sentimente involuntar sexuale. Noul Testament şi Vechiul Testament deopotrivă oferă instrucţiuni specifice cu privire la activităţile sexuale permise şi nepermise. Cristos ne-a învăţat că, atunci când un bărbat doreşte o

femeie care nu este a lui, adică tânjeşte s-o aibă în mod sexual, a comis deja adulter în inima lui. Suntem creaţi cu o forţă de atracţie foarte puternică care trebuie controlată.

Aceasta nu înseamnă că este voia lui Dumnezeu ca toţi oamenii să se căsătorească. Unii poate îşi doresc să se căsătorească, dar n-au găsit încă un partener potrivit. Alţii au poate darul celibatului, aşa cum 1-a avut, evident, Pavel (1 Corinteni *7:7).* Deşi înclinaţia sexuală este puternică, nimeni nu ar trebui să gândească sexul ca fiind o condiţie necesară a fericirii şi a împlinirii. Multe persoane celibatare pot mărturisi că sunt pe deplin mulţumite cu stilul lor de viaţă. Alţii care sunt căsătoriţi nu se pot bucura de sex din cauza unor dizabilitaţi fizice sau a altor factori perturbatori.
Nu este necesar să facem sex pentru a ne accepta sexualitatea. Masculinitatea şi feminitatea au caracteristici, resorturi şi aspiraţii individuale. Acestea trebuie acceptate, fie că o persoană este căsătorită, fie că este celibatară.

Trebuie să ne afirmăm în mod pozitiv sexualitatea

In al doilea rând, sexualitatea noastră trebuie să fie afirmată în mod pozitiv. Cei mai mulţi dintre noi am fost crescuţi într-un mediu în care am fost avertizaţi cu privire la exprimarea sexuală ilicită. Dar dacă acele avertismente sunt tot ce ştim despre ceea ce spune Dumnezeu despre subiect vom trăi cu un sentiment de ruşine sau dacă nu, cel puţin cu unul de stânjeneală. Lucrurile interzise de Scriptură, cum ar fi „Să nu comiţi adulter!" sunt doar o faţetă a monedei; cealaltă este înţelegerea intenţiei lui Dumnezeu care ne-a dăruit aceste dorinţe. Trebuie să luptăm să ne stăpânim sexualitatea astfel încât ea să ne împlinească şi nu să ne distrugă.
Mulţi adolescenţi creştini care doresc să ducă o viaţă morală şi pură cred că toate dorinţele sexuale sunt ruşinoase.
înţelegerea legăturilor sexuale

Ei uită că atracţia sexuală puternică faţă de o persoană de sex opus este exact ceea ce a intenţionat Dumnezeu. Actul de a-I mulţumi lui Dumnezeu pentru aceste dorinţe ne reaminteşte că sentimentele noastre nu sunt un motiv de ruşine, ci de bucurie. De fapt, lupta împotriva poftei sexuale se intensifică când sexualitatea e percepută ca „murdară". Când acceptăm că aceste dorinţe în sine au fost declarate de Dumnezeu ca fiind bune, putem fi liberi să ne bucurăm şi dorim şi mai mult să le folosim conform indicaţiilor lui Dumnezeu.
Pentru evreii antici, sexul din cadrul căsătoriei era considerat un act sfânt. Se credea că, în noaptea nunţii sale, un bărbat intra în Sfânta-sfintelor făcând dragoste cu soţia lui. Să nu numim necurat ceea ce Dumnezeu a numit sfânt. Să ne sărbătorim sexualitatea, bucurându-ne de creaţia lui Dumnezeu. Aceasta ne va ajuta să ne privim masculinitatea şi feminitatea din perspectiva lui Dumnezeu.

SEXUALITATEA ŞI CĂSĂTORIA

Ce este căsătoria? în căsătorie un bărbat şi o femeie sunt legaţi de două lucruri. Primul este un legământ, un acord în baza căruia vor trăi împreună până „moartea îi va despărţi". Actul sexual creează al doilea tip de legătură care îi uneşte în trup, în suflet şi în duh.
Unii teologi eruditi învaţă că, de vreme ce sexul uneşte doi oameni, cuplurile care au împărţit patul sunt deja căsătorite. Potrivit acestei învăţături sexul premarital nu există deoarece sexul şi căsătoria sunt echivalente. Această învăţătură a avut ca rezultat căsătoria unor tineri cu un partener pe care nici nu-1 iubeau, nici nu-1 respectau. Raţionamentul era clar: dacă erau deja căsătoriţi în ochii lui Dumnezeu, trebuiau să completeze uniunea printr-o ceremonie formală de nuntă.

Cum să-ţi depăşeşti trecutul
Cu toate acestea, nu cred că actul sexual în sine constituie căsătoria propriu-zisă. Un bărbat şi o femeie devin soţ şi soţie printr-un legământ făcut în prezenţa lui Dumnezeu

şi în *,pr*ezenţa unor martori. Domnul i-a mustrat pe bărbaţii israeliţi pentru tratamentul rău la care îşi supuneau soţiile şi a spus fiecărui bărbat că „ea este tovarăşa şi nevasta cu care ai încheiat legământ" (Maleahi 2:14). Legământul justfică relaţia sexuală; relaţia sexuală în schimb nu justifică legământul.
E adevărat că ceremonia nunţii, aşa cum o cunoaştem, nu este descrisă în Biblie. Dar mireasa şi mirele erau părţi într-un acord chiar dacă ratificarea lui era diferită de cea de astăzi. Chiar în cazul lui Isaac şi al Rebecăi a existat un legământ făcut între Avraam (tatăl lui Isaac) şi Laban şi Betuel (tatăl şi fratele Rebecăi). Acest acord a fost enunţat de servitorul lui Avraam (Genesa 24:48-49). Au fost oferite daruri ca pecetluire a logodnei.
Odată cu schimbarea culturii se schimbă şi obiceiurile care marchează ceremonialul nunţii. Dar un lucru este cert: un cuplu nu ar trebui să trăiască împreună fără a beneficia de un legământ solemn de comun acord. Sexul leagă doi oameni din punct de vedere emoţional şi spiritual, dar cel care are întâietate este legământul care stabileşte uniunea cu caracter permanent.
Astăzi, milioane de cupluri trăiesc împreună fără binefacerea unui legământ marital. In cele mai multe cazuri, acest aranjament seveşte ca o scară de incendiu, o scăpare în cazul în care relaţia nu merge. Dar acest aranjament comunică un mesaj dublu, generator de confuzie. Pe de o parte partenerii îşi spun unul altuia: „Te iubesc aşa de mult, încât vreau o relaţie intimă cu tine." Dar pe de altă parte, mesajul este: „Nu vreau să mă apropii prea mult de tine ca să am opţiunea de a scăpa în cazul în care nu-mi poţi împlini toate nevoile." După P. Roger Hillerstorm, „rezultatul acestui

dublu mesaj este o neîncredere în relaţie". Uşor de înţeles că aceste seminţe de îndoială ajung fructe amare mai târziu.
Cei care întreabă ce diferenţă face o foaie de hârtie, trebuie întrebaţi, în schimb, dacă ar cumpăra o casă fără un contract anterior plăţii. Un motiv al acordului formal este acela că acordul închide uşa spre orice posibilitate ca unul dintre parteneri să se retragă când se iveşte o ofertă mai bună. Căsătoria este, desigur, mult mai importantă decât cumpărarea unei case. Nu poate exista un sentiment de siguranţă în relaţie fără un legământ oficial care să asigure relaţia.
Ca să ducem analogia cumpărării unei case un pas mai departe, după semnarea actelor aveţi dreptul să vă mutaţi pe proprietate şi în casă şi să vă bucuraţi de toate acestea. După legământul căsătoriei, cei căsătoriţi au dreptul să se bucure unul de celălalt în relaţia sexuală.
După legământ urmează legătura sexuală. Unii o văd ca pe ceva exclusiv fizic; dar dacă ar fi aşa, sexul nu ar reprezenta altceva decât o experienţă biologică (aşa cum afirmă umaniştii). Dar sexul este mult mai mult decât o experienţă fizică; el leagă, de fapt, două persoane la nivelul trupului, al sufletului şi al duhului. O persoană creată după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu îşi pune amprenta asupra partenerului său care poartă, de asemenea, chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.
Căsătoria reflectă pluralitatea şi unitatea Capului care este Dumnezeu. Deşi Dumnezeu există ca Trinitate, citim: „Ascultă Israele! Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn!" (Deuteronomul 6:4). Acelaşi cuvânt evreiesc pentru „singurul" *(ehad)* este folosit şi pentru unirea maritală: „şi se vor face un singur trup" (Genesa 2:24). Aşa cum este de neconceput ca membrii Trinităţii să opereze ca entităţi separate, soţul şi soţia trebuie să lucreze împreună -diversitate în unitate. Legătura care a luat naştere implică personalitatea întreagă a fiecărui partener: este o unitate în pluralitate.

Sexul creează o „legătură de suflet" între doi oameni, formând cea mai intimă relaţie dintre toate relaţiile umane. Când Biblia spune: „Adam a cunoscut-o pe soţia sa, Eva" (Genesa 4:1 - NTR), cuvântul „a cunoscut" nu e un simplu eufemism pentru actul sexual. Actul sexual creează, de fapt, forma cea mai înaltă de comunicare şi cunoaştere umană interpersonală. într-adevăr, acest tip de familiaritate exclusivă nu poate fi uşor anulată. Odată ce un bărbat şi o femeie au făcut sex nimic între ei nu va mai fi la fel vreodată. Pur şi simplu nu există un nou început în acest domeniu.
Dumnezeu a intenţionat ca prima experienţă sexuală să fie savurată de un bărbat şi de o femeie care sunt pe deplin dedicaţi unul altuia în cadrul unui legământ securizant. Aceasta ca să se asigure acceptarea şi dragostea necondiţionată care păzesc cea mai intimă dintre toate relaţiile umane.
Odată ce s-a creat această legătură ea trebuie hrănită, consolidată şi păstrată pură. Aceasta se întâmplă prin afecţiune reciprocă, prin încredere şi prin respect. Când angajamentul e ameninţat, împlinirea sexuală (cel puţin din partea unui partener dacă nu din partea amândurora) descreşte.

SEXUALITATEA ŞI LEGĂTURILE STRĂINE

Din păcate lumea noastră este plină de oameni care au experimentat legături străine sau păcătoase. Adică au fost legaţi din punct de vedere sexual de o persoană în afara legământului de căsătorie.
Poate unul dintre cele mai surprinzătoare pasaje din Noul Testament referitoare la natura sexualităţii se găseşte în cuvintele lui Pavel adresate bisericii din Corint:
Nu ştiţi că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos? Voi lua eu mădularele lui Cristos şi voi face din ele mădularele unei curve? Nicidecum! Nu ştiţi că

cine se lipeşte de o curvă este un singur trup cu ea? Căci este scris: „Cei doi se vor face un singur trup."
1 Corinteni 6:15, 16
Cu toţii suntem de acord că sexul cu o prostituată este sex fără legământ şi fără nicio urmă de respect reciproc sau de afecţiune. Prostituţia se bazează pe pofta fizică instinctuală, pe sexul pentru expolatare reciprocă. Cu toate acestea, incredibil, Pavel spune că Dumnezeu o uneşte pe prostituată de partenerul ei, cei doi devenind „un singur trup". Ca dovadă el citează Genesa 2:24 unde în Eden Dumnezeu i-a unit pe Adam şi pe Eva într-o unitate. Sexul de orice fel uneşte întotdeauna pe cei implicaţi în trup, în suflet şi în duh.
Asemenea legături sunt în afara limitelor şi ale dezvoltării unui legământ de căsătorie. Aceste legături deranjează, violând planul lui Dumnezeu. Două persoane s-au reunit într-o unire intimă fără securitatea unui legământ bazat pe respect şi pe încredere.
O femeie al cărei bărbat i-a cerut iertare pentru promiscuitatea sa a spus: „Simt că toate acele femei care au făcut sex cu el sunt acolo, în pat cu noi." într-un fel, avea dreptate. Cercetătorii SIDA ne spun că atunci când avem o relaţie sexuală o avem, de fapt, cu toate persoanele cu care partenerul nostru a mai făcut sex. Acesta nu este numai un adevăr medical, ci şi unul metafizic, Pentru că sexul uneşte oamenii într-un singur trup, legăturile din trecut sunt toate acolo.

Puterea primei relaţii sexuale

Care sunt câteva dintre consecinţele legăturilor străine faţă de legământ? Mai întâi trebuie să recunoaştem puterea primei relaţii sexuale. Prima sau primele experienţe sexuale sunt atât de puternice, încât pot determina până şi direcţia şi orientarea

sexuală a unei persoane. Un băiat recrutat de

un homosexual mai în vârstă poate iniţial urî experienţa, dar pentru că sexul îi leagă pe oameni unii de ceilalţi, el poate simţi siguranţă şi împlinire în această relaţie. Curârd va căuta alţi parteneri nu pentru că s-a născut homosexual, ci pentru că primele sale experienţe s-au gravat atât de puternic în sufletul lui, încât el doar urmează instinctul dorinţei sale sexuale nou trezite.
Aceasta explică şi de ce o tânără femeie se poate căsători cu bărbatul cu care s-a culcat chiar dacă el are un comportament abuziv. Personalitatea lui este atât de gravată în mintea şi în inima ei, încât ea simte obligaţia de-ai deveni soţie. De asemenea, din cauza sexului puterea lui asupra ei poate fi deosebit de mare. El o poate trata îngrozitor, ea întorcându-se mereu la el. Chiar dacă relaţia se încheie, ei îi este greu să şi-l scoată din minte.
Dată fiind importanţa primei relaţii sexuale nu trebuie să ne surprindă că mulţi parteneri căsătoriţi sunt tentaţi să se reîntoarcă la un partener sexual anterior, adesea primul cu care au avut o relaţie. Recent am primit o scrisoare de la o femeie care a audiat un mesaj pe care l-am avut la o conferinţă pentru cupluri. Deşi avea o căsătorie fericită, îl căutase pe prietenul ei anterior, primul ei partener sexual. Puterea unei relaţii anterioare era încă acolo.
Tinerii ar trebui să ia aminte! Un motiv pentru a-şi păstra virginitatea este că după ce s-au legat sexual de o persoană nimic nu mai poate fi la fel. Acea experienţă sexuală specială este mai bine savurată în zona de siguranţă şi de încredere pe care o oferă legământul.

Drumul spre promiscuitate

In al doilea rând, legăturile străine deseori duc la promiscuitate. Odată formată o legătură sexuală va exista dorinţa de menţinere a acelei legături sau de căutare a altora noi care s-o înlocuiască. Aşadar, o experienţă sexuală

în afara căsătoriei poate fi începutul unei spirale de relaţii ilicite. Odată ce persoana a trecut de o barieră interzisă din punct de vedere sexual, ea poate experimenta o dorinţă puternică de-a o face iar şi iar.
O tânără femeie care era virgină a avut prima relaţie sexuală cu prietenul ei într-un moment de pasiune. După ce relaţia romantică s-a încheiat (aşa cum majoritatea se încheie), ambii, în mod independent, au căutat o serie întreagă de relaţii sexuale cu diferiţi parteneri. Când tânăra a rămas însărcinată nu avea idee cine putea fi tatăl. Prima legătură a creat o legătură de suflet care nu a putut fi uşor anulată. După experienţa iniţială, nimic nu a mai putut fi exact la fel. Acum, că această femeie nu mai putea menţine legătura cu primul bărbat, a găsit alţii care să-i ofere împlinirea după care tânjea. A iniţiat o căutare a intimităţii pe care ea a încercat să şi-o satisfacă. De vreme ce s-a simţit profanată, nu mai vedea niciun motiv ca să se abţină de la nevoia ei sexuală.
Un bărbat a descoperit în noaptea nunţii că soţia lui nu era virgină. S-a înfuriat atât de tare, încât a jurat să „echilibreze scorul". în luna lor de miere, într-o plimbare pe străzile oraşului a găsit o prostituată. Cinci ani mai târziu a admis că acel act unic a dus la o dependenţă pe care şi-o hrănise în secret de trei sau patru ori pe săptămână. Iată puterea unei singure legături străine!
Astăzi se scrie mult despre dependenţa sexuală, dar o asemenea sclavie a existat de la începutul vremurilor. Aceia care o iau pe drumul legăturilor străine tind să îl continue,

căutând o împlinire care, dacă este necesar, trebuie să le eludeze. Un scriitor a spus despre dependenţii de sexualitate că „ei folosesc sexul ca un drog, nu pentru a se bucura de relaţii pline de iubire, ci mai degrabă pentru a îneca durerea de a se simţi goi pe dinăuntrul unei fântâni întunecate, ruşinoase de abandonare sexuală".

Rareori persoanele îşi iau un angajament trainic faţă de legăturile pasagere. Şi pentru că au experimentat intimitatea dincolo de limitele îngăduite, vor avea tendinţa de-a trece cu vederea orice proces de curtare şi vor căuta imediat intimitatea genitală. Acum, că principiul unei relaţii bazate pe legământ a fost încălcat, tentaţia de a continua în acelaşi mod va fi puternică şi persistentă.
Multe cupluri caută dragostea şi acceptarea în relaţia sexuală, dar desigur că nu o găsesc acolo. O fată care nu a avut o relaţie caldă cu tatăl ei va fi tentată să caute dragoste în braţele altor bărbaţi. Ea este convinsă că la momentul potrivit va găsi partenerul perfect. De fiecare dată ea spune: „De data asta va fi diferit!", dar în final se dovedeşte a fi aceeaşi relaţie falimentară. Cu cât mai adânci sunt vina şi golul interior cu atât va fi mai tentată să continue căutarea ei inutilă. Ea caută dragostea adevărată şi acceptarea în toate locurile nepotrivite.
Este adevărat că legăturile străine faţă de legământ nu duc imediat la promiscuitate. Unii adulterini s-a întâmplat să fie fideli partenerilor lor iliciţi. Dar amintiţi-vă că acea persoană a violat deja legământul faţă de partenerul de viaţă; de aceea, încălcarea angajamentului faţă de partenerul de adulter nu va fi dificilă atunci când se iveşte momentul potrivit.
Aceasta explică de ce un om care a comis o imoralitate poate recidiva chiar dacă a mărturisit păcatul şi a cerut ajutorul altora prin consiliere. Dependenţii de sex, ca şi alcoolicii, tind să-şi repete tiparele comportamentale chiar după cea mai sinceră încercare de îndreptare. Aşa cum vom vedea, acest cerc poate fi cu adevărat întrerupt, însă tentaţia va fi întotdeauna prezentă.
Aceia care ştiu să se pocăiască şi să vină sub autoritatea unui reprezentant al lui Dumnezeu vor găsi puterea de a forma relaţii integre; o asemenea persoană poate opri înţelegerea legăturilor sexuale

impulsul puternic de a repeta acelaşi păcat. Bătăliile trebuie câştigate câte una odată.
Legătura exclusivă slabă
în al treilea rând, legăturile străine fac deseori dificilă crearea unei legături exclusive. In mod incredibil am auzit unele cupluri discutând de parcă relaţiile premaritale ar fi acceptabile, dar care după căsătorie puneau accentul pe fidelitatea sexuală în cuplu. De fapt, ceremonia căsătoriei nu schimbă o persoană. Unii dintre cei care au practicat promiscuitatea se vor teme de o legătură exclusivă, nefiind siguri că vor putea să onoreze un asemenea angajament. Alţii care încearcă să se concentreze pe o singură relaţie află că partenerul de căsătorie nu poate umple golul generat în viaţa lor de relaţiile trecute. Amintirile pot fi atât de puternice, încât nicio relaţie prezentă să nu se poată compara cu satisfacţia aventurilor ilicite din trecut.
Aceia care intră în căsătorie cu o multitudine de relaţii sexuale nu vor forma niciodată o nouă legătură puternică până nu a fost anulată puterea relaţiilor anterioare. Timpul, în sine, nu vindecă toate rănile; trecutul trebuie confruntat în prezenţa lui Dumnezeu. In cele din urmă, există şi vinovăţia, conştiinţa neliniştită care duce la mânie şi la depresie. Mulţi oameni neagă că s-ar simţi vinovaţi de aventurile pe care le au, dar nu pot scăpa de consecinţele adunate conform legii morale **a** lui Dumnezeu. El nu ne-a creat pentru legături ilicite: ele încalcă voia Lui. Sexualitatea este o parte foarte

sensibilă a identităţii noastre. Va exista mereu un reziduu de vinovăţie care urcă la suprafaţă ca o plagă pe conştiinţă, o cale de ieşire la suprafaţă a amintirilor şi o înăbuşire a adevăratei bucurii.
In cele din urmă, vina se transformă în ruşine. De fiecare dată când vinovăţia ne spune că *am făcut* ceva greşit,

ruşinea spune că noi *suntem* greşiţi. Aceste sentimente pot lega oamenii cu ura de sine şi cu condamnare. Deseori rădăcinile unor asemenea sentimente se dezvoltă într-o familie disfuncţională şi sunt maximizate de un comportament sexual inadecvat.
Nu este de mirare că multe căsătorii sunt în dificultate. Tinerii îşi spun poate unii altora: „Haide să întreţinem această relaţie sexuală după care II vom ruga pe Dumnezeu să ne ierte şi o vom lua de la capăt - şi totul va fi ca înainte. La urma urmei dacă Dumnezeu nu ne poate ierta pentru asta atunci pentru ce mai există sângele lui Cristos?" Da, sângele lui Cristos iartă într-adevăr, dar puterea unei experienţe sexuale din trecut va rămâne acolo.
Din fericire, Dumnezeu este capabil să intre în peisaj, aducând atât curăţie, cât şi integritate sexuală. El este Singurul în măsură să ne ofere regulile după care trebuie să trăim şi este, de asemenea, calificat să ne ridice din mlaştina morală.
Cum se pot rupe aceste legături? Şi ce se poate face în vieţile celor care sunt chiar acum răniţi de amintirile trecutului? Răspunsurile la aceste întrebări vor fi dezvoltate în capitolul următor.

Pas

Gândeşte-te la modurile de-a „fugi de
. .. ispită". S-ar putea să fie nevoie să te muţi ~~y~~ ca să scapi de o persoană sau de o situaţie care cauzează căderea ta în păcat. Poate va trebui să distrugi abonamentul pentru închirierea de casete video sau să nu mai ieşi singur seara.
Ţine o legătură strânsă cu persoana căreia îi dai socoteală de acţiunile tale. Durerea sincerităţii este mai bună decât durerea secretelor păstrate.

Note:
1. P. Roger Hillerstrom, *Intimate Deception,* Portland, OR, Multnomah, 1989, p. 30.
2. Michael Castleman, *Addicted to Love,* „Chicago Tribune", 30 ianuarie 1991, rubrica Style, p.

6. Eliberarea de legăturile sexuale

u

n bărbat creştin care avea o poziţie respectabilă într-o şcoală creştină a început o aventură cu o femeie pe care a întâlnit-o la biserică. Deşi soţia lui bănuia că îi este infidel, el a negat afirmând: „Dacă mint, să mă trăz-nească Dumnezeu!"
Pentru că Dumnezeu nu i-a acceptat eroica provocare el s-a simţit liniştit să continue relaţia. Când nu a mai putut-o nega, a plâns, s-a pocăit şi şi-a cerut iertare şi soţiei lui, şi lui Dumnezeu. Şi, cu toate acestea, în ciuda încercărilor lui sincere de reconciliere, a continuat în secret relaţia, chiar părăsindu-şi, în final, soţia pentru noua femeie. Ca să-1 citez mai exact, a spus: „Ştiu că greşesc, dar este peste puterile mele să fac altfel. Sunt împins să fiu cu ea, indiferent de costuri."
Cea mai simplă explicaţie care se poate da este că omul nu s-a pocăit cu adevărat. Dar

trebuie să ne reamintim că relaţiile extraconjugale dau partenerilor o putere incredibilă unul asupra celuilalt. Bărbatul pur şi simplu nu a putut găsi puterea de a rupe relaţia.
129
130
Cum să-ţi depăşeşti trecutul
Femeia îl putea controla cum dorea. El putea exercita asupra ei o putere la fel de mare. Toate consideraţiile raţionale cu privire la soţia şi copii lui au fost aruncate pe fereastră; tot ceea ce conta pentru el era să fie cu amanta sa. Ca să nu mai amintim că, după ce a obţinut divorţul şi s-a căsătorit cu amanta sa adulterină, noua căsătorie s-a sfârşit în dezastru.
Trecerea barierei în lumea interzisă a dragostei ilicite a însemnat captivitatea în favoarea unei puteri mai mari decât puterea lui personală. Nu e de mirare că autorul Proverbelor avertizează un tânăr asupra prostituţiei, prezicând pesimist: „Căci casa ei pogoară la moarte şi drumul ei duce la cei morţi: niciunul care se duce la ea nu se mai întoarce şi nu mai găseşte cărările vieţii" (Proverbele 2:18, 19).
Din fericire mai există şi reversul medaliei. Cu ajutorul lui Dumnezeu, o femeie sau un bărbat îşi poate reveni dintr-o viaţă de imoralitate. Există speranţă, aproape pe fiecare pagină a Bibliei.
Pentru a ilustra puterea lui Cristos, vă voi relata povestea unei femei vinovate de multe relaţii ilicite, dar care a fost adusă la integritate spirituală şi emoţională. Femeile sunt mai sensibile şi simt deseori suferinţa imoralităţii mult mai adânc decât bărbaţii. Faptul că i s-a dat o nouă identitate şi pace interioară ar trebui să constituie o încurajare pentru toţi cei ce sunt bântuiţi de un trecut sexual.
Povestea ei e înregistrată în Luca 7:36-50.
Simon era un fariseu care a dat o petrecere în cinstea lui Cristos pentru că dorea să-L vadă mai îndeaproape pe acest „făcător de minuni". In acele zile, oaspeţi neinvitaţi puteau participa atâta timp cât stăteau pe magine, pe lângă pereţi şi nu se apropiau de locurile de la masă. Evident, vestea despre acest ospăţ a fost extrem de răspândită astfel că participa un număr mare de persoane neinvitate. Printre ei, se afla şi o femeie despre care se spunea că este „păcătoasă".
Eliberarea de legăturile sexuale
131
De vreme ce toţi oamenii sunt păcătoşi, este clar că Luca doreşte să ne facă să înţelegem că femeia aceasta era o păcătoasă de un anumit fel, şi anume o femeie imorală. Mai mult ca sigur era o prostituată, o femeie cunoscută pentru mulţimea relaţiilor ei amoroase.
Pentru aceia dintre noi interesaţi de motivaţiile comportamentului uman ar fi interesant de ştiut cum a ajuns la un asemenea stil de viaţă. Poate că a crescut într-o casă respectabilă şi a decis să încerce ceva nou. O relaţie a condus la alta, până când ea a decis să-şi vândă trupul ca să scoată şi ceva bani din imoralitatea ei. Posibil este şi să fi fost abuzată în copilărie, lucru care a dus la un apetit insaţiabil pentru dragoste şi pentru afecţiune astfel încât s-a orientat spre atenţia masculină. Sau poate a fost trădată de soţul ei, s-a înfuriat şi a decis să-şi exprime ostilitatea faţă de Dumnezeu şi faţă de bărbaţi, devenind prostituată.
Bărbaţii pe care îi ura puteau fi folosiţi pentru a-şi câştiga existenţa, extrăgând de la ei preţul cel mai ridicat pe care îl suporta piaţa.
Indiferent de scenariu, iată o femeie ale cărei amintiri erau inundate de petele relaţiilor ilicite. Când a auzit că Isus urma să fie în casa lui Simon, a decis să meargă şi ea acolo, indiferent de costuri.
Vizitatorii erau aşezaţi la o masă joasă, poate mai înaltă ca podeaua cu câţiva

centimetri. în acele zile se mânca la asemenea mese, fiecare persoană înclinându-se spre stânga, sprijinit în mâna stângă în vreme ce mâna dreaptă era liberă ca omul să se poată servi de ea. Această femeie, văzându-L pe Isus sprijinit la masă s-a apropiat prin spatele Lui, a luat vasul de parfum scump şi 1-a turnat pe picioarele Lui întinse. în vreme ce făcea asta, lacrimile îi curgeu din ochi şi, într-o secundă, picioarele lui Isus au fost ude. Atunci, ea i-a şters picioarele cu părul ei. Acest act de devoţiune a fost făcut în mod repetat, fără ruşine.

Aceasta a fost prea mult pentru Simon. El era stânjenit, chiar dacă Cristos nu era. El şi-a spus: „Omul acesta, dacă ar fi un proroc, ar şti cine şi ce fel de femeie este cea care se atinge de El: că este o păcătoasă" (Luca 7:39).

Ce povestire incredibilă! Iat-o pe acesta femeie în prezenţa lui Cristos şi a fariseului. Cu toate acestea, aici găseşte integritate emoţională. în final, Domnul gloriei i-a spus „du-te în pace" (Luca 7:50). Ce poate să ceară mai mult o femeie imorală?

O INIMĂ DORNICĂ S-O RUPĂ CU TRECUTUL

In prezenţa lui Cristos această femeie cuprinsă de ruşine a experimentat curăţirea oferită de Dumnezeu. Ea L-a auzit pe Cristos spunând: „Credinţa ta te-a mântuit; du-te în pace" (Luca 7:50). Ea a făcut în câteva momente ceea ce unor oameni le ia luni întregi. Ea a fost gata să pună trecutul în urma ei.

Observă atitudinea ei.

Onestitate

Această femeie nu avea timp pentru ipocrizii şi pentru prefăcătorie. Avea reputaţia unei păcătoase şi, evident, era păcătoasă. Ştia că intrarea în casa unui fariseu drept va avea ca rezultat batjocura şi dispreţul. Pentru ea, aceasta nu conta pentru că îşi depăşise înclinaţia naturală de a-şi ascunde ruşinea în interior. Dorinţa ei de a-L întâlni pe Cristos era mai puternică decât dorinţa de-a evita batjocorirea publică. Insultele pe care le-a experimentat pe stradă nu erau nimic în comparaţie cu dispreţul moral pe care urma să-1 obţină de la acest lider religios arogant şi de la prietenii lui. Cu toate acestea, iat-o acolo!

Mulţi oameni cu o istorie ca a ei nu găsesc puterea asupra trecutului lor şi nici putere pentru viitorul lor. Un

motiv este că ruşinea lor este mai puternică decât dorinţa lor de onestitate. Dependenţii de sex sau cei cu un trecut sexual sordid dezvoltă deseori straturi de negare despărţin-du-se practic de ceea ce sunt cu adevărat şi de ceea ce au făcut. Acesta este în parte motivul pentru care adulterinul de la începutul capitolului nu a fost în stare s-o rupă cu relaţia în care era.

Harul lui Dumnezeu nu intră prin uşile închise, ci funcţionează numai atunci când decepţia face loc unei descoperiri sincere şi unei recunoaşteri umile a păcatului. Majoritatea oamenilor prinşi în păcate sexuale le neagă, admiţând doar partea care a fost descoperită. Această dorinţă de ascundere permite păcatului să aibă rădăcina intactă.

Primul pas înspre eliberarea de puterea unui trecut imoral este, în cuvintele unui alt autor, „să mori faţă de înclinaţia naturală de a trăi o minciună". Dumnezeu va face miracole pentru aceia care sunt atât de obosiţi de secretele lor păcătoase încât sunt pregătiţi să „dea totul la iveală" înaintea lui Dumnezeu şi a tuturor celor faţă de care au greşit.

O recunoaştere sinceră a trecutului cuiva este, de asemenea, necesară pentru acele victime ale păcatelor sau ale crimelor unor oameni. Cei molestaţi în copilărie, violaţi

sau abuzaţi în vreun fel vor fi gata să-şi înfrunte trecutul în prezenţa lui Dumnezeu. Alţi credincioşi calificaţi trebuie, de asemenea, să fie parte a procesului de vindecare. Să nu crezi că trebuie să fii vrednic să vii la Cristos. Vino pur şi simplu aşa cum eşti, sincer, deschis şi în aşteptare: „Cine îşi ascunde fărădelegile nu propăşeşte, dar cine le mărturiseşte şi se lasă de ele capătă îndurare" (Proverbele 28:13).

Credinţă

In al doilea rând, ea avea credinţă. Cristos i-a spus: „Credinţa ta te-a mântuit; du-te în pace" (Luca 7:50). Nu

lacrimile au salvat-o, nici actul plin de iubire de a turna parfumul pe picioarele lui Isus. Faptele ei bune nu au adus salvarea lui Dumnezeu pentru sufletul ei. Credinţa şi numai credinţa în iertarea şi salvarea pe care Isus le oferea i-au şters păcatele.

Dar bunătatea ei a fost un indicator al credinţei. Ea credea că va fi acceptată de Cristos chiar dacă El cunoştea totul despre trecutul ei. Poate bunătatea de pe chipul lui Cristos sau mesajele Lui despre dragoste şi speranţă pe care ea le-a ascultat au motivat-o. Oricare ar fi fost motivul, acolo, în prezenţa lui Cristos, credinţa ei a înflorit; ea a ştiut că acest bărbat nu o va folosi ca, apoi, să se descotorosească de ea, aşa cum făcuseră atât de mulţi bărbaţi.

Cât de mulţumitoare era că Isus nu era fariseu! Imaginaţi-vă ce i s-ar fi întâmplat dacă El i-ar fi spus: „Femeie, nu sunt încântat că mă atinge o prostituată! Nu ştii că Eu sunt Fiul cel Sfânt al lui Dumnezeu? Du-te înapoi pe stradă unde ţi-e locul!" Dacă El ar fi vorbit aşa, singura ei alternativă rămasă era sinuciderea. Deoarece, dacă Singurul calificat s-o ierte ar fi respins-o, nu ar mai fi existat niciun alt loc în Univers unde ar fi putut fi iertată. Dacă Fiul lui Dumnezeu îşi întoarce spatele, ceea ce rămâne este doar disperarea veşnică. Dar dacă El rosteşte un cuvânt de iertare, există bucurie veşnică!

O tânără femeie mi-a scris să-mi spună că o femeie mai în vârstă a convins-o să aibă o relaţie sexuală cu ea. Deşi iniţial reticentă, a cedat, ceea ce a reprezentat începutul unei lupte de cinci ani cu lesbianismul. „O, cât de putred e interiorul fiinţei mele", scrie ea. „Ştiu că Dumnezeu m-a iertat, dar eu nu mă pot ierta. De multe ori nu mă pot abţine şi plâng... Mă simt atât de obosită şi bătrână. Mai există speranţă pentru cineva ca mine? Fereşte-mă, Doamne, să fiu ca Iuda căruia i-a părut rău de ceea ce a făcut, dar cu toate acestea a luat-o în direcţia greşită."

Da! De mii de ori DA! Există speranţă.

Dar de ce se mai simte ea murdară, de vreme ce şi-a mărturisit păcatele, poate nu o dată? Mai întâi, ea trebuie să revendice nu numai iertarea lui Dumnezeu, ci şi curăţarea ei care este dreptul ei. Conştiinţa ei poate fi curăţată pe deplin; ea poate trăi fără vocile condamnării şi fără povara care este corolarul unei conştiinţe mânjite.

în al doilea rând, aşa cum am menţionat într-un capitol anterior, ea poate face greşeala confundării acuzaţiilor diavolului cu vocea Duhului Sfânt. Responsabilitatea Duhului Sfânt este să ne convingă de păcat aşa încât să-1 putem mărturisi; după care, lucrarea de convingere a Duhului Sfânt se încheie. Dar, din acest punct, Satana preia, de obicei, controlul şi încearcă să imite lucrarea lui Dumnezeu şi să ne convingă de existenţa unui păcat deja iertat. Credincioşii care iau acuzaţiile diavolului drept vocea Duhului Sfânt sunt prinşi într-un cerc vicios al unei mărturisiri continue fără siguranţa iertării. Sau cred minciuna că trebuie să trăiască cu vinovăţia ca plată pentru păcatele lor.

Iertarea şi curăţirea sunt disponibile pentru toate păcatele. „Dacă ne mărturisim

păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte şi să ne curăţească de orice nelegiuire" (1 Ioan 1:9).
Când Cristos a murit pe cruce, moartea Lui a fost pedeapsa pentru păcatele imoralităţii comise de copiii Lui. De ce să creadă cineva că ea sau el trebuie să le mai plătească a doua oară? Dacă ţi-ai mărturisit păcatul, data viitoare când Satana îţi mai aminteşte de el, aminteşte-i şi tu de ceea ce-1 aşteaptă în viitor!
Dacă acum două mii de ani o prostituată a putut crede în prezenţa lui Cristos, şi o lesbiană poate crede astăzi! Amândouă pot auzi vocea Salvatorului: „Credinţa ta te-a mântuit! Du-te în pace!"
.....

1

înfruntarea durerii

Ea plângea. Plângea cu amărăciune. Lacrimile ei curgeau pe obraz şi cădeau pe picioarele lui Isus. Timpul verbelor indică faptul că plângea fără încetare, îi ungea picioarele cu parfum fără încetare şi îi ştergea picioarele fără încetare. Lacrimile ei erau dovada faptului că dorea să-şi înfrunte durerea; ea şi-a înfruntat rănile îngropate în trecutul ei sordid.
De ce plângea ea? Nu putem şti cu exactitate, dar putem face un rezumat al motivelor. Mai întâi gândiţi-vă la toţi bărbaţii care o trădaseră. Promisiunile încălcate, asigurările de protecţie şi de dragoste. Apoi, după ce o foloseau, era aruncată ca o coajă de portocală. A fost privată cu forţa de sentimentul valorii personale.
Poate că plângea de durerea relaţiilor frânte. Poate întâlnise bărbaţi însuraţi pe care îi iubise din toată inima, ştiind totuşi că prietenia trebuia, în cele din urmă, întreruptă. Cei implicaţi în relaţii ilicite trebuie să înţeleagă că ruperea acestor legături implică, de multe ori, aceeaşi pierdere emoţională ca pierderea unui soţ. Poate era în doliu.
Un alt motiv pentru care plângea ar fi acela că şi-a amintit de un membru din familie care a fost distrus de păcatul ei. Poate şi-a amintit de un bărbat a cărei căsnicie se încheiase ca urmare a legăturii cu ea. Poate nişte copii erau acum privaţi de siguranţa unei familii cu un tată şi o mamă fericiţi, iar ea era complice la faptul acesta. Avea pentru ce să plângă!
Se poate să-şi fi îngropat toate aceste sentimente adânc în inimă, nedorind să înfrunte durerea trecutului. Atunci va fi devenit o femeie dură, sfidătoare şi mânioasă. Poate şi-a spus: „îmi voi instrumenta durerea şi îmi voi conduce viaţa destul de bine de una singură. Nu voi permite sentimentelor să mă afecteze, indiferent de ceea ce se petrece!"

Sau se poate să fi urmărit continuu relaţii compensatorii care să ucidă durerea unei vieţi goale. Poate a sărit dintr-o relaţie într-alta pentru a nu admite lipsa rezultatelor căutării sensului vieţii ei.
Aproape fiecare persoană care s-a luptat cu o istorie a lipsei de integritate sexuală are un moment al adevărului -un timp când persoana este, într-un final, dornică să înfrunte durerea împinsă în adâncurile sufletului. Pentru fiecare legătură ilicită există cel puţin un suflet îndurerat.
Nu vreau să spun că nu putem fi iertaţi decât dacă plângem; nici nu vreau să spun că lacrimile ei au plătit pentru faptele ei rele. Dar păcatul sexual implică aproape întotdeauna o durere adâncă care este împinsă către adâncurile sufletului. Dumnezeu ne-a dat lacrimi pentru eliberarea sufletelor noastre. Prin disponibilitatea de a ne confrunta durerea, suntem încet vindecaţi.

Aceia care au fost abuzaţi trebuie, de asemenea, să fie dispuşi să plângă. Se spune că copiii abuzaţi n-au „niciun loc în adâncul sufletelor unde să poată plânge până nu le mai rămân lacrimi". Indiferent că suferi din cauza unor păcate făcute împotriva ta sau din cauza păcatelor pe care le-ai comis, în adâncul sufletului tău există durere. Dacă nu ai confruntat-o niciodată, plângi în prezenţa lui Cristos. Lacrimile nu numai că sunt permise, ci sunt binevenite.

Acceptarea iertării lui Cristos

în al patrulea rând, prostituata a acceptat afirmaţia lui Cristos legată de iertare. Cristos s-a folosit de ocazie ca să îi dea lui Simon o lecţie despre iertare.

„Un cămătar avea doi datornici: unul îi era dator cu cinci sute de lei, iar celălalt cu cincizeci. Fiindcă n-aveau cu ce plăti i-a iertat pe amândoi. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?" Simon i-a răspuns:

„Socotesc că aceluia căruia i-a iertat mai mult". Isus i-a zis: „Drept ai judecat!"

Luca 7:41-43

Apoi, Cristos Şi-a exprimat învăţătura. El i-a amintit lui Simon:

„Vezi tu pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta şi nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele; dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei şi Mi le-a şters cu părul capului ei. Tu nu Mi-ai dat sărutare, dar ea de când a intrat n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn; dar ea Mi-a uns picioarele cu mir. De aceea îţi spun: «Păcatele ei care sunt multe, sunt iertate; căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puţin, iubeşte puţin.»"

Luca 7:44-^7

Cristos ne-a învăţat că gradul dragostei noastre depinde de gradul iertării noastre. Desigur nu ar trebui interpretat că Simon nu 1-a putut iubi în mod profund pe Cristos niciodată pentru că nu avea decât câteva păcate care trebuiau iertate. Intenţia lui Cristos era să înveţe că aceia care cred despre ei că au nevoie de puţină iertare, iubesc puţin. Aceia care îşi văd păcatul cu ochi mai limpezi, iubesc mult.

Cu siguranţă, această femeie nu avea nevoie de iertare mai mult decât avea nevoie Simon. Ea îşi vedea păcatele şi fariseul îi vedea păcatele, dar el nu şi le putea vedea pe ale lui! îndreptăţirea lui personală stătea în calea iertării. Ca urmare, era incapabil să iubească.

Dar, pentru această femeie care se vedea în umilinţă, exact ceea ce era, Cristos a avut cuvintele: „Iertate îţi sunt păcatele!" (Luca 7:48).

Chiar în prezenţa acestui fariseu religios care în dreptatea sa o judeca, Isus o declară pe această femeie iertată! Poate pentru prima dată în ani de zile cineva îi vorbea cu

bunătate; cineva îi oferea demnitatea de a le spune celor din jur că ea era specială în ochii lui Dumnezeu. Ce cuvinte binecuvântate: „Eşti iertată!"

Am consiliat mulţi oameni care au comis păcate sexuale, dar care pur şi simplu nu au putut accepta iertarea lui Dumnezeu. Repet, cei care nu se simt demni de a fi iertaţi trebuie încurajaţi s-o facă. Desigur, nimeni n-o merită! Iertarea este un dar gratuit în baza meritelor lui Cristos! De aceea lui Dumnezeu nu-i este mai greu să ierte păcatele mari decât pe cele mici!

Permiteţi-mi să spun aceasta cu claritate: voia lui Dumnezeu este ca tu să fii absolvit de toată vina păcatului tău indiferent de consecinţele înspăimântătoare pe care le-a produs. Dacă David a putut fi iertat pentru adulter şi pentru uciderea lui Urie (care nu urma să învie) de ce nu pot fi şi alţii iertaţi de un păcat sexual în ciuda consecinţelor?

Dacă aceasta sună ca o folosire greşită a harului, amin-tiţi-vă că o asemenea curăţare implică supunere; implică o disponibilitate de a face tot ceea ce este necesar pentru a fi pe deplin drepţi în relaţia cu Dumnezeu şi cu oamenii.
In ce-i priveşte pe aceia care nu se pot ierta, dacă legislatorul suprem al Universului vă proclamă curaţi, aveţi voi dreptul să vă proclamaţi murdari? „Cine va ridica pâră împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care îi socoteşte neprihăniţi! Cine-i va osândi? Cristos a murit! Ba mai mult, El a şi înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu şi mijloceşte pentru noi!" (Romani 8:33-34).
Cristos nu este prezent în mod fizic pe pământ să ne spună: „Păcatele tale sunt iertate!", dar prin Cuvântul Său putem spune exact aceste cuvinte acelora care şi-au mărturisit păcatele. Uneori am dat personal oamenilor această asigurare, pe baza Scripturii.
Trebuie să trăieşti cu renvuşcările? Nu, pentru că remuş-carea nu este decât pocăinţă în afara prezenţei lui Cristos.

1

Când stăm înaintea Lui, conştiinţa noastră este curăţată, iar vina este transferată asupra lui Cristos cel crucificat.
Laudă-L pe Dumnezeu, indiferent de trecutul tău! Acceptă o conştiinţă curată şi curăţarea ei care este dreptul tău de copil al lui Dumnezeu. Decât să îţi mărturiseşti la nesfârşit păcatul, afirmă faptul că ai fost iertat! (Psalmul 32:1-2).

Relaţii distruse

Ultimele cuvinte ale lui Dumnezeu pentru femeia aceasta au fost: „Du-te în pace!" (Luca 7:50). într-o altă relatare citim că fariseii au adus la Cristos o femeie care a fost prinsă comiţând adulter. L-au întrebat pe Cristos ce să facă cu ea, reamintindu-I că Legea poruncea uciderea unei astfel de femei cu pietre. El a fost de acord cu uciderea cu pietre, cu specificaţia ca acela care nu are păcat (adică acea persoană care este liberă de păcatul de care o acuzau pe ea) să fie primul care o loveşte. Cu toţii, străfulgeraţi de conştiinţele lor, s-au îndepărtat, lăsându-L pe Cristos singur cu femeia. Răspunsul lui Cristos: „Nici eu nu te osândesc. Du-te şi să nu mai păcătuieşti!" (loan 8:11).
Du-te şi nu mai păcătui! Rupe relaţiile păcătoase care te determină să păcătuieşti! Acum, că ai venit la Cristos şi ai primit iertarea Lui, trebuie să faci următorii paşi pentru a-ţi îngropa trecutul.

LUAREA UNEI DECIZII CARE RĂMÂNE

în capitolul următor vom analiza în detaliu iertarea, aici voi aminti doar câteva aspecte.

Iartă-i pe ceilalţi

Permite-mi să-ţi amintesc că dacă ţi s-a greşit trebuie să alegi să-i ierţi pe toţi cei care ţi-au făcut rău. Aceasta s-ar

putea să ceară timp, dar trebuie să fie un act al voinţei prin puterea lui Dumnezeu. Rezistă tendinţei de-aţi îmbutelia mânia pentru că tânjeşti după dreptate. Dorinţa ta de dreptate este legitimă, dar trebuie să-ţi dai plângerea în întregime lui Dumnezeu. „Nu vă răzbunaţi singuri; ci lăsaţi să se răzbune mânia lui Dumnezeu. Căci este scris: «Răzbunarea este a Mea, Eu voi răsplăti!» zice Domnul" (Romani 12:19). Când a vorbit de adulter şi de pofta trupească a spus: „Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l şi leapădă-l de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale şi să nu-ţi fie aruncat tot trupul în Gheenă" (Matei 5:29). El spune pur şi simplu: *fă absolut orice trebuie să faci ca să nu mai aluneci iar şi iar în prăpastia păcatului sexual.* Aceasta include iertarea acelora care ne-au rănit şi punerea de bunăvoie sub autoritatea acelora care ne pot ajuta să facem faţă tiparelor comportamentale din trecut.

Crede Cuvântul lui Dumnezeu

în al doilea rând, crede Cuvântul lui Dumnezeu şi nu conştiinţa, amintirile sau emoţiile tale. Dacă eşti credincios, eşti în Cristos, pus deasupra tuturor puterilor şi stăpânirilor. Nu eşti un adulterin, un homosexual sau un copil respins. Eşti un copil al Regelui, cu toate drepturile şi privilegiile care aparţin de onoarea regală. Memorează Scriptura care vorbeşte de poziţia ta în Cristos: „Şi voi, prin El, sunteţi în Cristos Isus. El a fost făcut pentru noi de Dumnezeu înţelepciune, neprihănire, sfinţire şi răscumpărare" (1 Corinteni 1:30).

Insuşeşte-ţi puterea Duhului Sfânt

în al treilea rând, acceptă puterea Duhului Sfânt care le este dată credincioşilor. Prin credinţă, primeşte puterea Lui

care ne este dată ca să aducă integritate emoţională oricărei inimi în nevoie. Amintirile distrugătoare ale trecutului trebuie să fie înlocuite de „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor" (Galateni 5:22-23).

Luptă lupta cea bună

Trebuie să învăţăm să-i rezistăm lui Satana şi să le cerem şi altora să se roage ca să avem putere împotriva lui. Amin-tiţi-vă că vom fi tentaţi întotdeauna să ne întoarcem la păcatul care odată ne stăpânea.

în primul capitol am învăţat că viginitatea spirituală este o realitate. Când soţia lui Osea s-a plimbat de la un amant la altul, el a spus că într-o zi o va recâştiga, iar ea va cânta din nou ca în zilele tinereţii ei. Apoi, Osea adaugă, vorbind în numele lui Dumnezeu, dar şi în nume propriu: „Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate şi îndurare; te voi logodi cu Mine prin credincioşie şi vei cunoaşte pe Domnul! (Osea 2:19, 20)

Charles Wesley a înţeles că mulţi oameni ale căror păcate au fost anulate de Dumnezeu se mai află încă sub incidenţa puterii păcatelor lor. Dar ne asigură:

El distruge puterea păcatului iertat, El pe prizoneri eliberează; Sângele Lui pe cel mai păcătos l-a curăţat Sângele Lui iertarea-mi garantează.

Mii de oameni răniţi de trecutul lor sexual sunt astăzi liberi mulţumită puterii sângelui lui Cristos. Faptele întâmplate în trecut nu mai pot fi schimbate, dar puterea acelui trecut poate fi diminuată.
Eliberarea de legăturile sexuale
143
Când Cristos a spus „dacă ochiul tău drept . .. te face să cazi în păcat, scoate-1 afară", S-a *..... referit la faptul ca ar trebui sa facem orice e
necesar ca să ne oprim de-a cădea în păcatul sexual.
Acum este timpul (1) să arzi punţile spre trecutul tău de faliment sexual, (2) să răspunzi de faptele tale cu seriozitate în faţa mentorului tău spiritual şi (3) să-L cauţi cu pasiune pe Dumnezeu, având încredere că El va împlini nevoile care se ridică din adâncimile inimii omeneşti. începe predân-du-te şi rugându-te înainte de ora 9.00 în fiecare dimineaţă.
Caftitâ-vivu S

Puterea vindecătoare a iertării

D

acă sunteţi o victimă a acţiunilor greşite ale altcuiva, nu vă puteţi lăsa în urmă trecutul decât dacă iertaţi. Şi, da, *yuteti* s-o faceţi. într-adevăr, *trebuie* să iertaţi.
Când o famile din Chicago şi-a luat vacanţă în Caraibe şi şi-au lăsat acasă copiii să se descurce singuri, oraşul - şi de fapt naţiunea - a fost îngrozită. Copiii, între 9 şi 2 ani, au trebuit să trăiască cum au putut de bine cu o rezervă de hrană de calitate îndoielnică.
Aceşti copii îi reprezintă pe mii şi mii de alţi copii neglijaţi sau abuzaţi. Indiferent de numărul asistenţilor sociali angajaţi să identifice şi să aibă grijă de copiii abuzaţi, mai rămâne întotdeauna multă muncă de făcut. Chiar în momentul în care scriu aceste rânduri ascult un buletin de ştiri pe postul naţional potrivit căreia abuzul copiilor este în creştere. Ne cutremurăm de ceea ce se întâmplă în spatele uşilor închise.
Cele mai mari dureri ale noastre nu se datorează bolilor, sărăciei sau durerii fizice. Cele mai adânci răni emoţionale ale noastre sunt cauzate de alţi oameni. în Proverbele 18:14, citim: „Duhul omului îl spnjineşte la
145
146
Cum să-ţi depăşeşti trecutul
Puterea vindecătoare a iertării
147
boală;dar Duhul doborât de întristare cine-1 va ridica?" Acest capitol este pentru cei care au un duh zdrobit, un spirit frânt de acţiunile crude ale altora.
S-a spus destul în această carte despre felurile de vieţi zdrobite care sunt peste tot în jurul nostru. Ce se întâmplă dacă nu rezolvăm în mod biblic aceste blocuri de piatră? Asemenea sentimente pot duce la un întreg ciorchine de emoţii negative.
Unii răspund retrăgându-se în depresie, în disperare şi în resentimente adânci. Ei construiesc în jurul lor o carapace, ferm hotărâţi de a nu mai fi vreodată răniţi. Ei îşi petrec viaţa conservându-şi independenţa, retrăgându-se în propria lor lume privată şi agăţând pe uşa inimii lor o plăcuţă pe care scrie: „Nu deranjaţi!" Ei îndură perioade lungi de depresie. Vor să se asigure că nimeni nu-i va mai răni vreodată.
Alţii devin duri şi indiferenţi, extrapolându-şi mânia. Ei spun: „îmi urăsc părinţii deci îl voi urî şi pe Dumnezeul lor." Aleg să trăiască o rebeliune deschisă găsindu-şi scă-

parea în alcool, în droguri sau în imoralitate. Dacă viaţa nu i-a tratat cum se cuvine, ei o vor trăi la maxim în felul lor şi după regulile lor proprii.
Satana stă pe-aproape, pregătit să exploateze această turbulenţă emoţională. Ca rezultat, sentimentele de mânie şi de insecuritate devin incendiare, o forţă pasională care scapă de sub control. Şi chiar dacă emoţiile sunt stăpânite, durerea erupe pe neaşteptate.
Aceia care sunt legaţi de mânie îşi vor folosi trecutul ca scuză pentru orice fel de eşec şi de relaţie păcătoasă. Confruntarea, chiar făcută cu dragoste, este de multe ori respinsă de prima dată; ei refuză responsabilitatea, de vreme ce toată vina este transferată asupra acelora care sunt obiectele mâniei.
Dumnezeu poate grăbi procesul aşa încât vindecarea să se producă mult mai repede dacă învăţăm să-i iertăm pe cei ce ne-au greşit. De fapt, nu poate fi vorba de vindecare dacă nu alegem să-i iertăm pe cei care ne-au făcut rău. Iertarea nu este un răspuns uşor, dar este singurul posibil dacă dorim cu seriozitate dizolvarea ostilităţii care este atât de distructivă pentru umblarea noastră cu Dumnezeu.
Scopul acestui capitol este să înţelegem bazele iertării şi să arătăm că iertarea este posibilă chiar dacă nu vom vedea dreptatea realizată în timpul cât suntem în viaţă. Dumnezeu foloseşte disponibilitatea noastră de a ierta pentru a vindeca şi a transforma. Putem fi mângâiaţi cu promisiunea că El „tămăduieşte pe cei cu inima zdrobită şi le leagă rănile". Din păcate, mulţi nu ştiu că luptă într-o bătălie care poate fi câştigată.
Cristos ştia cât de dificil este să ierţi, aşa că le-a dat apostolilor instrucţiuni clare despre cum trebuie făcut acest lucru. Avem nevoie de aceste instrucţiuni pentru că s-a spus în mod corect: „Cel care nu a trebuit să ierte niciodată n-a trăit!" încă de mici, am învăţat cu toţii că lumea, în esenţă, nu este dreaptă. A face faţă cu succes nedreptăţii este cheia care înlătură jugul ostilităţii şi al neîncrederii.
Imediat după ce a amintit cu blândeţe care este valoarea copiilor şi judecata care îi aşteaptă pe aceia care îi fac să păcătuiască, Cristos S-a lansat în această discuţie despre iertare. Poate se gândea la toţi acei copii care într-o zi vor trebui să-şi ierte părinţii. Isus a dorit să demonstreze că în lumea noastră căzută nu putem trăi fără iertare.
Poate Matei a fost supărat de Petru care vorbea prea mult. Iacov îl dispreţuia pe Ioan; Filip şi Andrei nu se vedeau bine unul pe celălalt. Şi, desigur, mai era şi Iuda care îşi păcălise toţi prietenii cu pietatea lui şi sfârşise prin a-L trăda pe Cristos. Ei, ca noi, aveau nevoie să fie învăţaţi lecda iertării.
148
Cum să-ţi depăşeşti trecutul
Puterea vindecătoare a iertării
149
CARACTERISTICI ALE IERTĂRII
„Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te şi mus-tră-1 între tine şi el singur. Dacă te ascultă, ai câştigat pe fratele tău" (Matei 18:15). Dacă cineva ţi-a greşit, prima ta responsabilitate este să mergi la individul respectiv şi să vezi dacă problema poate fi rezolvată. Creştinii, în special, trebuie să aibă iniţiativa de a face tot ceea ce este necesar ca să existe pace. A merge la celălalt este dificil, este mai uşor să răspândeşti zvonuri, spunând altora cât de rău este, de fapt, ofensatorul.
Iertarea caută reconcilierea
Cristos presupune în acest pasaj că ofensa s-a produs în cadrul Bisericii şi între doi creştini. Mai târziu vom vorbi specific despre acele situaţii din afara Bisericii în care ofensatorul nici nu caută iertarea, nici nu este dornic de a o extinde.

Desigur ar trebui să mergem şi în acest caz, mai ales dacă suntem cei care au făcut răul. în calitate de creştini, trebuie să facem tot posibilul să ne împăcăm cu aceia pe care i-am jignit. Ar trebui să fim primii care să spunem: „Aş fi foarte mulţumit să te aud spunându-mi că mă ierţi." Insistă politicos să auzi acele cuvinte; dacă iertarea nu este extinsă, trebuie să accepţi urmarea, înţelegând că ai făcut tot ce se putea pentru a dărâma zidurile mâniei.
Când mergem să căutăm reconcilierea, Cristos merge cu noi. „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor" (Matei 18:20). Această promisiune este adesea citată în întâlnirile de rugăciune şi este adevărat că Domnul este cu cei care se adună, indiferent cât de puţini sunt. Dar, în context, este o promisiune că, acolo unde sunt doi sau trei care caută reconcilierea, Cristos este prezent ca să ajute. Ar trebui să mergem prin credinţă, rugându-ne şi sperând că vom putea să-1 câştigăm pe „fratele nostru". A spune „îl iert, dar nu mai vreau să am de-a face cu el" nu este o iertare adevărată.
Cu toate acestea, când încercăm să rezolvăm o problemă, eforturile noastre s-ar putea să eşueze. în primul rând, se poate ca persoana să nu realizeze ce a făcut. S-ar putea să nege lucrurile sau să reinterpreteze situaţia în favoarea lui. Sau poate dacă noi suntem ofensatorul, persoana a cărei iertare o căutăm s-ar putea să nu ne-o ofere. Reconcilierea, chiar în circumstanţele cele mai favorabile, nu este uşoară.
Cristos a anticipat că problema s-ar putea să nu fie rezolvată şi a adăugat: „Dar dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inşi, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi trei martori" (Matei 18:16). Dacă nici asta nu dă rezultate, atunci ofensatorul trebuie disciplinat de Biserică şi tratat cu o distanţare respectuoasă.
Chiar şi atunci când iertarea a fost oferită şi primită, s-ar putea să fie nevoie în continuare de consiliere şi de alte lucruri. De exemplu, dacă un bărbat a fost necredincios în căsătoria lui, nu este deajuns să o audă pe soţia lui spunând că a ales să-1 ierte. Iertarea este un moment în timp, dar reconcilierea ia mult mai mult timp. Odată ce încrederea a fost violată, ea trebuie reconstruită.
Reconcilierea din afara Bisericii este, de obicei, mult mai dificilă. Mulţi oameni care n-au experimentat iertarea lui Cristos vor descoperi că este deosebit de dificil să accepte sau să ofere iertarea. Am învăţat că, cu cât o persoană este mai insensibilă şi mai împietrită, cu atât va exista mai puţină speranţă că există un acord mental.
Să-i iertăm pe cei care ne-au greşit chiar dacă nu ne-o cer? Cum îi putem ierta pe aceia care nici măcar nu recunosc că ne-au făcut rău sau pe cei care au murit deja? Unii teologi, bazându-şi concluziile pe Luca, învaţă că putem

ierta doar dacă ni s-a cerut s-o facem: „Luaţi seama la voi înşivă! Dacă fratele tău păcătuieşte împotriva ta, mustră-1! Şi dacă îi pare rău, iartă-1! Şi chiar dacă păcătuieşte împotriva ta de şapte ori pe zi şi de şapte ori pe zi se întoarce la tine şi zice: îmi pare rău! - să-1 ierţi!" (Luca 17:3-4).
Cu siguranţă, este mai bine dacă ni se cere să iertăm. Totuşi, cred că putem ierta pe oricine, chiar pe aceia care nu caută să fie iertaţi; există şi iertarea unilaterală, felul acela de iertare care ne determină să dorim să ne eliberăm sentimentele de amărăciune, lăsându-le în mâna lui Dumnezeu chiar dacă nu există o reconciliere cu celelalte persoane. Ca şi Cristos pe cruce, îi putem ierta pe aceia care ne-au rănit, chiar dacă lor nu le pare rău de ceea ce au făcut. în asemenea situaţii, iertarea înseamnă că ne predăm resentimentele lui Dumnezeu, alegând să-L lăsăm pe El să se ocupe de ofensator.
Dar, protestează cineva, nici măcar nu doresc să-1 iert pe ofensator. De ce să-1 las să

scape? Vreau să capete ce merită! Vom răspunde acestei obiecţii puţin mai târziu, dar acum trebuie să ne reamintim cât de scumpă este, de fapt, iertarea. Este greu să ierţi deoarece preţul de pe eticheta iertării este atât de ridicat. Iertarea este una dintre cele mai dificile teme pe care le vei primi vreodată.

Iertarea are un preţ imens

Legea evreiască învaţă că ofensatorul trebuie iertat doar de trei ori. Petru, gata mereu să intre în discuţie, întreabă: „Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea? Până la şapte ori?" (Matei 18:21). Probabil aştepta să fie lăudat pentru sufletul lui altruist, dar Cristos 1-a surprins, spunând: „Eu nu-ţi zic până la şapte ori, ci până la şaptezeci de ori câte şapte" (Matei 18:22). Sunt convins că suma aceasta era mult peste înţelegerea lui

Petru. Să ierţi de 490 de ori înseamnă, de fapt, că trebuie să oferim iertare nelimitată acelora care ne-au rănit.

Ca să explice mai pe îndelete de ce aştepta aceasta de la discipolii Lui, Cristos a spus o parabolă care, în principiu, s-a întâmplat de multe ori: „De aceea, împărăţia Cerurilor se aseamănă cu un împărat care a vrut să se socotească cu robii săi" (Matei 18:23).

Probabil cunoaşteţi povestea. Este sfârşitul anului fiscal şi regele vrea să îşi numere bunurile. Toţi servitorii prezintă un raport cu activitatea lor anuală, în afară de unul care este încărcat de datorii pentru că a făcut investiţii prosteşti pe banii regelui. Incredibil, el datorează „zece mii de talanţi" (Matei 18:24).

Deşi e dificil de aflat valoarea unui talant, raportat la valoarea unui dolar, se crede că un talant era egal cu o mie de dolari! Dacă înmulţiţi cu zece mii de dolari, obţineţi zece milioane de dolari! Desigur, nu ştim cum a reuşit acest servitor să acumuleze o datorie atât de mare. Poate a luat banii regelui şi i-a investit aiurea, poate era un servitor care înşela, cheltuind banii în scopuri personale şi pretinzând că erau folosiţi pentru altceva. în mod clar, era un servitor rău, un om care, cu siguranţă, nu putea fi crezut. Oricum ar fi, nu exista niciun motiv care să justifice datoria acumulată.

Regele tună: „Ticălosule, ai profitat de generozitatea mea; poruncesc ca tu şi soţia şi copiii tăi să fiţi vânduţi aşa încât să pot primi măcar o parte din ceea ce îmi datorezi." Conform legii romane, regele avea autoritatea de a face acest lucru. în închisoare, omul continua să muncească, reducând astfel puţin din datoria sa uriaşă.

într-un gest de disperare, slujitorul cade înaintea regelui, spunând: „Doamne, mai îngăduieşte-mă şi îţi voi plăti tot" (Matei 18:26). Desigur, eia naiv să creadă că aşa ceva este posibil. Cineva a calculat că dacă ar fi lucrat pentru plata zilnică obişnuită i-ar fi luat mai bine de trei sute de ani să-şi

plătească datoria, cu condiţia să fi economisit tot ceea ce ar fi câştigat şapte zile pe săptămână!

Din fericire, regele nu a uzat de prerogativele sale şi nu 1-a trimis pe servitor la închisoarea datornicilor. El **a** avut milă faţă de om şi i-a „dat drumul şi i-a iertat datoria" (Matei 18:27). Iertarea nu se găseşte în persoana iertată, ci în cea care iartă. Este un act al harului.

Iertat!

A fost iertarea gratis? Gândiţi-vă bine până să răspundeţi! Pentru servitorul iertat a fost fără plată, dar nu a fost deloc ieftină. în acel an, când regele îşi egaliza registrele, el a trebuit să acopere datoria; el avea o gaură în buget în valoare de zece milioane. A

trebuit să introducă o sumă imensă în locul datoriei, valoarea altor bunuri ale sale, ca să echilibreze balanţa. O mare parte a averii lui dispăruse. Iertarea 1-a costat imens.
Desigur, ar trebui să ne vedem pe noi înşine în povestea aceasta. Cristos subliniază că îi datorăm lui Dumnezeu mai mult decât vom înţelege vreodată. Am jignit dreptatea Sa şi am dispreţuit chemările sale pline de dragoste. S-ar putea să nu realizăm că suntem într-atâta de vinovaţi, dar din punctul Lui de vedere datoria noastră este infinit mai mare, deoarece nu avem cu ce să plătim.
De fapt, poziţia noastră este mai rea decât cea a servitorului din povestire. Măcar teoretic, se putea ca el să-şi plătească datoria. Poate se întâmpla să moară un unchi bogat; poate câştiga la loterie, dacă exista aşa ceva! Lucrul acesta era foarte puţin probabil, dar se putea ca până la urmă să reuşească s-o scoată la capăt!
în cazul nostru nu există nicio posibilitate să-I plătim lui Dumnezeu ceea ce îi datorăm. Ceea ce cere El noi nu avem, toate faptele noastre bune însumate de acum până în eternitate nu pot plăti un singur păcat. El singur poate oferi ceea ce avem noi nevoie, şi anume darul neprihănirii Sale.

Augustus Toplady a scris pe bună dreptate:
Zelul meu odihnă dacă n-ar cunoaşte, Lacrimile de mi-ar curge pe vecie, Păcatele tot neiertate or să fie. Tu şi numai Tu poţi duce-n veşnicie.
Dar vestea bună este că Dumnezeu în Persoană face plata. Pentru El, ca şi pentru regele din pildă, iertarea costă imens. El a iubit atât de mult, încât L-a trimis pe unicul Său Fiu să sufere, purtând păcatele noastre aşa încât să putem fi iertaţi. N-am fost răscumpăraţi cu argint sau cu aur, ci „cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur şi fără prihană" (1 Petru 1:19). Sângele lui Cristos este de o valoare mult mai mare decât orice bogăţii din lume, toate la un loc. Deşi era preţios şi noi nedemni, Dumnezeu a anulat eticheta cu preţul, mântuindu-ne.
în cupa noastră era blestem şi ură,
Umplută fu ea, Doamne, pentru Tine,
Dar Tu-ai plătit-o până la cea din urmă picătura
Şi astăzi ea e goală pentru Mine...
Iertarea atrage iertare
Servitorul iertat a plecat din prezenţa regelui cu certificatul de iertare în mâini. Abia aştepta să-i spună soţiei cât de generos a fost regele! Când se apropia de casă, la un colţ, a văzut un prieten care îi datora nişte bani, o sută de dinari, ca să fim exacţi. Erau echivalentul a 20 de dolari, poate salariul pe trei luni de muncă.
Servitorul iertat şi-a amintit imediat datoria. S-a întrebat adesea dacă îşi va mai vedea vreodată banii, iar acum era vremea să se asigure că îi va primi. Era acum sau niciodată.
„Plăteşte-mi!" a strigat el.

Omul, speriat, într-un gest de disperare, s-a aruncat la picioarele acestui servitor şi i-a spus: „Mai îngăduieşte-mi şi-ţi voi plăti!" (Matei 18:29)
Ai crede că aceste cuvinte ar declanşa o anumită amintire în mintea servitorului. Acestea erau cuvintele pe care el le rostise înaintea Regelui cu doar câteva ore înainte (Matei 18:26). Deoarece fusese iertat cu atâta generozitate, ne-am aştepta ca acum, la rândul lui, să ierte.
Dar inima lui era la fel de tare ca piatra. Nu exista în el nicio scânteie de bunătate, nici bunăvoinţa de a-1 elibera pe acest om. în schimb, el 1-a vândut pe om în închisoarea

datornicilor „până va plăti datoria" (Matei 18:30). Ce este drept este drept, iar ce este greşit este greşit! Dreptatea o cerea, a raţionat slujitorul. Desigur că avea dreptul legal de a cere plata datoriei, dar nu avea dreptul moral de a o face. Când ne decidem să acceptăm iertarea, ne obligăm să onorăm plata. Când prietenii lui au auzit de cererea colegului lor servitor li s-au frânt inimile. Ei i-au amintit de soţia şi de familia lui; ştiau că datoria va fi plătită şi era aşa de mică încât o oarecare negociere ar fi fost posibilă. într-un timp suficient, datoria putea fi achitată.
Ei nu aveau mijloace legale de recurs, aşa că au mers direct la rege cu povestea lor. Poate el se putea gândi la un mod de-al scoate pe om din închisoare. Şi se poate să fi auzit deja cât de generos fusese regele cu servitorul cu inima împietrită.
Când regele a auzit vestea s-a înfuriat. S-a gândit la generozitatea de care dăduse dovadă în trecut, la disponibilitatea lui de-al ierta pe omul neajutorat. Incredibil, omul căruia i se dăduse o nouă şansă la viaţă, pe baza harului pur, nu voia să extindă harul asupra altcuiva într-o măsură mult mai mică.
Regele 1-a chemat atunci pe servitorul iertat şi 1-a certat cu asprime: „Rob viclean! Eu ţi-am iertat toată datoria
fiindcă m-ai rugat, oare nu se cădea să ai milă de tovarăşul tău aşa cum am avut eu milă de tine?" (Matei 18:32-33). Şi 1-a dat pe mâna chinuitorilor până avea să-i plătească toată datoria de care fusese iertat.
Apoi, Cristos adaugă acele cuvinte înspăimântătoare: „Tot aşa va face şi Tatăl meu cel ceresc, dacă fiecare dintre voi nu iartă din toată inima pe fratele său" (Matei 18:35). Să nu ne gândim că Dumnezeu revocă iertarea odată ce a fost acordată. De fapt avem motive reale să credem că, odată ce o persoană a crezut în Cristos ca Mântuitor, va fi mântuită chiar dacă nu rămâne credincioasă legământului făcut. Darurile lui Dumnezeu sunt irevocabile.
Cristos nu vorbeşte despre chinul iadului; acesta nu este purgatoriu. Acesta este chinul pământesc: otrava mâniei şi a amărăciunii care se răspândeşte în toate zonele vieţii. Dumnezeu nu revocă iertarea Sa, dar persoana neiertătoare plăteşte pentru împietrirea inimii ei în propriul ei spirit. Acesta este preţul plătit pentru eşecul de a extinde asupra altora harul pe care Dumnezeu ni 1-a dat fără plată.

LECŢII DESPRE IERTARE CARE SCHIMBĂ VIAŢA

Iată câteva lecţii despre iertare care au puterea de a ne elibera aşa încât să-i putem ierta pe aceia care ne-au rănit. Aceste principii îi ajută pe aceia care au fost răniţi să facă un pas uriaş înspre pacea de care au nevoie disperată.

Iertarea are un preţ mare

Am aflat că iertarea este fără plată pentru cel care o primeşte, dar este extrem de costisitoare pentru cel care o oferă. Cel care face actul iertării trebuie să amortizeze costul permiţându-i celui rănit să fie liber. De exemplu, Pavel a spus că creştinii nu trebuie să dea alţi creştini în judecată

pentru că aceasta este o mărturie rea în faţa celor din lume. Apoi, adaugă: „Pentru ce nu suferiţi mai bine să fiţi nedreptăţiţi? De ce nu răbdaţi mai bine paguba?" (1 Corinteni 6:7). Să ierţi pe cineva care te-a privat de moştenirea ta de drept te costă extrem de mult, dar este mai bine decât să ajungi în tribunalul necredincioşilor. Pavel spune că trebuie să „îndurăm lovitura" pentru fratele nostru, să-1 lăsăm să aibă moştenirea care ni se cuvenea şi să-1 lăsăm să plece liber. Aşa ceva costă extrem de mult!
Te rog citeşte cuvintele lui L. Gregory Jones cu mare atenţie. S-ar putea ca ele să-ţi schimbe viaţa:

Din păcate, costurile iertării sunt prea mari pentru mulţi oameni. în consecinţă inventează şi se orientează spre versiuni mai ieftine ale iertării care îi vor ajuta să „gândească" sau „să se simtă mai bine" vizavi de persoana lor- sau, pur şi simplu, îi ajută să facă faţă situaţiei - fără a mai trebui să se angajeze în lupte pentru schimbarea sau transformarea relaţiilor lor. în alt loc el scrie:

Dar iertarea creştină cere moartea noastră, înţeleasă în forma specifică a morţii şi a învierii lui Cristos. Deoarece, când participăm la moartea şi la învierea lui Cristos, murim faţă de vechiul nostru eu şi găsim un viitor care nu este legat în niciun fel de trecutul nostru.

Să presupunem că un bărbat comite adulter şi, apoi, cere iertarea soţiei lui. Ea alege să-1 ierte, fie binecuvântată! Dar pe ea o costă aceasta extrem de mult; ea trebuie să ducă în inima ei povara respingerii, a trădării lui şi a pierderii ei personale. Dar ea spune că este dispusă să facă aceasta pentru binele soţului ei şi a relaţiei. Dacă acţiona potrivit sentimentelor, atunci l-ar fi dat afară din casă şi i-ar fi spus

că nu mai are ce căuta acolo vreodată. Dar ea îşi înfrânge acele emoţii şi începe să meargă pe drumul extrem de dureros al iertării, care este primul pas spre reconciliere. Aceasta este o „moarte" ca aceea a lui Cristos.

Se spun minciuni despre tine, iar persoana responsabilă vine într-un final să-ţi ceară iertare. I-o acorzi fără plată, dar tu trebuie să plăteşti costul. Zvonurile au o viaţă a lor, iar reputaţia ta este terfelită. Nu vei putea niciodată să contracarezi tot răul făcut, dar pe cel care ţi 1-a făcut l-ai lăsat să plece liber.

Dacă Dumnezeu ne-a achitat datoria, plătind un preţ imens şi personal, ce ne face să credem că noi putem plăti datoria cuiva fără a accepta o anumită pierdere? Desigur, după cum vom vedea, iertând avem mult mai mult de câştigat decât de pierdut, dar a ierta este disponibilitatea de a face ceea ce este greu. înseamnă să redai libertatea unei persoane care nu o merită. C. S. Lewis a spus pe bună dreptate: „Iertarea este un cuvânt minunat până ai ce ierta."

Când iertăm suntem mai mult ca Dumnezeu

Abilitatea noastră de a ierta se bazează pe iertarea lui Dumnezeu. Motivul pentru care putem ierta mult este că şi Dumnezeu ne-a iertat mult: „[...] fiţi buni unii cu alţii, miloşi şi iertaţi-vă unii pe alţii cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Cristos" (Efeseni 4:32). Sursa iertării pe care noi o oferim este iertarea pe care Dumnezeu ne-o oferă. Indiferent ce rău ţi s-a făcut, nu este atât de mare ca răul pe care l-am făcut înaintea lui Dumnezeu. Dacă gravitatea păcatelor este determinată de măreţia persoanei împotriva căreia au fost comise, păcatele noastre sunt mari într-adevăr!

Ne rugăm deseori: „Doamne, fă-mă mai asemenea Ţie", adică ne exprimăm dorinţa să devenim mai mult ca Dumnezeu. Apoi, ne plângem când El ne dă oportunitatea

de a extinde iertarea. Iertarea este un curs necesar în cadrul facultăţii lui Dumnezeu pentru că oferă oportunitatea de a deveni ca Tatăl nostru din ceruri care face bine până şi oamenilor răi.

Iertarea nu este o emoţie. Este o alegere care trebuie făcută. Putem ierta chiar dacă nu ne simţim în stare. Dacă aşteptţi până te vei simţi în stare să ierţi, n-o vei face niciodată. Trebuie să alegem împotrivindu-ne acelor sentimente de amărăciune care vor să ne controleze atitudinea şi comportamentul. Dumnezeu a ales să ierte şi la fel trebuie să facem şi noi.

Iertând, şi noi devenim liberi

In pilda discutată, omul care a refuzat să-1 ierte pe colegul lui servitor a fost dat „pe mâna chinuitorilor până va plăti ce datora" (Matei 18:34). Am specificat deja că aceasta este tortura îndurată pe pământ de cei care nu iartă. Aceşti torţionari pot fi demoni pe care Dumnezeu îngăduie să-i hărţuiască pe aceia care nu renunţă la sentimentele de amărăciune. Nimeni nu este mai afectat decât aceia care îşi hrănesc mânia şi resentimentele.

„în momentul în care încep să urăsc un om, devin sclavul lui. El îmi controlează până şi gândurile. Nu pot scăpa de înşfăcarea tiranică a minţii mele. Când chelnerul mă serveşte cu friptură ar putea la fel de bine s-o înlocuiască cu apă şi cu pâine veche. Omul pe care-1 urăsc nu-mi va permite să mă bucur de ea", aşa scria S. I. McMillen în cartea *None ofThese Diseases* [Niciuna dintre aceste boli]. Uneori le spun acelora care au fost trataţi rău: „Nu v-a făcut persoana care v-a rănit destul rău în viaţă - de ce să ţineţi această amărăciune şi s-o lăsaţi să se interpună între voi şi bucuria şi libertatea voastră personală? Cea mai bună cale de a deveni liber de influenţa sa distructivă este iertarea."

Puterea vindecătoare a iertării

159

Iertarea este un lucru bun pe care îl facem pentru noi înşine. Chiar dacă am acţionat în mod egoist vom ierta în final ca să-i facem pe torţionari să se oprească. Chiar dacă nu putem să ne împăcăm din diferite motive cu aceia care ne-au făcut rău, trebuie să iertăm pentru binele nostru. Dacă vom continua să fim torturaţi îi vom tortura pe alţii. Urmăriţi doar ciclul abuzului şi al manipulării care se perpetuează într-o familie. Mânia cere mânie, iertarea cere iertare.

Chiar dacă persoana care a făcut rău a murit, trebuie să iertăm. îmi amintesc că am auzit povestea unui tânăr a cărui mamă era prostituată. El a crescut într-o atmosferă a vinovăţiei, a fragmentării şi a ruşinii. Dar ani mai târziu, pentru propria sa linişte mentală, a ales să-şi ierte mama. La acel moment, ea era moartă, aşa că tânărul a luat trenul, străbătând lunga distanţă dintre Midwest şi Coasta de Est pentru a sta la mormântul mamei sale şi a lăsa ca toată durerea să se reverse în afară. Apoi, a ales s-o ierte, să elibereze acele sentimente de respingere aşa încât el să-şi poată continua viaţa. în acel moment, el a acţionat „dumnezeieşte", adică exercita mila şi harul Dumnezeului care 1-a salvat.

Aceia care au mult de iertat ne reamintesc deseori că renunţarea la emoţiile noastre pline de amărăciune este atât un act, cât şi un proces. Trebuie să iertăm în mod conştient, fiind de asemenea conştienţi că acele sentimente de mânie şi resentimentele se pot întoarce. Dar, în timp, trecutul îşi va pierde puterea. Dumnezeu ne va ajuta să ne ridicăm spre o nouă zi. Totul începe cu a spune: „Aleg să te iert!"

„Iertarea", spunea Mark Twain, „este parfumul pe care-1 lasă floarea pe călcâiul care a zdrobit-o".

Iertarea este un act al credinţei

Ani de zile m-am întrebat cum să-i răspund unei tinere mame care spunea: „De ce trebuie eu să iert... mie mi s-a

160

Cum să-ţi depăşeşti trecutul

Puterea vindecătoare a iertării

161

■11,

greşit... el a plecat de acasă şi s-a căsătorit cu alta şi nu-mi trimite pensie alimentară şi m-a părăsit cu copii cu tot... de ce ar trebui el să scape nepedepsit... unde este dreptatea? Unde este dreptatea?

Există un răspuns la această întrebare, scumpă doamnă şi scumpe doamne ca ea care

vă întrebaţi de ce ar trebui să-i lase pe alţii nepedepsiţi, persoane care nu merită o asemenea milă. Din fericire este posibil să iertăm fără a renunţa la dorinţa ca răul făcut să fie remediat şi dreptatea să triumfe. Cristos ne-a învăţat ce cale să urmăm: „Când era batjocorit nu răspundea cu batjocuri, şi când era chinuit nu amenința, ci se supunea dreptului Judecător" (1 Petru 2:23). Cristos a fost dispus să fie rănit fără să contrabalanseze răul ce i se făcea. îngerii din ceruri erau gata, aşteptând cuvântul de pe buzele Lui ca să-i poată pedepsi pe torţionarii Lui şi să-L elibereze din mâinile lor. Dar Cristos a fost dispus să-L lase pe Tatăl să se ocupe de ei. El a ales să înainteze cazul lui Curţii Supreme, crezând că dreptatea va fi instituită cu o precizie dumnezeiască.

Au trecut două mii de ani şi cei care şi-au bătut joc de Cristos nu au fost încă aduşi la judecată. Dar, în Ziua Judecăţii, ei vor răspunde pentru faptele lor şi vor primi exact ceea ce merită; nimic mai puţin şi nimic mai mult.

De aceea, Cristos nu a simţit nevoia să echilibreze balanţa pe pământ, deşi avea puterea s-o facă. A fost dispus să aştepte deoarece avea încredere în Judecătorul întregului pământ. In Sala de Judecată a Regelui, fiecare proces judecat pe pământ va fi rejudecat, fiecare crimă secretă va fi descoperită şi fiecare acţiune şi faptă a oamenilor va fi atent analizată.

Când Dumnezeu îi va judeca pe cei necredincioşi, ei vor suferi pe drept pentru faptele lor rele, vor fi lăsaţi în voia soartei lor. Când îi va judeca pe copiii Lui, se va vedea cum păcatele lor sunt aruncate asupra lui Cristos, deci ei vor fi răsplătiţi în ceruri pentru „binele sau răul pe care-1 va fi făcut când erau în trup" (1 Corinteni 5:10). In ambele cazuri, pentru orice rău, cineva va plăti. Talerele balanţei vor fi echilibrate.

Cei care au făcut rău fie vor plăti pentru răul făcut o veşnicie întreagă, fie vina lor va fi purtată şi plătită de Cristos. în orice caz, situaţia ta va fi înaintea lui Dumnezeu, iar problema va fi rezolvată corect. O eternitate întreagă vom cânta: „Drepte şi adevărate sunt căile Tale, Rege al sfinţilor!"

Eu şi tu putem ierta astăzi; îi putem lăsa pe cei care ne-au rănit să plece liberi pentru că ştim că ei sunt pe lista celor urmăriţi de Dumnezeu. G. K. Chesterton a scris pe bună dreptate: „Iertarea înseamnă a ierta ceea ce este de neiertat sau nu mai este iertare."

Acceptând iertarea lui Dumnezeu, ne obligăm pentru totdeauna să iertăm.

într-un act de credinţă, alege să ierţi per- soana care te-a rănit cel mai adânc. Dă-I lui Dumnezeu resentimentele tale şi dorinţa ta de a se face dreptate. în fine, alungă gândurile puternice care răsunau fără încetare în mintea ta ca un CD stricat.

Note:

1. Gregory Jones, *Emboăying Forgiveness,* Grand Rapids, Eerdmans, 1995, p. 6.
2. Ibid, p. 4.
3. S. I. McMillen, *None of These Diseases,* ed. rev., editor David E. Stern, Old Tappan, N. *J.,* Revell, 1972, p. 54.

Obsesii imaginare

O

mamă se luptă cu gândul înspăimântător că s-ar putea să-şi ucidă copilaşul cu un cuţit. Rezistă impulsului, dar nu ştie dacă poate avea încredere în ea însăşi îndeajuns încât

să fie singură cu el.
Un bărbat simte dorinţa să izbească fereastra de perete, să se strecoare în dormitor şi s-o violeze pe femeia care ştie că locuieşte pe aceeaşi stradă mai jos. Nu a făcut-o niciodată, dar se întreabă cum ar fi dacă şi-ar trăi fantezia. El se teme că într-una din seri s-ar putea să încalce limita şi s-o facă.
Un tată a trei copii mici are crize de mânie incon-trolabile. După ce a spart vase, izbindu-le în oglindă sau a trecut cu pumnul prin perete, devine blând şi se întreabă cum a putut face asemenea lucruri. Soţia şi copiii lui trăiesc în teroare, neştiind când s-ar mai putea declanşa o criză. Nervii lui pot fi declanşaţi de cele mai banale chestiuni, deşi în rest este un soţ şi un tată dintre cei mai buni.
Comportamentele obsesiv-compulsive, de diferite feluri, nu sunt ceva nou în istoria omenirii. Fie că vorbim

de femeia care recurge la băutură, de bărbatul care recurge la aventuri sexuale distructive sau de adolescentul care îşi distruge în mod conştient creierul folosind droguri, rasa umană s-a luptat întotdeauna cu prăpastia dintre ceea ce ştim că este bine şi ceea ce facem în realitate. Comportamentul bizar în condiţiile în care persoana ştia foarte bine ce trebuie să facă, iată unul dintre misterele naturii noastre căzute.
O ISTORIE A TERORII ŞI A SPERANŢEI
In Noul Testament există o istorie a unui bărbat care poate fi încadrat în tipologia unui schizofrenic cu tulburări de comportament obsesiv-compulsive. Este o istorie a disperării şi a terorii, o istorie a deznădejdii, dar şi o istorie a speranţei. In prezenţa lui Cristos, se întâmplă miracole.
Să zugrăvim tabloul acesta şi să-1 agăţăm în galeria minţilor noastre. Detaliile se completează puţin câte puţin, cadru cu cadru.
Unde locuia: între morminte
Amurgul se lăsa pe malurile Galileei când Cristos a ajuns pe malul celălalt al lacului. Apoi, citim: „Au ajuns pe celălalt ţărm al mării în ţinutul Gadarenilor. Când a ieşit Isus din corabie, L-a întâmpinat îndată un om care ieşea din morminte, stăpânit de un duh necurat" (Marcu 5:1-2). De partea estică a Galileei erau casele neamurilor care locuiau în sate şi ferme mici. O zonă pustie cu dealuri şi peşteri era la doar câteva sute de metri de locul unde acostase barca lui Cristos. Recent, câţiva dintre noi am fost într-o excursie în Israel şi am văzut o pustietate dezolantă cu morminte sculptate în roca golaşă ca în descrierea lui Ioan. Găurile goale reamintesc că aici era cândva un cimitir antic, un loc

care putea fi cel mult vizitat, însă, cu greu, unul în care un om să fi vrut să trăiască. Cu toate acestea, omul acesta numea un asemenea loc casa lui.
în acest cimitir, dur alcătuit, Cristos a întâlnit un om dement. Nu ştim cât timp a trăit acest singuratic în pustietate, dar iată-1 acolo - căutându-şi adăpost printre stânci şi, mai presus de toate, izolare. Ni-1 putem imagina mâncând rămăşiţe de peşte mort sau mestecând buruieni. Suntem surprinşi că este în viaţă, dar a supravieţuit, păstrând distanţa şi ascunzându-se de trecători.
De ce era el acolo? Poate fusese alungat din oraş şi nu avea unde altundeva să se ducă. în zilele acelea, ca şi în zilele noastre, oamenii nu ştiau ce să facă cu oamenii al căror comportament ciudat le provoca frică. Dar, pe de altă parte, s-ar putea ca omul să fi preferat să trăiască departe de civilizaţie. Cei care au experimentat neliniştea emoţională şi spirituală se simt inconfortabil în prezenţa altora; durerea lor creşte în

prezenţa bucuriei şi a comunicării cu scop. Ei resping mai ales discuţiile personale, exprimările fericirii şi cântecul.
Aşa că poate omul a ales să locuiască acolo. A ales un mediu corespunzător cu starea care îi polua trupul şi mintea. Oamenii dezechilibraţi mintal îşi ţin adesea apartamentul sau casa într-o stare care reflectă propria lor stare mentală. Pot trăi în mizerie, în murdărie şi în mirosuri urâte, un barometru destul de exact al sentimentelor lor. Fie fac aşa, fie au reacţia inversă, optând pentru o curăţenie scrupuloasă, fiind obsedaţi de prezenţa bacteriilor şi a murdăriei. Acest om avea un cimitir interior şi un cimitir exterior.
Acum trebuie să înmuiem pensula în acuarelă şi să adăugăm încă un cadru tabloului. Trebuie să-1 imortalizăm pe acest om cât de bine putem; trebuie să ni-1 închipuim într-o frenezie a activităţilor bizare.
166
Cum **să-ţi** depăşeşti trecutul
Cum se comporta: fără control
„Omul acesta îşi avea locuinţa în morminte şi nimeni nu mai putea să-1 ţină legat, nici chiar cu un lanţ. Căci de multe ori fusese legat cu picioarele în obezi şi cu cătuşe la mâini, dar rupsese cătuşele şi sfărâmase obezile şi nimeni nu-1 putea domoli" (Marcu 5:3-4).
Când alţi oameni au încercat să-1 lege, luptându-se cu el, trebuie să fi ştiut că se confruntă cu ceva mai mult decât cu o fiinţă umană. Corpul acestui bărbat părea a fi doar o carcasă pentru spiritul puternic dinăuntru. El era imprevizibil şi întors pe dos, acţionând continuu doar pe baza următorului impuls haotic. Da, era incontrolabil.
Bărbaţii au încercat să-1 imobilizeze poate ca să-i potolească crizele frenetice, dar şi ca să-1 ajute. Poate că voiau să-1 împiedice să se rănească. Sau doriseră să se asigure că nu hărţuia alte familii din sate. Oricare ar fi fost motivele, putem fi destul de siguri că au intenţionat să-1 lege pentru binele lui şi pentru protecţia lor.
El le-a refuzat ajutorul. Poate se temea pe bună dreptate. Sau interpretase greşit motivele lor, respingând ajutorul oferit. O parte din el striga disperată după ajutor; cealaltă parte ar fi respins oricare ofertă de a primi asistenţă. Comportamentul ambiguu al celui rănit emoţional este o sursă de confuzie pentru cei care doresc să-1 ajute.
Tabloul nostru este încă incomplet. Trebuie să-i surprindem faţa: să vedem durerea, repulsia, deznădejdea. Trebuie să privim dincolo de trupul lui cât de mult putem, ca să înţelegem chinul sufletului lui. Continuăm să zugrăvim tabloul.
Ce simţea: ură faţă de propria persoană
„Totdeauna zi şi noapte stătea în morminte şi pe munţi ţipând şi tăindu-se cu pietre" (Marcu 5:5). Nu ştim ce
Obsesii imaginare
167
încerca să ne spună deoarece striga la oricine era în vizorul său. De obicei, tot ce auzea era ecoul propriei voci. Poate striga după ajutor, dar, pe de altă parte, se poate să fi proferat cuvinte de autoincriminare pline de ură. Se lovea pe sine pentru disperarea şi vinovăţia proprie.
Strigând, se tăia. Firişoare de sânge subţiri se prelingeau din mâinile, picioarele şi gâtul lui. Cicatricele erau un memento al unei tentative de sinucidere. Sau poate căuta durerea fizică care părea să compenseze vinovăţia lui. Cineva trebuia să sufere pentru păcatele lui şi pentru autocondamnare, iar conştiinţa lui insista ca el să fie acela.
Până acum am luat în considerare doar omul. Dar dacă ne uităm atent în relatare, vedem că Domnul a văzut dincolo de om, demonii care îl chinuiau. Cristos a spus: „Duh necurat, ieşi afară din omul acesta!" (Marcu 5:8). Şi, deşi omul s-a închinat

înaintea lui Cristos, în realitate demonii au folosit corzile vocale ale omului ca să spună: „Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt? Te jur în numele lui Dumnezeu să nu mă chinuieşti!" (Marcu 5:7).
Acum putem înţelege mai bine sentimentul de ură îndreptată spre sine a acestui om. Satana care are controlul asupra acestor spirite demonice doreşte ca oamenii să se simtă mereu vinovaţi, nedemni de harul divin. Această incriminare de sine este o închisoare care i-a ţinut pe mulţi captivi în lanţurile robiei satanice. Căci dacă ne urâm pe noi înşine nu ne putem simţi iubiţi de Dumnezeu. Iacov spune că nu trebuie să-i urâm pe oameni pentru că sunt făcuţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Nici pe noi înşine nu trebuie să ne blestemăm.
Dacă diavolul poate să ne determine să ne urâm înfăţişarea, dacă poate să ne facă să ne simţim nemulţumiţi cu ceea ce ni s-a dat în viaţă, dacă ne poate convinge să nu ne iertăm vreodată pentru ceea ce am făcut şi nici pe cei care ne-au făcut rău să nu-i iertăm - scopurile lui sunt, pentru

moment, atinse. Realizarea urii pe care o are Dumnezeu faţă de păcat şi propria noastră natură căzută ne este benefică doar dacă ne conduce la o nouă înţelegere a iertării şi a acceptării nemeritate oferite de Dumnezeu. A ne vedea despărţiţi de Cristos duce doar la disperare.
Am putea întreba de ce Satana încearcă să încătuşeze sufletul? Amintiţi-vă că El este mânios, extrem de furios, pe rasa umană în general şi pe creştini în special. El a fost cândva cea mai înaltă creaţie a lui Dumnezeu, cel mai frumos dintre îngeri. Era încununat cu atâta frumuseţe şi onoare, încât reprezenta ceea ce Dumnezeu putea face mai frumos. Responsabilitatea lui era să se asigure că toată lauda îngerilor îi era adresată numai lui Dumnezeu şi ajungea în prezenţa Lui. Dar mândria 1-a determinat să fure ceva din lauda cuvenită lui Dumnezeu.
Niciodată în Univers o creatură nu a căzut mai mult. Dar când Satana a reuşit să-i determine pe Adam şi pe Eva să păcătuiască, el a crezut că acum întreaga rasă umană avea să-1 urmeze. Fiinţele umane, a presupus el, i se vor alătura în rebeliunea împotriva lui Dumnezeu. El nu avea idee că Dumnezeu va folosi această nefericită întâmplare ca să-şi arate puterea şi harul. Şi nici nu a putut prevedea lacul de foc unde avea să-şi petreacă eternitatea.
Nu ştia nici că Dumnezeu avea un plan secret prin care avea să salveze o parte din rasa umană. Pentru a adăuga o insultă la răul făcut, Satana a descoperit că cei răscumpăraţi vor fi înălţaţi mult peste onorurile pe care le-a experimentat el cândva. Aceste creaturi pe care el le instigase la păcat vor sta la dreapta lui Dumnezeu Tatăl, vor fi făcute moştenitori ai lui Dumnezeu şi comoştenitori cu Cristos. Cristos, Fiul glorios şi veşnic al lui Dumnezeu, va fi fratele lor!
Resentimentul lui Satana este incendiar. El este înfuriat şi plin de dorinţa de răzbunare. Nu-1 poate nicicum ataca pe Dumnezeu direct, aşa că atacă rasa umană ca să se răzbune

pe Dumnezeu. Nu putem trăi fără să întâlnim rezistenţa şi ura din partea lui.
Să ne întoarcem la povestirea noastră.

Pe cine a întâlnit: pe Isus

Observaţi întrepătrunderea dintre demoni şi personalitatea omului. Cristos spunea: „Duh necurat, ieşi afară din omul acesta!" (Marcu 5:8).
Aşa cum am aflat, omul s-a închinat înaintea lui Cristos şi, făcând aşa, s-au închinat şi

demonii înaintea Domnului Dumnezeu. Spiritul care a vorbit, presupunem în numele tuturor, a cerut să nu fie toturaţi şi Cristos a întrebat: „Care-ţi este numele?" evident nu cu referire la numele omului, ci cu referire la prezenţa ocultă.
Demonul, supus inevitabil lui Cristos, a răspuns: „Legiune, pentru că suntem mulţi" (Marcu 5:9). O legiune romană era un regiment de şase mii de soldaţi. Omul se simţea ca având un întreg batalion de demoni înăuntru. în prezenţa lui Cristos, demonul nu putea nici minţi, nici invoca tăcerea. Cristos a dat ordinul, iar demonul a vorbit. Şi a spus adevărul.
Povestirea continuă: „Şi II ruga stăruitor să nu îi trimită afară din ţinutul acela" (Marcu 5:10). Omul vorbea sau, mai bine zis, corzile sale vocale erau folosite, dar rugămintea exprimată era cea a demonului. Demonul-şef dorea să rămână în zonă şi să intre într-o turmă de porci.
„Trimite-ne în porcii aceia ca să intrăm în ei" (Marcu 5:12). Demonul nu voia să existe într-o stare noncorporală. Cristos le-a dat voie. „Şi duhurile necurate au ieşit şi au intrat în porci; şi turma s-a repezit de pe râpă în mare: erau aproape două mii şi s-au înecat în mare" (Marcu 5:13).
Aceasta era dovada faptului că se întâmplase o minune. Oamenii s-au întrebat dacă Cristos avea dreptul să distrugă

două mii de porci care aparţineau fermierilor din zonă. Răspunsul evident este că toate sunt ale lui Cristos,, vitele de pe mii de dealuri şi porcii de pe mii de ţărmuri. Fără îndoială, El a dorit să-şi arate puterea într-o regiune care în mare parte îl respinsese.
Dacă vă întrebaţi ce s-a întâmplat cu demonii după ce porcii s-au înecat, putem doar specula că au părăsit animalele şi au fost liberi să se îndrepte unde doreau, în aşteptarea unor noi instrucţiuni de la comandantul lor malefic. Dorinţa lor de a intra în animale le-a fost ascultată, deşi şederea în ele urma să fie de scurtă durată.
Proprietarii porcilor n-au fost încântaţi. „Au venit la Isus şi iată pe cel ce fusese îndrăcit şi avusese legiunea de draci şezând jos, îmbrăcat şi întreg la minte şi s-au înspăimântat" (Marcu 5:15). Chiar dacă erau bucuroşi pentru el, nu erau bucuroşi din cauza porcilor lor. Şi, de aceea, I-au cerut lui Cristos să plece.

INTERPRETAREA ACESTEI EXPERIENŢE

Ne-am dori, desigur, ca toate aceste povestiri să aibă un final fericit. Fiecare dintre noi cunoaşte pe cineva care se luptă cu constrângeri care par să eludeze analiza raţională. Dacă omul acesta ar fi trăit astăzi, ar fi fost internat într-o clinică psihiatrică; i s-ar fi dat sedative ca personalul medical să-i poată controla crizele. Ar fi fost catalogat drept un alienat, incapabil să ducă o viaţă normală. Nu o spun în mod critic, pentru că putem fi mulţumitori pentru doctori şi pentru asistente care fac tot ceea ce pot în situaţiile care de multe ori trec dincolo de analiza şi de remediul omenesc, într-adevăr, am cunoscut cu toţii oameni care nu au fost ajutaţi nici de cei mai buni consilieri creştini.
Cu toate acestea, această povestire ne vorbeşte şi nouă astăzi. înainte de a învăţa lecţiile trebuie să mărturisim

că nu putem înţelege mult din relatare. Şi trebuie să fim precauţi în analize.
Nu toţi cei care experimentează un comportament bizar au un demon aşa ca acest om. Consilierii care cunosc mult mai mult decât mine ne spun că comportamentul uman are cauze complexe. Uneori schizofrenicii au un dezechilibru chimic; mulţi sunt ajutaţi de medicamente corespunzătoare. Ei sunt aceia care trec prin perioade de

depresie şi de comportament agresiv şi ies din aceste stări aparent într-un moment aleatoriu. Deşi Satana poate fi implicat în diferite faze ale acestor lupte, nu putem da în întregime vina pe el şi nu putem crede că soluţia se reduce la exorcism. Scripturile nu scuză fiinţele umane pentru acţiunile lor, chiar dacă acele acţiuni sunt determinate de Satana.

Suntem, de asemenea, limitaţi în analiză. Pur şi simplu nu ştim de ce acest demon avea mână liberă în viaţa acestui om. Era din cauză că oamenii din această zonă se închinau falşilor dumnezei, iar activitatea demonică era judecată de Dumnezeu? Sau se dăduse acest om în mod personal pe mâna lui Satana, căutând ajutorul duşmanului său? Sau se aliase cu Satana, acceptând ocultismul ca sfidare la adresa lui Dumnezeu? Pur şi simplu nu ştim.

Această relatare nu trebuie să determine îndoiala noastră cu privire la protecţia lui Dumnezeu. Satana nu s-a putut atinge de Iov fără permisiunea specifică a lui Dumnezeu. Când Satana a venit să-i pună din nou întrebări, Dumnezeu i-a dat mai multă putere, dar, din nou, Atotputernicul a trasat limitele. Dumnezeu, nu Satana era responsabil de suferinţele lui Iov. Satana nu a putut nici să-1 ispitească pe Petru fără permisiunea lui Cristos (Luca 22: 31-32).

în această povestire din Marcu putem fi siguri că acest om nu credea încă în Adevăratul Dumnezeu şi, deci, era mai vulnerabil la atacurile demonice. Dacă am cunoaşte toate faptele am şti de ce lui Satana i s-a îngăduit să aibă un

aşa mare control asupra lui. Ştim că Satana obţine un control foarte mare în viaţa oamenilor, cel mai adesea din cauza implicării lor în activităţi oculte mai mult decât alte forme de neascultare.

Satana nu poate arunca vieţile oamenilor în haos după bunul lui plac; trebuie să existe întotdeauna un motiv, o uşă deschisă prin care încearcă să câştige accesul. Orice păcat, fie mânia, imoralitatea, drogurile sau învăţătura falsă, va fi exploatat de spiritele care doresc să-i alunge pe oameni departe de Dumnezeu. Există diferite grade de implicare demonică începând cu tentaţia şi sfârşind cu tot felul de obsesii bizare. Nu putem înţelege nici de ce Cristos 1-a izbăvit pe acest om, în special, şi nu pe alţii cu dereglări similare. Cu siguranţă, nu era singurul om demonizat din Israel care trăia într-o izolare autoimpusă. Astăzi ştim că sunt mulţi oameni în situaţii similare care nu au experimentat o izbăvire miraculoasă.

Deşi nu avem multe răspunsuri la întrebări ne rămâne o istorie a speranţei, una care ne reaminteşte că atunci când există o confruntare între demoni şi Cristos, El câştigă întotdeauna. Iată o relatare care ne determină să credem în puterea izbăvitoare şi transformatoare a lui Cristos. Este o povestire care ne introduce în conflictul cu lumea spirituală.

LECŢII DE ÎNVĂŢAT

Apostolul Petru a experimentat pe propria piele cât de înşelător poate fi Satana. El nu a uitat niciodată laşitatea lui Petru când o servitoare 1-a acuzat că este unul dintre bărbaţii care mergeau după Isus. Pentru a-i încuraja pe oameni să înveţe din greşelile lui el i-a avertizat că Satana este ca un leu: „Fiţi treji şi vegheaţi pentru că potrivinicul vostru diavolul dă târcoale ca un leu care răcneşte şi caută

pe cine să înghită. împotriviţi-vă lui, tari în credinţă, ştiind că şi fraţii voştri în lume trec prin aceleaşi suferinţe ca şi voi" (1 Petru 5:8, 9). Leii vânează luând victimele prin surprindere. Ei lovesc cu forţă într-un moment neaşteptat.

Şi totuşi, acest leu nu este pe măsura unui alt leu, „leul din tribul lui Iuda", care are în mâini soarta universului (Apocalipsa 5:5). Acest Leu nu-1 va lăsa pe Satana să ne hărţuiască mai mult decât putem suporta. Cristos stă de partea noastră, încurajându-ne prin promisiunile Lui, întă-rindu-ne, protejându-ne.
Simţiţi-vă încurajaţi!

Căutat de Cristos

Mai întâi trebuie să fim întăriţi de faptul că Domnul ne caută şi ne găseşte. Omul demonizat din Galileea nu-L căuta pe Cristos. Cristos a venit pe partea lui de lac la vreme potrivită şi a acostat la locul potrivit. Cristos ştia că exista un om acolo care avea disperată nevoie de El. Acolo, în ţinutul morţii, Fiul lui Dumnezeu a venit să aducă un mesaj al vieţii.
Dacă crezi în Cristos, aceasta i se datorează Lui, Cel care te-a căutat şi te-a găsit. Putem fi recunoscători că El ne-a căutat şi ne-a găsit, deşi noi nu-L căutam. El şi-a definit misiunea astfel: „Pentru că Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască ce era pierdut" (Luca 19:10).
Acum, că ne-a găsit, El ne însoţeşte prin peşterile trecutului. Noi nu trebuie să ridicăm fiecare greutate şi nici să întoarcem fiecare piatră. Omul din Gadara nu a ştiut despre Cristos, dar eu şi cu tine ştim. îl putem invita în peşterile vieţilor noastre; îl putem lăsa să aducă la lumină lucrurile ascunse în întuneric şi să îşi reverse lumina peste partea noastră întunecată. Promisiunea Lui este: „Dacă rămâneţi în Cuvântul Meu, sunteţi în adevăr ucenicii Mei; veţi

cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face slobozi" (Ioan 8:31, 32).
Cristcs îl cunoştea pe deplin pe acest om demonizat mult înainte ca să îl întâlnească de cealaltă parte a Galileei. Tot aşa, Cristos cunoaşte totul despre noi. Poate nu ştii tot ce ţi s-a întâmplat şi de ce, dar Cristos cunoaşte adevărul despre viaţa ta de la început până la sfârşit. El este Mântuitorul care caută şi găseşte.

Protejat de **puterea lui Cristos**

In al doilea rând, Cristos are o autoritate nedisputată în lumea spirituală. Când a poruncit demonului să vorbească, el a vorbit; când i-a ordonat demonului şi cohortei lui să plece, ei au plecat. Ei ştiau cine este El şi cine sunt ei. El era Creatorul, ei creaturile.
Clipă de clipă, Satana şi hoardele lui pot face numai ce le permite Dumnezeu şi niciun pic mai mult. Ei nu pot ispiti, constrânge, demoniza sau hărţui dacă Dumnezeu nu le dă aprobarea s-o facă. înseamnă că nu trebuie să fim copleşiţi de prezenţa lor atâta timp cât ne amintim că sunt limitaţi ca creaturi.
înălţarea lui Cristos este o dovadă a superiorităţii Lui infinite asupra forţelor satanice. Dumnezeu L-a înălţat şi „L-a pus să şadă la dreapta Sa, în locurile cereşti, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie şi de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor" (Efeseni 1:20, 21).
Victoria lui Cristos asupra lui Satana este indubitabilă, dar noi avem rezultate diferite când ne confruntăm cu Satana. Cu toate acestea, avem dreptul de a avea parte de victoria lui Cristos, pentru că suntem aşezaţi „cu El, în locurile cereşti" (Efeseni 2:6). Dar Satana nu vrea să ne vedem ajunşi în cer, el speră să ne vedem legaţi de pământ

şi neputincioşi. Situaţia ta nu este unică. Indiferent de lupta pe care o duci, Dumnezeu a triumfat şi aceasta ne dă speranţă.

Curăţat de Cristos

în al treilea rând, necurăţia lui Satana trebuie confruntată cu curăţia şi cu puritatea lui Cristos. Aceste spirite demonice au fost numite pe drept „necurate". Unele dintre aceste fiinţe se specializează într-un anumit fel de necurăţie, unele în altele. Dar necurăţia este emblema lui Satana. Aşa cum am văzut, aceste fiinţe au trebuit să plece când s-au aflat în prezenţa Unuia mai mare decât ele. Au vrut mai degrabă să intre în porci murdari decât să stea în prezenţa Fiului lui Dumnezeu, pur şi sfânt.

De multe ori, oamenii mă întreabă: „Cum pot şti dacă problema mea este de natură demonică?" De cele mai multe ori este imposibil de spus dintr-un motiv extrem de simplu: demonii preferă să-şi facă munca întărind acele păcate pe care eu şi tu suntem dispuşi să le tolerăm şi să le scuzăm. De aceea, de multe ori, nu putem spune unde se termină natura noastră păcătoasă şi unde începe activitatea demonică. Din fericire, nu este nevoie să se facă asemenea distincţii, deoarece răspunsul în cazul ambelor este acelaşi - pocăinţă, curăţie şi credinţă.

Iacov a scris: „Supuneţi-vă dar lui Dumnezeu, împotri-viţi-vă diavolului şi el va fugi de la voi. Apropiaţi-vă de Dumnezeu şi El se va apropia de voi. Curăţiţi-vă mâinile păcătoşilor; curăţiţi-vă inima oameni cu inima împărţită" (Iacov 4:7-8). O inimă pură este remediul pentru sentimentele de necurăţie şi pentru spiritele necurate.

Prin mărturisire şi prin credinţă suntem izbăviţi de necurăţia care ne îmbolnăveşte sufletele, mediul în care spiritele rele împlinesc cea mai devastatoare lucrare.

Vestea pe care am auzit-o de la El, şi pe care v-o pro-povăduim este că Dumnezeu este lumină şi în El nu este întuneric. Dacă zicem că avem părtăşie ev El şi umblăm în întuneric minţim şi nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii şi sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat.

1 Ioan 1:5-7

Oricare este starea conştiinţei tale, Cristos te poate curaţi şi elibera de autocondamnare. Şi când sufletul îţi este curăţit, acuzaţiile lui Satana trebuie să înceteze.

Eliberare de minciunile lui Satana

în al patrulea rând, strategia lui Satana împotriva noastră este întotdeauna minciuna. Deoarece relatarea aceasta nu este bogată în detalii, nu ştim ce minciuni a crezut acest om al mormintelor. Dar Cristos a spus despre Satana: „El de la început a fost ucigaş, şi nu stă în adevăr pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună vorbeşte din ale lui, căci este mincinos şi tatăl minciunii" (Ioan 8:44).

Iată câteva dintre minciunile pe care oamenii le cred azi:

Minciuna 1: *Am păcătuit atât de grav, încât Dumnezeu nu-mi poate da un sentiment adecvat al valoni personale.*

Uităm că accentul cade nu pe cât de grave sunt păcatele (oricât de teribile ar fi ele), ci mai degrabă pe măreţia favorii nemeritate pe care Dumnezeu ne-o acordă.

Minciuna nr. 2: *Dumnezeu nu mă iubeşte.*

„A spus Dumnezeu într-adevăr să nu mâncaţi din toţi pomii din grădină?" (Genesa 3:1) Acestea sunt primele cuvinte rostite de Satana unei fiinţe umane, cuvinte care puneau la îndoială caracterul lui Dumnezeu.

Obsesii imaginare

Cu toţii am fost dezamăgiţi de Dumnezeu. Dar când aceasta ne determină să ne întoarcem de la El plătim un preţ uriaş. Ne anulăm posibilitatea de a *fi* vindecaţi şi ajutaţi. Premisa lui Satana este chiar corectă, aceea că dacă nu credem că Dumnezeu ne iubeşte, nu vom fi în stare să ne încredem în El.

Minciuna *3:Trebuie să-l slujesc pe diavolul pentru că tiparele mele comportamentale sunt*

atât de adânci.
Chiar şi creştinii aud voci acuzatoare: „Cum te poţi numi creştin după ce-ai făcut? Dumnezeu te urăşte." Dorinţa lui Satana este să-i separe pe credincioşi de Tatăl lor ceresc distrugând părtăşia lor cu El.
Aceste minciuni trebuie contracarate, nu numai prin îmbrăţişarea promisiunilor lui Dumnezeu, dar şi prin a face din laudă un obicei zilnic. Mulţumirile aduse lui Dumnezeu pentru luptele noastre (deşi nu pentru păcatele noastre) ne vor da credinţa şi perspectiva de care avem nevoie ca să rămânem pe poziţie. Pavel a scris: „pe deasupra tuturor acestora luaţi scutul credinţei cu care veţi putea stinge toate săgeţile arzătoare ale celui rău" (Efeseni 6:16). Credinţa în triumful lui Cristos în prezent ne va face apţi să luptăm cu succes.

întoarcerea la demnitate

In final, Cristos ne restaurează demnitatea. Prietenii acestui om posedat de demoni abia îşi credeau ochilor, aşa că putem reciti că: „Au venit la Isus şi iată pe cel ce fusese îndrăcit şi avusese legiunea de draci şezând jos, îmbrăcat şi întreg la minte: şi s-au înspăimântat" (Marcu 5:15).
E de înţeles că acest om a dorit să-L urmeze pe Isus. Dar Domnul nostru a avut o altă idee: „«Du-te acasă la ai tăi şi povesteşte-le tot ce ţi-a făcut Domnul şi cum a avut milă de tine.» El a plecat şi a început să vestească prin Decapole tot ce-i făcuse Isus. Şi toţi se minunau" (Marcu 5:19-20).
178

Cum să-ţi depăşeşti trecutul

Cristos nu vine astăzi la noi pe Marea Galileei; El nu vine în trup, să confrunte demonii din noi şi să ne transforme în evanghelişti instantaneu, deşi trebuie să credem că aşa ceva este posibil. Cristos a investit Biserica cu putere, pentru ca ea să-I facă lucrarea de a-i „elibera pe robi".
Ai dreptul de a ieşi din orice închisoare pe care Satana a creat-o pentru tine. In Cristos putem fi „cu adevărat liberi".
n„„
Citeşte Efeseni 6:10-20 ca o rugăciune către Dumnezeu. Prin credinţă acceptă piesele armurii ca fiind ale tale. Ele nu se „îmbracă" atât de mult pe cât sunt un stil de viaţă. Când crezi că eşti atacat de Satana, foloseşte Scripturile împotriva lui, aşa cum a făcut Cristos. Cu bucurie, afirmă triumful lui Cristos asupra celui rău.

io-Ou/O 10

Canalizarea puterii lui Dumnezeu

xx
n 1968, împreună cu alţi câţiva tineri, am urcat pe vârful Masada, masiva fortificaţie a Israelului de lângă capătul sudic al Mării Moarte. Ne-au trebuit mai mult de câteva ore, în căldură de peste 36 de grade Celsius ca să ajungem în vârf (astăzi mulţi turişti ajung sus într-un teleferic). Cătărându-ne până sus am înţeles de ce armatei romane i-a fost imposibil să-i captureze pe evreii care ocupau această fortificaţie. De fiecare dată când romanii încercau să escaladeze muntele erau trimişi înapoi de evrei care pur şi simplu rostogoleau pietre peste ei.
Deşi în inferioritate numerică şi cu resurse precare, evreii au trăit pe vârful muntelui mai mult de trei ani înainte ca romanii să-i omoare prin înfometare.
Masada este o întăritură, foarte posibil aceea la care se face referire cu numele „întăritură Engedi" (1 Samuel 23:29). Oricine o ocupa, avea un avantaj extraordinar asupra duşmanului. Toate şansele erau împotriva atacatorilor care găseau imposibilă ascensiunea pe munte dată fiind gradul de înclinare şi mijloacele de apărare.

Nu este de mirare că romanii au ales pur şi simplu să aştepte până evreilor li s-a terminat mâncarea.
Conflictul de la Masada ne învaţă două principii importante în război. Mai întâi, că este mult mai uşor să apărăm teritorii aflate în posesia noastră decât să le recâştigăm după ce au trecut în mâinile duşmanului. Evreii i-au ţinut deoparte pe romani câţiva ani, dar după ce romanii au cucerit fortăreaţa nu exista nici cea mai mică şansă ca evreii s-o recucerească.
Analogia este clară: este mult mai uşor să ne apărăm de atacurile diavolului decât să recuperăm teritoriile deja pierdute în favoarea lui. Să spui „nu" alcoolului este mult mai uşor dacă nu l-ai gustat niciodată, dar este mult mai greu după ce a devenit parte a stilului tău de viaţă. Cei care se confruntă cu probleme de alimentaţie în exces ştiu cât de dificil este să dea jos câteva kilograme - cât de bine ar fi fost să nu le fi pus niciodată!
Oricât de puternică ar fi ispita sexuală, atracţia spre ea va deveni şi mai puternică după ce îi cedăm. De fiecare dată când spunem „da" poftelor noastre dezvoltăm o înclinaţie naturală de-a spune „da" mai târziu.
Acest principiu este un memento puternic al realităţii că cel mai bun (şi mai simplu) moment de a spune „nu" unui stil de viaţă păcătos este atunci când ni se prezintă prima dată. Indiferent cât de înspăimântătoare e lupta, fiecare bătălie pierdută înseamnă că lupta care urmează va fi şi mai grea. Pentru fiecare centimetru pe care i-1 cedăm, Satana vrea un metru. Şi fiecare centimetru pe care îl vrem înapoi înseamnă o confruntare serioasă cu inamicul.
Mulţi dintre voi care citiţi acest capitol aveţi un timp de când viaţa voastră era liberă de controlul duşmanului. Satana (în asociere cu natura umană păcătoasă) a ocupat o parte considerabilă a corpului şi a minţii voastre pentru o vreme. Trebuie să recâştigaţi teritoriul care se află dincolo de liniile inamice.
Canalizarea puterii lui Dumnezeu
181
Acelaşi lucru se aplică şi la aceia dintre voi care aţi fost abuzaţi în trecut; partea din voi care vă distruge viitorul trebuie repretinsă pentru gloria lui Dumnezeu. Fortăreţele care ţin captive amintiri şi sentimente din trecut trebuie evacuate ca să facă loc noii stăpâniri.
în al doilea rând, Masada ne învaţă că pentru a câştiga fortificaţii inamice trebuie să avem arme şi personal pe măsura sarcinii. Chiar dacă duşmanul este relativ slab, când este într-o poziţie bună poate cauza mult rău. Dacă s-a baricadat, şi-a construit metereze şi a săpat fundaţii adânci te aşteaptă o bătălie lungă. El nu se va clinti, indiferent de ce se întâmplă.
Cum recâştigăm teritorii care sunt în mâinile duşmanului? Cum este posibil să ajungem în spatele liniilor inamice, să dislocăm tranşeele şi să punem pe fugă adversarul? Cum putem înfige steagul victoriei lui Cristos pe teritoriile care se află în prezent în centrul ocupaţiei inamice?
Răspunsul: printr-o rugăciune puternică şi agresivă. Trebuie să reuşim să avem acces la puterea lui Dumnezeu şi să canalizăm victoria lui Cristos direct spre meterezele minţii şi ale emoţiilor. Acesta nu este timpul cererilor cu caracter general („Te rog să-1 binecuvântezi pe Ioan") este timpul războiului strategic cu artilerie focalizată pe ţinte-cheie. Vorbim de bombardarea meterezelor; de asaltarea inamicului şi de angajarea lui în luptă directă. Trecem liniile inamice, numind luptătorii-duşmani şi revendicând autoritatea asupra intruşilor. Suntem acolo să câştigăm.
Acest fel de rugăciune ne permite să canalizăm puterea lui Dumnezeu. Luăm victoria

crucii, învierea şi înălţarea şi le aplicăm la zone specifice ale vieţilor noastre. Prin rugăciune, puterea lui Dumnezeu poate pune capăt falimentelor din trecut şi ne poate da speranţă pentru viitoi.
Unii adepţi New Age învaţă că anumiţi indivizi talentaţi numiţi canalizatori se pot cufunda în puterea spirituală şi

pot comunica cu „maeştri înţelepciunii" care au trăit pe pământ acum mulţi ani. Ei, pe bună dreptate, insistă asupra dimensiunii spirituale a universului, dar, din nefericire, sunt conectaţi la lumea spirituală greşită.
Totuşi nu sunt gata să cedez cuvântul *canalizare* adepţilor New Age. Şi creştinii sunt canalizatori - canalizatorii puterii lui Dumnezeu! Vă amintiţi cântecul „Channels Only" [Numai canalele]? La fel cum un aparat TV poate fi comutat pe mai multe canale aşa şi noi putem fi racordaţi pe frecvenţa lui Dumnezeu; şi când se întâmplă acest lucru, sunt vieţi transformate în permanenţă.
Cum ne putem ruga în aşa fel încât să vedem dovada clară a vieţilor schimbate? Cum pot fi vindecate vieţile din trecut, iar viitorul să devină productiv?

OBSTACOLE ÎN CALEA UNEI RUGĂCIUNI EFICIENTE

După ce Pavel a descris armura lui Dumnezeu pe care toţi trebuie s-o purtăm dacă vrem să fim biruitori în lupta împotriva duşmanului, el a adăugat: „Faceţi în toată vremea prin Duhul tot felul de rugăciuni şi cereri. Vegheaţi la aceasta cu toată stăruinţa şi rugăciune pentru toţi sfinţii" (Efeseni 6:18).
Acest fel de rugăciune are câteva caracteristici pe care le vom analiza, dar mai întâi trebuie să facem faţă la două obstacole, două bariere mentale care ne ţin departe de rugăciunea semnificativă.

îndoiala cu privire la purtarea de grijă a lui Dumnezeu

Prima barieră este că ne întrebăm cu sinceritate dacă lui Dumnezeu îi pasă. La urma urmei dacă El este într-atât de preocupat de noi, aşa cum Biblia pare să ne înveţe, unde este El când suntem bolnavi, când ne pierdem slujbele sau

când ni se destramă familiile? Aşa cum am aflat deja, copiii abuzaţi întâmpină dificultăţi în a crede în purtarea de grijă a lui Dumnezeu.
Aceasta nu este o barieră uşor de depăşit, dar mulţi oameni abuzaţi sau nedreptăţiţi au ajuns să accepte grija lui Dumnezeu şi au descoperit că El este un prieten de încredere. David a scris: „îşi aduce aminte de cei nenorociţi, nu uită strigătele lor!" (Psalmul 9:12)
Te îndemn să vii la Dumnezeu cu cicatricele tale emoţionale şi spirituale şi cu eşecurile tale şi vei descoperi că El îi vindecă pe cei cu inima zdrobită cu adevărat şi le oferă mângâiere celor ce jelesc. Să nu crezi că trebuie să-ţi rezolvi toate îndoielile şi

eşecurile înainte să vii la El.

Confuzia în ce **priveşte voia lui Dumnezeu**

O a doua barieră care ne ridică de pe genunchi este spinoasa problemă a voii lui Dumnezeu. Biblia spune că dacă cerem după voia Lui, El ne aude, dar întrebarea de nota zece este cum anume ştiu eu care este voia Lui. Cu toţii am crezut la un moment dat că ştim care este voia lui Dumnezeu şi ne-am rugat în consecinţă - doar pentru a fi dezamăgiţi. Aşa că am renunţat, gândind: „Dacă este voia lui Dumnezeu, ea se va împlini şi dacă mă rog, şi dacă nu mă rog; dacă nu este voia lui Dumnezeu, El n-o va face indiferent de cât de mult mă rog eu - deci, la ce bun să mă rog?"

Rezultatul net este că de multe ori ne rugărr, fără să credem. Ne rugăm aducând înaintea lui Dumnezeu diferite chestiuni, dar am fi şocaţi dacă am vedea un răspuns. Nu suntem convinşi că-i pasă şi nu vrem să irosim energie pe ceva care nu va avea rezultate.

în cartea *Călătoria pelerinului,* de John Bunyan, o tânără femeie şi copiii ei sunt văzuţi bătând la poarta Wicket. într-o secundă, un câine fioros începe să latre, înfricoşându-i pe

femeie şi pe copii. Au o dilemă: dacă continuă să bată vor fi nevoiţi să se teamă în continuare de câine, dacă se întorc din drum portarul se va supăra şi nu vor fi lăsaţi să intre. Continuă să bată deci la fel de viguros. In final, aud vocea portarului întrebând: „Cine-i acolo?" şi în acea secundă câinele încetează să latre.

în momentul când devenim serioşi în ce priveşte rugăciunea, o mie de câini încep să latre. Dacă îi ascultăm ne vom întoarce din drum. Dacă vom continua să batem, vom auzi vocea Stăpânului nostru care ne va încuraja să perseverăm.

CARACTERISTICILE RUGĂCIUNII EFICIENTE

în următoarele câteva pagini vom discuta câteva dintre caracteristicile rugăciunii eficiente - dar fiecare persoană este responsabilă şi trebuie să le pună în practică.

Trebuie să ne rugăm după voia lui **Dumnezeu**

Când ne rugăm pentru o promovare sau ca un copil să fie vindecat sau ca Dumnezeu să ne dea un partener de căsătorie, întrebarea despre voia lui Dumnezeu se ridică întotdeauna în contextul cererii. Asemenea rugăciuni trebuie încheiate cu „dacă este voia Ta".

Pe de altă parte există câteva lucruri pe care le putem cere cu absolută siguranţă că ne rugăm după voia Lui. Ne putem ruga cu putere, fără urmă de neîncredere. Ne putem ruga cu îndrăzneală şi încredere - fără a fi nevoie să şovăim întrebându-ne care este voia lui Dumnezeu. De exemplu, citiţi rugăciunea lui Pavel pentru creştinii din Efes:

Dumnezeu [...] să vă lumineze ochii inimii ca să pricepeţi care este nădejdea chemării Lui, care este bogăţia slavei moştenirii Lui în sfinţi şi care este,

faţă de noi credincioşii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui.

Efeseni 1:18, 19

Aceasta este voia lui Dumnezeu pentru fiecare credincios. Nu este de mirare că Pavel s-a rugat cu o asemenea încredere!

Trebuie să exersăm asemănarea cu Cristos

Al doilea exemplu este Coloseni 1:9-12 unde Pavel se roagă ca fraţii să aibă şapte calităţi speciale:

De *aceea,* şi noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru

voi, şi să cerem să vă umpleţi de cunoştinţa voiei Lui, în orice fel de înţelepciune şi pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtaţi într-un chip vrednic de Domnul ca să-i fiţi plăcuţi în orice lucru; aducând roade în tot felul de fapte bune şi crescând în cunoştinţa lui Dumnezeu, întăriţi cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui pentru orice răbdare şi îndelungă răbdare, cu bucurie, mulţumind tatălui, care v-a învrednicit să aveţi parte de moştenirea sfinţilor, în lumină.

Exerciţiul 1: *Cunoaşte voia lui Dumnezeu*

Aceasta are de a face cu înţelepciunea care ne este necesară ca să luăm decizii, abilitatea de a distinge binele de cel mai bine şi minciuna de adevăr.

Exerciţiul 2: *Umblă vrednic de Domnul*

Aceasta înseamnă că trăim vieţi care sunt un credit pentru Cristos. Vrednic înseamnă „cu greutate, cu valoare", adică vieţile noastre ar trebui să facă o impresie puternică, de neşters. Unele vieţi umane sunt ca nisipul, pe care apa îl

spală uşor. în final, nu rămâne nimic. Pavel s-a rugat ca fraţii din Colose să trăiască în aşa fel încât să aibă un impact veşnic asupra celorlalţi.

Exerciţiul 3: *Adu roadă în orice lucru bun*

Această calitate implică productivitate spirituală. Vom rodi fie fructe bune, fie fructe rele. Fructele pe care Ii permitem lui Dumnezeu să le producă în vieţile noastre rămân. Ele nu vor putrezi când soarele va străluci peste ele.

Exerciţiul 4: *Creşti în cunoaşterea lui Dumnezeu*

Centrul întregii experienţe intelectuale şi spirituale este cunoaşterea lui Dumnezeu. Trebuie să ne rugăm ca oamenii să capete o înţelegere sporită a atributelor Sale şi a relaţiei lor cu El.

Exerciţiul 5: *întăreşte-te din punct de vedere spiritual*

Sursa acestui lucru nu este altceva decât „glorioasa Sa putere".

Exerciţiul 6: *Caută stabilitatea spirituală*

Avem nevoie de neclintire şi de răbdare când ne lovim de diferitele încercări ale vieţii.

Exerciţiul 7: *Adu mulţumiri*

Pavel vedea această acţiune în mod deosebit importantă pentru că II onorează pe Tatăl „care v-a învrednicit să aveţi parte de moştenirea sfinţilor, în lumină". Ca femeie, gândeşte-te ce înseamnă să fii căsătorită cu un bărbat care are toate aceste calităţi! Ca bărbat, gândeşte-te cum ar fi să ai o asemenea femeie!

Aceasta este o descriere a unei persoane integre din punct de vedere emoţional şi spiritual. Iată un om care nu mai este sclavul trecutului, nici nu mai este prizonierul efectelor devastatoare ale unei familii disfuncţionale.

Canalizarea puterii lui Dumnezeu

Există vreo îndoială în mintea ta că aceasta este voia lui Dumnezeu pentru fiecare creştin? Rugăciunea-bătălie (explicată în detaliu mai târziu) ca aceste rugăciuni ale lui Pavel poate fi făcută cu o încredere deplină. Ea înseamnă **a** te ruga în conformitate cu dorinţele dezvăluite ale lui Dumnezeu. Nu trebuie să fii timid din cauza nesiguranţei cu privire la voia lui Dumnezeu.

Trebuie să ne rugăm prin puterea Duhului Sfânt

Duhul Sfânt este pe deplin implicat în viaţa noastră activă de rugăciune. Câteodată fiecare dintre noi se întreabă de ce trebuie să ne deranjăm să ne rugăm. Dumnezeu se poate îngriji de cererile noastre fie că ne rugăm, fie că nu. Ne rugăm ca Dumnezeu să ne vindece un prieten bolnav sau să ajute un alt prieten de-al nostru să treacă peste o dependenţă. De ce aşteaptă Dumnezeu ca să ne rugăm înainte să acţioneze?

Să presupunem că ai un copil încăpăţânat, rebel, în vârstă de şase ani căruia îi spui: „Te rog să nu te uiţi la TV în după-amiaza aceasta!" El nu te ascultă.
Decizi să aştepţi ca el să înceapă discuţia despre neascultarea sa. Pentru a-i atrage atenţia, decizi să nu-i pregăteşti cina. Se face ora şase şi pe masă nu este nimic. El este prea rebel să ceară ceva de mâncare pentru că un asemenea gest ar fi un act de supunere - iar el este încă la acel moment prea independent.
Desigur, poţi să pregăteşti oricum cina - ai puterea s-o faci -, dar ai nişte scopuri diferite. Atitudinea băiatului faţă de neascultarea sa este o preocupare mult mai importantă decât foamea lui.
în jur de ora nouă, el te întreabă morocănos dacă nu-i poţi da ceva de mâncare. Eşti bucuros că a făcut în sfârşit acest pas spre tine, dar încă nu eşti satisfăcut. Sfidarea de

care el a dat dovadă este ţinta ta principală. El nu este încă pregătit pentru cină.
Desigur că Dumnezeu ne poate împlini cererile şi dacă nu le rostim sau dacă am fost sau nu într-o relaţie de păr-tăşie cu El, dar El are alte priorităţi. Mai întâi, El doreşte să punem la punct toate domeniile noastre de neascultare când facem o cerere înaintea Lui: „Dacă aş fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul" (Psalmul 66:18).
Nu intenţionez să generalizez spunând că ni se va răspunde la toate rugăciunile dacă doar ne predăm voinţa personală. Vreau să subliniez că Dumnezeu vrea să ne rugăm înainte să acţioneze pur şi simplu pentru că relaţia noastră personală cu El ocupă un loc de frunte în lista Lui de priorităţi.
A doua prioritate a Lui este părtăşia cu noi - dragostea Lui pentru noi şi dragostea noastră pentru El. A ne ruga prin Duhul Sfânt înseamnă a ne ruga cu supunere şi cu credinţă, fără să avem păcate nemărturisite şi crezând că Dumnezeu ne va răspunde: „Şi fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută" (Evrei 11:6).
Deci prin credinţă primim puterea Duhului pentru a fi eficienţi în rugăciune.
Există câteva lucruri pe care Dumnezeu nu le va face, până poporul Lui nu se va ruga. Aşa cum am spus deja, El poate acţiona şi dacă ne rugăm, şi dacă nu. Şi câteodată o şi face. Cu toate acestea, cea mai importantă este atitudinea noastră faţă de El. Aceasta deţine primul loc în lista Lui de obiective. Arhiepiscopul Trench a spus: „Rugăciunea nu înseamnă înfrângerea reticenţei lui Dumnezeu, ci este apucarea celei mai înalte bunăvoinţe."
Venim la El cu nevoia noastră de sănătate, de bani şi de alte binecuvântări şi descoperim că avem o nevoie mult mai mare - nevoia de Dumnezeu însuşi.

Celelalte probleme pe care Dumnezeu le-a îngăduit în vieţile noastre sunt doar vehiculele care ne aduc în prezenţa Lui.
De fapt, Duhul Sfânt este atât de preocupat de rugăciunile noastre, încât atunci când nu ştim cum să ne rugăm -când rănile sunt atât de adânci sau problemele atât de cauzatoare de confuzie - El se roagă împreună cu noi şi intervine pentru noi:
Şi tot astfel şi Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu ştim cum trebuie să ne rugăm. Dar însuşi Duhul mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite. Şi Cel ce cercetează inimile ştie care este năzuinţa Duhului; pentru că El mijloceşte pentru sfinţi după voia lui Dumnezeu.
Romani 8: 26-27

Bunyan scria: „în rugăciune este mai bine să ai inima fără cuvinte decât cuvintele fără inimă."
Ce înseamnă să ne rugăm prin Duhul Sfânt? înseamnă că ne rugăm în armonie cu Dumnezeu. Nu venim cu o cere-'re pur şi simplu pentru că am fost încolţiţi. Venim să cerem, dar să şi iubim, să stăm în părtăşie şi să ne bucurăm de Dumnezeu. Atunci Duhul Sfânt ne călăuzeşte în viaţa de rugăciune.
De ce să nu te rogi chiar acum şi să ceri de la Duhul Sfânt înţelepciune şi călăuzire în viaţa de rugăciune? Uneori nu avem pentru că nu cerem.
Trebuie să **ne rugăm în numele lui Cristos**
„Adevărat, adevărat vă spun că orice veţi cere de la Tatăl în numele Meu vă va da. Până acum n-aţi cerut nimic în numele Meu: cereţi, şi veţi căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină" (Ioan 16:23-24).

Cum să-ţi depăşeşti trecutul
De ce insistă Cristos ca toate rugăciunile să fie în numele Lui? Spus simpla noi nu avem calificarea necesară ca să ne adresăm lui Dumnezeu, ca să nu mai vorbim de a cere ceva de la El. Aici depindem în totalitate de recomandările lui Cristos.
Prin numele Lui primim accesul pe care Cristos l-ar avea. Evident, Cristos este în prezenţa lui Dumnezeu, iar când ne rugăm în numele Lui şi noi suntem în prezenţa lui Dumnezeu. Nu numai că Dumnezeu ne aude, dar El ne şi întâmpină cu bunăvoinţă - Cristos ne-a introdus în prezenţa Regelui.
De asemenea, primim autoritatea lui Cristos. Aceasta nu înseamnă că avem atâta autoritate şi putere cât are Cristos. Dacă am avea, sunt sigur că l-am alunga pe Satana de pe faţa pământului! Dar avem câtă autoritate este nevoie pentru noi înşine; avem autoritatea de a ne elibera de controlul satanic.
Subiectul acestui capitol este cum să dărâmăm fortăreţe - să demolăm puterea duşmanului. Am învăţat că războiul eficient înseamnă să avem resursele necesare nu numai pentru a-i rezista duşmanului, ci şi pentru a-1 alunga din poziţia sa de superioritate. Aceasta se poate face numai în numele cuiva mai puternic decât Satana, mai puternic decât trecutul nostru, decât păcatele şi amintirile noastre.
în capitolul 7, accentul s-a pus pe victoria lui Cristos asupra lumii spiritelor rele. Nu poate exista în minţile noastre nicio îndoială asupra faptului că Satana a fost zdrobit. A te ruga în numele lui Cristos înseamnă a aplica victoria Lui cu curaj într-o situaţie specifică.
Când Edmund Gravely a murit în timp ce pilota micul lui avion, soţia lui a menţinut aparatul pe linia de plutire timp de două ore. A cerut ajutor prin staţia radio şi mesajul ei a fost auzit, dar comunicarea a fost imposibilă pentru că ea schimba fără încetare frecvenţele. In cele din urmă, a
Canalizarea puterii lui Dumnezeu

reuşit o aterizare dură, dar i-ar fi fost mult mai uşor dacă rămânea conectată pe frecvenţa corectă.
Există o singură cale pentru a vedea răspunsuri la rugăciune şi aceasta este să rămâi conectat la frecvenţa corectă întreaga zi, în fiecare zi. Fiecare situaţie trebuie adusă înaintea Tatălui nostru ceresc cu încredere în numele Domnului Isus Cristos.
Trebuie să ne înfruntăm duşmanul
A te ridica împotriva lui Satana pentru a corecta răul pe care el 1-a cauzat nu este uşor, dar este atât necesar, cât şi împlinitor. Amintiţi-vă că strategia este să ajungeţi în spatele liniilor inamice pentru a-1 supune, descumpăni şi pune pe fugă.
Amintiţi-vă aceste reguli simple:
Regula 1: *Pregăteşte-te pentru bătălie*

Trebuie să fim siguri că suntem gata pentru bătăliile care ne vor sta în faţă în momentul în care suntem serioşi în privinţa câştigării autorităţii asupra duşmanului. Trebuie să ne echipăm potrivit ocaziei. Prin rugăciune, trebuie să ne punem „toată armura lui Dumnezeu". Mark Bubeck în cartea lui *The Adversary* [Adversarul] dă un exemplu de rugăciune care ne pregăteşte pentru bătălie. Am transcris o parte mai jos:

Tată ceresc, doresc să fiu ascultător, fiind tare în Domnul şi în puterea tăriei Tale. înţeleg că aceasta este voia Ta şi scopul Tău pentru mine. Eecunosc că este esenţial să-mi pun armura pe care Tu ne-ai pus-o la îndemână şi fac aceasta acum cu mulţumire şi cu laudă pentru că Tu mi-ai oferit tot ceea ce am nevoie pentru a sta victorios împotriva lui Satana şi a împărăţiei lui. Dă-mi înţelepciunea să înţeleg tacticile

şi vicleniile lui Satana împotriva mea. Dă-mi puterea să lupt împotriva prinţilor, împotriva puterilor, împotriva stăpânirilor şi împotriva puterilor răului care duc lupta întunericului împotriva mea.

Găsesc desfătare în a lua armura pe care Tu mi-ai oferit-o şi, prin credinţă, mi-o pun ca protecţie eficientă împotriva forţelor spirituale ale întunericului, îmi pun cu încredere centura adevărului pe care mi-o oferi. II iau pe El care este adevărul să mă întărească şi să mă protejeze. Resping minciunile lui Satana şi mijloacele lui înşelătoare de care se foloseşte ca să câştige avantaje asupra mea. Dă-mi discernământ şi înţelepciune ca să recunosc metode înşelătoare subtile prin care Satana caută să mă determine să accept minciunile lui ca fiind adevărate.[1]

Rugăciunea continuă cu înşiruirea tuturor pieselor armurii, afirmând fiecare piesă prin credinţă şi acceptând-o pe fiecare ca protecţie împotriva strategiei lui Satana. în acest fel ne putem înarma pentru conflict.

Unde i-a fost cedat teritoriu lui Satana trebuie să renunţăm la păcatele specifice. De multe ori, creştinii nu realizează că este posibil ca un păcat care a fost iertat să aibă încă mare control asupra individului. Dizolvarea puterii unui „păcat anulat", cum spunea John Wesley, este esenţială.

Cererea ajutorului în rugăciune din partea altor creştini este, de asemenea, necesară dacă se doreşte depăşirea şi dărâmarea obstacolelor (fortăreţelor) spirituale.

Regula 2: *Începe să te rogi pentru alţii*

Acum putem să ne rugăm pentru alţii, ca şi ei să poată fi aduşi la ascultare de Dumnezeu aşa încât să nu le fie distruse vieţile de prinţul distrugerilor. Din nou, Bubeck dă un exemplu al une: asemenea rugăciuni. Iată mai jos un rezumat al unei porţiuni din aceasta care vă va inspira.

Canalizarea puterii lui Dumnezeu

193

Iubitorule Tată ceresc, în numele Domnului nostru Isus Cristos, aduc în atenţia Ta pe [numele celeilalte persoane] în rugăciune. Cer călăuzirea Duhului Sfânt ca să mă pot ruga prin Duhul Sfânt aşa cum mi-ai spus [...] în numele Domnului Isus Cristos şi ca preot al lui Dumnezeu, cer mila şi iertarea Ta pentru păcatele lui [numele persoanei] care Te-au îndurerat [...] Revendic domeniile vieţii lui pe care le-a cedat lui Satana crezând înşelătoria duşmanului. în numele Domnului Isus Cristos rezist împotriva activităţii lui Satana pentru a-1 ţine pe [numele] în orbire şi în întuneric [...] Dărâm întăriturile formate în jurul lui [numele], distrug toate acele planuri formate împotriva minţii, a emoţiilor şi a trupului său [...]

îl revendic pe [numele] pentru Tine în numele Domnului nostru Isus Cristos şi Iţi mulţumesc pentru că vei răspunde la rugăciunea mea. în numele Domnului Isus Cristos, cu bucurie, aduc rugăciunea mea înaintea Ta în meritele lucrării Lui încheiate. Amin.[2]

De vreme ce Dumnezeu s-ar putea să-1 folosească pe Satana în vieţile oamenilor

pentru a-i aduce la pocăinţă, noi trebuie să ne rugăm ca acest lucru să se întâmple. Satana va fugi odată ce persoana a ajuns la punctul cooperării şi al supunerii faţă de Dumnezeu. Apoi, putem oferi instrucţiuni specifice despre cum să ne rugăm - dezvoltând adevăruri precum mărturisirea, puterea pe care ne-o conferă unitatea cu Cristos şi lauda pentru victoria spirituală.

Acest mod de a vă ruga va înfrânge, în cele din urmă, rezistenţa duşmanului. Rugăciunea-bătălie este ca o cata-pultare a proiectilelor în zidurile unei fortăreţe cu scopul de a distruge acele ziduri. Prin acest fel de rugăciune plină de credinţă putem într-adevăr ajunge în spatele liniilor

inamice şi recupera dreptul de proprietate asupra domeniilor care vrând, nevrând au fost date inamicului.

Cât de mult timp trebuie să ne rugăm înainte de a avea rezultate? Uneori schimbările se văd imediat, alteori este nevoie de mai mult timp. Postul trebuie, de asemenea, să facă parte dintr-o asemenea întreprindere. Astăzi, când anunţăm o petrecere toată lumea se prezintă, chiar şi cei pe care nu i-am văzut de ani de zile. Dar când anunţăm un post, participarea este foarte redusă, dacă participă cineva. Cu toate acestea, Cristos a presupus că ne vom exersa şi în această disciplină:

Când postiţi să nu vă luaţi o înfăţişare posomorâtă, ca făţarnicii care-şi sluţesc feţele, ca să arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun că şi-au luat răsplata.

Matei 6:16

Deşi ucenicii au reuşit să scoată demoni, era unul, în special, foarte încăpăţânat. Victima era un băiat tânăr, iar demonul îl tot arunca fie în foc, fie în apă. Ucenicii nu l-au putut scoate afară. Cristos i-a mustrat pentru necredinţa lor; iar, mai târziu, când ei L-au întrebat de ce n-au putut să-1 scoată, Cristos a răspuns: „Acest soi de draci nu iese afară decât cu rugăciune şi cu post" (Matei 17: 21).

Perseverenţa este un cuvânt pe care avem nevoie să-1 auzim mai des în aceste zile ale culturii pop şi ale soluţiilor imediate. Nimic nu va da rezultate Ia fel de permanente ca rugăciunea perseverentă, îndrăzneaţă, plină de autoritate. Rugăciunea triumfătoare câştigă mari bătălii, dar rezultatul final nu trebuie luat ca sigur. Numai atunci când ne aflăm sub autoritatea lui Cristos putem exercita această autoritate ca reprezentanţi ai Lui.

Ştim că am distrus o fortăreaţă când nu mai este în noi nimic (sau în alţii pentru care ne rugăm) care aparţine duşmanului. „Rugăciunea", spunea cineva, „nu este pregătirea pentru lucrare, este lucrarea."

Canalizarea puterii lui Dumnezeu

Păstrarea privirilor asupra lui Dumnezeu şi artileria îndreptată împotriva duşmanului sunt calea sigură spre

victorie.

„Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit" (Iacov 5:16).

Pas

Compune o rugăciune formată din versete din Scriptură care să combine lauda cu supunerea şi să invoce protecţia împotriva Câl îi li

p p ş p p

celui rău. Roagă-te astfel, dăruind Cuvântul înapoi lui Dumnezeu, afirmând dorinţa ta de-a umbla în ascultare de voia lui Dumnezeu.

Apoi, roagă-te aceeaşi rugăciune pentru un membru al familiei sau pentru un prieten. Roagă-te zilnic rugăciuni similare, aşteptând ca Dumnezeu să răspundă de vreme ce te

rogi după voia Lui.
Note:
1. Mark Bubeck, *The Adversary,* Chicago, Moody, 1975,
p. 74.
2. Ibid, p. 106-109.

ţdJrt Găsirea drumului deJntoarcere

Urmarea unui drum greşit are uneori consecinţe drastice.
Patru dintre noi am învăţat aceasta într-un mod dificil, în 1974. Prietenii noştri ne-au invitat să petrecem câteva zile cu ei în noua lor casă din partea de nord a statului Wisconsin. într-o seară de iarnă grea au decis să ne scoată la cină într-un restaurant dintr-un orăşel izolat aflat cam la 15 kilometri distanţă. Deşi erau veniţi de prima dată în zonă aveau încredere că ştiu drumul fără nicio problemă.
Cam după vreo opt kilometri, au devenit din ce în ce mai convinşi că ne aflam pe un drum de ţară greşit. Maşina lăsa urme proaspete, adânci în zăpadă; cu cât mergeam înainte, zăpada devenea mai adâncă, iar împrejurimile erau din ce în ce mai dezolante. Ne îndreptam clar spre o pustietate.
Am condus ore în şir până am ajuns la o întretăiere de drumuri unde am încercat o întoarcere. Am rămas blocaţi în zăpadă cam o oră la temperaturi de jumătate de grad peste zero, dar, în final, am reuşit să ajungem

cu maşina din nou pe drumul principal şi ne-am îndreptat spre casă.
O cotitură greşită pe drumul vieţii este întotdeauna periculoasă, cu numeroase consecinţe nefericite.
Regele David poate servi ca exemplu a ceea ce se întâmplă când trecem de colţul greşit. Vă amintiţi că a comis adulter cu Batşeba şi, apoi, i-a omorât soţul ca parte a muşamalizării, începând din acel punct, viaţa lui a mers din rău în mai rău.

LECŢII PE DRUMUL VIEŢII

Există câteva paralele între întâmplarea noastră din nordul regiunii Wisconsin şi acele ocolişuri costisitoare de pe drumul vieţii. Iată câteva lecţii pe care fiecare dintre noi trebuie să le învăţăm despre îndreptarea într-o direcţie greşită.

Pierdem timp care nu va mai fi câştigat vreodată

Nu am mai ajuns la acel restaurant - de fapt, eu şi soţia mea nu am mai ajuns acolo niciodată. Am petrecut atât de mult timp pe drumul greşit, încât se făcuse prea târziu ca să mai ieşim să mâncăm; am fost bucuroşi că am ajuns cu bine acasă şi ne-am bucurat de o farfurie cu supă caldă.
Lecţia drumurilor greşite a fost una costisitoare pentru David - a pierdut câţiva ani de slujire a lui Dumnezeu din cauza ocolişurilor pe care le-a făcut în călătoria lor pământească. Nu mai putea recupera niciodată timpul pierdut.
Trăieşte pentru tine însuţi şi nu te vei mai putea niciodată întoarce la momentul în care ai ieşit de pe traseul corect. Un ceas care ticăie poate fi auncat la coşul de gunoi şi calendarul anului în curs poate fi ars, dar timpul merge mereu înainte.

Urmele pe care le lăsăm îi pot deruta pe ceilalţi

Nu ştim dacă urmele lăsate în zăpadă au funcţionat ca un semnal înşelător pentru alţi şoferi, însă este posibil acest lucru. îmi imaginez că cineva a ales să urmeze acel drum

pentru că părea umblat. Deloc iraţional, oricine se putea gândi că el duce spre oraşul învecinat.
Noi am avut norocul să ne întoarcem şi să ajungem cu bine acasă, dar şoferul care ne-a urmat s-ar putea să nu fi fost la fel de norocos. Se poate ca el să fi decis să mai meargă înainte câţiva kilometri doar pentru a se împotmoli până la punctul în care nu s-a mai putut întoarce. Posibil să fi fost blocat la temperaturi sub zero grade o bună bucată de vreme.
David s-a pocăit de calea pe care a ales-o, dar copiii lui care l-au urmat nu s-au căit de păcatele lor. Cele două păcate - imoralitatea şi crima - i-au umbrit familia pe când David era încă în viaţă şi au continuat s-o facă, mult după moartea lui. Amnon, fiul lui David, şi-a violat sora vitregă, Tamar. Absalom a avut o relaţie imorală cu amanta tatălui său, David, pe un acoperiş, în văzul tuturor. Nivelul de imoralitate era extrem de mare în rândul copiilor lui David.
Dumnezeu **a** spus că sabia nu se va depărta de casa lui David şi aşa a fost. Absalom a fost ucis de unul din căpitanii lui David, iar un alt fiu, Adonia, a trebuit ucis pentu că aspira la tronul părintelui său.
Povestea este familiară - un bărbat îşi părăseşte soţia şi copiii pentru a se însura cu o amantă prefăcută şi, ani mai târziu, ajunge să se căiască de păcatul său. Viaţa lui este întoarsă pe dos şi redirecţionată spre Dumnezeu, dar copiii urmează faptele tatălui lor şi se îndreaptă spre un final distructiv. El îşi schimbă direcţia, dar ei nu.

Greşelile nu pot fi corectate apucând-o pe drumuri lăturalnice
Am luat câteva curbe pe drumul spre acel orăşel, dar, pentru că eram pe drumul greşit de la început, făcând o serie de schimbări de direcţie, doar ne-am îndepărtat de ţinta călătoriei noastre.
O bifurcaţie a drumului duce de multe ori la alta şi, apoi, la alta, fiecare alegere ducându-ne tot mai departe. Toate drumurile care duc în direcţia greşită sunt la fel de înşelătoare, trecerea de pe unul pe altul nu ne aduce din nou pe cărarea bună.
Să ne întoarcem la regele David. După ce descoperise că Batşeba este însărcinată cu copilul lor, el trebuia să-1 cheme pe Urie din luptă şi să îi spună foarte sincer ce se întâmplase. Apoi, putea să ceară umil iertare lui Urie şi să discute care urma să fie responsabilitatea lui în lumina iminentei veniri a copilului pe lume. în acest fel, David s-ar fi pocăit la puţin timp după ce a luat o cotitură greşită pe autostrada vieţii sale. Dar el a făcut ceea ce şi noi facem de multe ori - a ales să meargă pe alte căi într-o încercare vană de a-şi corecta umblarea. Din păcate, aceste alegeri nu au făcut decât să-1 ducă şi mai departe de momentul în care a părăsit drumul drept.
Mai întâi a încercat planul A. L-a adus pe Urie din bătălie şi a încercat să-1 convingă să meargă acasă, sperând ca acesta să aibă relaţii intime cu soţia lui şi, astfel, identitatea copilului să rămână ascunsă. Dar Urie nu voia să meargă acasă. El credea că este nedrept să aibă parte de o vacanţă în vreme ce camarazii lui erau angajaţi în luptă.
Planul B: *II voi îmbăta pe Urie. Poate atunci va merge acasă. Ceea ce nu vrea să facă treaz va face beat.* Nici schema aceasta nu avea să funcţioneze.

Ca o paranteză, ne putem întreba: „Daca ar fi reuşit să muşamalizeze totul - scăpa David cu adevărat?" Puţin probabil. David ştia adevărul, Batşeba îl ştia şi, cel mai important lucru, Dumnezeu ştia.
Planul C. Asul lui David. *Voi aranja ca Urie să moară.* Atunci David o putea lua pe

Batşeba de soţie şi toţi (dacă putea crede că absolut nimeni nu urma să numere lunile dintre nuntă şi naşterea copilului) urmau să creadă că acest copil a fost conceput în luna de miere.
Aşa că i-a dat lui Urie un mesaj sigilat să-1 dea comandantului armatei, Ioab. în mesaj poruncea ca Urie să fie pus în locul cel mai greu al luptei, iar soldaţii de primprejur să se retragă, lăsându-1 pe Urie să moară. Ioab a făcut cum i s-a poruncit, Urie a murit în luptă, iar David s-a însurat
cu Batşeba.
Aceste decizii au reprezentat, de fapt, problema originală, în loc să se reîntoarcă în locul de unde a căzut, David merge pe aceste drumuri adiacente doar pentru a-şi face reîntoarcerea mult mai grea. Fiecare kilometru în direcţia greşită însemna un kilometru mai mult de parcurs pe drumul de întoarcere.
Desigur, nu se putea întoarce înapoi temporal, dar o putea face din punct de vedere spiritual, în locul unde era înainte ca adulterul să aibă loc. în cele din urmă a făcut-o. Dar ce bine era s-o fi făcut mai devreme şi nu mai târziu!
Fiecare zi în care ne amânăm pocăinţa înseamnă o zi de afundare în mai mult păcat. Multe nenorociri ar fi evitate dacă participanţii s-ar întoarce imediat, în secunda când devin conştienţi de devierea de la traseu.
Dacă ai nevoie să te întorci la Dumnezeu, niciodată nu va fi mai uşor decât astăzi. Fiecare zi trăită face întoarcerea mai dificilă. Cu cât trecutul tău este mai dureros, înfruntarea necesităţii de a te întoarce la Dumnezeu este mai grea. Cu toate acestea, este imperios necesar să faci exact asta!

Nu există niciun loc convenabil de întoarcere
După ce am condus 10-12 kilometri pe zăpada adâncă am discutat dacă ar trebui să ne întoarcem - am fost siguri că drumul ducea la un sat sau la un oraş sau avea să fie o fermă în apropierea curbei următoare. Am mers atât de departe, încât am simţit dorinţa de a continua, indiferent de costuri. Totuşi, drumul se îngusta şi zăpada se adâncea. Cu toate acestea, nu exista nici urmă de civilizaţie. în cele din urmă, se părea că nu mai putem întoarce nici dacă vrem.
Cunosc oameni care au urmat cu dedicare căi distructive. Unii erau necreştini care l-au exclus pe Dumnezeu din vieţile lor de multă vreme. Chiar în momentul morţii l-au respins. Ei spun: „Dacă am trăit fără El, voi muri fără El." Creştinii care şi-au urmărit propria agendă găsesc, de asemenea, grea întoarcerea la Dumnezeu. Au făcut prea multe investiţii pe drumul vieţii - au alimentat prea multe răni, au păcătuit de prea multe ori sau au simţit prea multă durere. Ei şi-au întors spatele de la Dumnezeu şi merg în direcţia opusă, gândind: „într-o zi mă voi întoarce." Cu toate acestea, niciun timp nu pare potrivit, niciun loc favorabil şi, în final, este aproape întotdeauna prea târziu. David nu mai avea părtăşie cu Dumnezeu de câteva luni înainte să fie gata să mărturisească şi să-şi asume consecinţele, în Psalmul 32, el descrie agonia acelor luni de înşelare:
Câtă vreme am tăcut mi se topeau oasele de gemetele mele necurmate; căci zi şi noapte mâna Ta apăsa asupra Mea; mi se usca vlaga cum se usucă pământul de seceta verii.
Psalmul 32:3, 4
Existau două motive pentru care David găsea că este atât de greu să se întoarcă. în primul rând, vinovăţia şi ruşinea făceau dificilă mărturisirea onestă; şi, în al doilea

rând, ştia că, chiar dacă ar fi iertat, răul din trecut nu mai putea fi îndreptat.

David ştia că nu conta câte lacrimi ar fi vărsat: puritatea Batşebei nu putea fi niciodată restaurată. Indiferent câţi ani ar fi trăit cu regretul, Urie nu ar fi fost niciodată readus la viaţă. Iertarea nu ar fi schimbat toate acele consecinţe. David a trebuit să realizeze că numai Dumnezeu poate să lase trecutul nostru în urmă. Noi putem doar crea haosul; nu-1 putem remedia. Pentru asta trebuie să ne îndreptăm spre Domnul, Dumnezeul nostru.

O femeie care făcuse un avort spunea că nu poate primi iertarea lui Dumnezeu pentru că „nimic nu-mi va aduce copilaşul înapoi". Ea a trebuit să înveţe, ca David, că trebuie să ne întoarcem să primim iertarea lui Dumnezeu, deşi efectele păcatelor noastre vor continua să existe.

De ce avem nevoie să ne întoarcem? Ce trebuie să facem ca să ne schimbăm direcţia, să reintrăm în părtăşie cu Dumnezeu, acolo unde ne este locul?

REGĂSIREA DRUMULUI DE ÎNTOARCERE SPRE DUMNEZEU

Psalmul 51 este strigătul unui om care a ales în sfârşit să „dea cărţile pe faţă". David nu s-ar fi întors niciodată la Atotputernicul dacă nu s-ar fi ştiut iubit şi primit cu braţele deschise înapoi, în părtăşie. în durerea lui, a redescoperit câteva dintre atributele lui Dumnezeu care îi dăduseră siguranţă că haosul creat putea fi repus în ordine. Aşa că David putea regăsi drumul de întoarcere. Aceste atribute ale lui Dumnezeu includ:

Mila lui Dumnezeu

în primul vers, David a folosit trei cuvinte ca să descrie mila lui Dumnezeu:

Cum să-ţi depăşeşti trecutul

Ai milă de mine Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, şterge fărădelegile Mele!

Psalmul 51:1

A avea milă înseamnă a acorda o favoare. David îl roagă pe Dumnezeu să îi dea ceva ce nu merită, ceva ce nu a câştigat prin meritul lui.

Bunătatea înseamnă „dragostea neclintită a lui Dumnezeu". Cuvântul grecesc are aceeaşi rădăcină ca şi cuvântul barză, o pasăre cunoscută pentru modul în care are grijă de puii ei. David îl roagă fierbinte pe Dumnezeu să nu-1 abandoneze, ci să-i împlinească cu grijă şi atenţie cele mai adânci nevoi!

Al treilea cuvânt, îndurare, este legat de cuvântul evreiesc pântece. Imaginea este aceea a unei mame care, cu tandreţe, îşi îngrijeşte nou-născutul. David spune: „Doamne Dumnezeule, tratează-mă cu gingăşie, pentru că sufăr; ţine-mă blând în braţele Tale şi ai grijă de mine."

Evident, acum Dumnezeu are atenţia exclusivă a lui David şi David are atenţia exclusivă a lui Dumnezeu. David s-a săturat să mai fugă în direcţia greşită şi vrea să se întoarcă la căldura casei Tatălui, unde îi este locul.

Cum avea David să privească faptul că a distrus atâtea vieţi? El a făcut o afirmaţie în această rugăciune pe care poate am fi tentaţi s-o punem la îndoială. El spune: împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit şi am făcut ce este rău înaintea Ta: aşa că vei fi drept în hotărârea Ta şi iară vină în judecata Ta.

Psalmul 51:4

S-ar putea să vrem să-1 corectăm pe David aici. El a păcătuit împotriva lui Urie şi a Batşebei, ca să nu le mai menţionăm pe celelalte soţii cărora le-a jurat credinţă. De ce spune el că păcatul lui este numai împotriva lui Dumnezeu?

Găsirea drumului de întoarcere

David a înţeles pe deplin că toate păcatele sunt în primul rând şi cel mai mult o violare a caracterului lui Dumnezeu, în procesul de a păcătui împotriva lui Dumnezeu

se întâmplă să-i rănim pe alţii; dar cu Dumnezeu trebuie să discutăm de vreme ce am încălcat legile Lui.
Acest lucru este important pentru David tocmai din acest motiv. El ştia că nu va exista reconciliere între el şi cei pe care-i rănise pe pământ. O trădase pe Batşeba, iar ea se poate să-1 fi iertat, dar relaţia cu Urie nu mai putea fi reparată.
Uneori păcatul face ca relaţiile umane să fie atât de grav secţionate, încât nu mai pot fi rectificate pe pământ. Poate tatăl tău a murit pe vremea când erai un adolescent rebel. Cât de mult ţi-ai dori să-i fi cerut iertare pentru modul în care l-ai tratat! Sau poate ai ruinat o viaţă de copil prin abuz, prin lipsă de dragoste şi fiind un exemplu rău. S-ar putea să-ţi doreşti ca aceste lucruri să poată fi îndreptate, dar nu se poate. Ce faci?
David ştia că prima noastră obligaţie este să ne împăcăm cu Legiferatorul suprem al universului, iar apoi să-i încredinţăm toate chestiunile noastre nerezolvate. Recunoaştem că El este întru totul drept, tratându-ne aşa cum o face şi în vieţile celorlalţi pe care i-am rănit.
Iertarea lui Dumnezeu
Subliniaţi cu un creion toţi termenii diferiţi din Psalmul 51 pe care îi foloseşte David când se referă la iertarea lui Dumnezeu. „Şterge fărădelegile mele." „Spală-mă cu desăvârşire de nelegiuirea mea." „Curăţeşte-mă de păcatul meu." „Curăţeşte-mă cu isop." „întoarce-ţi privirea de la păcatele mele." Iată câteva dintre expresiile pe care le foloseşte David când vorbeşte despre ceea ce dorea să facă Dumnezeu în inima lui.

Cum să-ţi depăşeşti trecutul
Găsirea drumului de întoarcere

Iată un om care cunoştea şi puterea păcatului şi laudele iertării. El credea că trecutul lui sordid nu era prea mult pentru Dumnezeu. El putea fi curat în inimă, acolo unde conta cu adevărat.
Când se roagă: „Zideşte în mine o inimă curată, Dumnezeule. Pune în mine un duh nou şi statornic." (Psalmul 51:10), el contează pe abilitatea lui Dumnezeu de a-1 transforma pe dinăuntru, în ciuda cumplitelor consecinţe din exterior. Dumnezeu va deschide buzele lui David, ca David să poată aduce laude lui Dumnezeu.
Imaginaţi-vă! David putea cânta din nou! Nu e de mirare că soţiile lui şuşoteau pline

de mânie pe la spate, când a adus-o pe noua lui doamnă, Batşeba, în palat. Gândiţi-vă la bârfa amară din armata lui David când s-a aflat că a ordonat ca unul din cei cincizeci de mari viteji ai lui să fie ucis în mod deliberat pentru ca adulterul lui să fie muşamalizat! Veştile despre scandal au inundat Ierusalimul, povestirea fiind exagerată de fiecare dată când era povestită. David era de râsul lumii!
Cu toate acestea bucuria lui a renăscut (Psalmul 51:12), iar el urma să-i înveţe pe alţi călcători ai Legii voia lui Dumnezeu, iar ei urmau să creadă (Psalmul 51:13). Da, exista speranţă în mijlocul întunericului.

Providenţa lui Dumnezeu

Harababura creată de David nu urma să dispară nici chiar după ce el a primit iertarea lui Dumnezeu. Consecinţele amare erau prezente pentru totdeauna, dar Dumnezeu găseşte o mare plăcere în a scoate binele din rău. In mijlocul **spinilor** avea să crească un trandafir.
Legea leviţilor nu prescria niciun sacrificiu pentru păcatul crimei şi al adulterului. în Lege se specifica pedeapsa făptaşului: moartea. De aceea, David s-a rugat:
Dacă ai fi voit jertfe, Ţi-aş fi adus; dar Ţie nu-ţi plac arderile de tot. Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit ; Dumnezeule, Tu nu dispreţuieşti o inimă zdrobită şi mâhnită.
Psalmul 51:16-17
Dumnezeu nu va dispreţui acea inimă zdrobită şi mâhnită. Din cenuşă, se va ridica o binecuvântare.
După ce Batşeba a devenit soţia lui David, copilul pe care 1-a conceput în adulter a murit. David a avut totuşi şi alţi copii cu ea, dintre care cel mai cunoscut a fost Solomon.
La drept vorbind, Solomon nu trebuia să se nască vreodată, deoarece Batşeba n-ar fi trebuit să devină una dintre soţiile lui David. Cu toate acestea, Dumnezeu nu este niciodată descumpănit sau lipsit de resurse în mijlocul naufragiului eşecurilor umane şi al păcatului.
Dumnezeu i-a spus lui David că Solomon va fi mare şi va fi o binecuvântare specială pentru oameni (2 Samuel 12: 24-25; 1 împăraţi 1:37).
Din nefericire, Solomon a avut două inimi: una pentru dragostea de Dumnezeu şi una pentru dragostea de femei şi de bogăţie. Cu toate acestea însă:

- a construit Templul pe care David dorea să-1 construiască pentru Dumnezeu;
- a scris mii de proverbe care au devenit parte a Cuvântului lui Dumnezeu;
- atât el, cât şi mama lui, Batşeba, sunt în lista genealogiei lui Cristos din Matei 1:6.

Vă amintiţi povestea minunatei bucăţi de ţesătură pe care s-a vărsat puţină cerneală din greşeală?
Deşi cerneala nu putea fi îndepărtată, un artist a pictat un tablou în care a folosit pata ca parte a decorului.
Dumnezeu are o experienţă vastă în a folosi păcatele noastre pentru a crea frumuseţe şi valoare. într-adevăr, din

cel mai mare eşec al omenirii (păcatul lui Adam şi al Evei) Dumnezeu a scos cea mai mare reprezentare a milei şi a harului Lui, prin mântuire.

MOTIVE PENTRU ÎNTOARCEREA LA DUMNEZEU

Să rezumăm câteva din lecţiile învăţate de David. Dacă ne-am abătut de pe cărarea părtăşiei, suntem încurajaţi să ne întoarcem şi să devenim roditori pentru Dumnezeu.

Nu este niciodată prea târziu să te întorci la Dumnezeu

Poate fi mai greu acum decât în trecut, dar nu este niciodată prea târziu să te întorci la

Dumnezeu. Timpul potrivit pentru a face ceea ce este bine este întotdeauna acum. Cât timp eşti încă în viaţă, ai capacitatea de a te întoarce în direcţia opusă şi a o urma. Deşi păcatul nostru se poate să fi cauzat un rău ireparabil, ar trebui să ne întoarcem la Dumnezeu cu pocăinţă şi cu credinţă. Numai El poate scoate ce este mai bun dintr-o harababură.

Când ne-am rătăcit iarna prin furtuna din nordul regiunii Wisconsin, am căutat o răscruce să ne întoarcem. Dumnezeu a avut grijă să ofere un asemenea loc pe drumul vieţii. Crucea lui Cristos este locul în care putem inversa direcţia şi de unde putem urma drumul către Dumnezeu. Crucea este un memento al faptului că ne putem întoarce.

David a trăit înainte să fi existat crucea, aşa că el n-a văzut iertarea lui Dumnezeu cu claritatea cu care o vedem noi astăzi - dar până şi păcatul lui a fost în final aruncat asupra lui Cristos. Da, Dumnezeu spune: „întoarce-te!"

Dumnezeu îţi poate lăsa trecutul în urmă

Dar amintirea păcatelor noastre? Cum rămâne cu urmele lăsate în zăpadă? Cum putem fi vreodată liberi de amintirile eşecurilor noastre?

Un om de afaceri era notoriu pentru că economisea totul. Dosarele din biroul lui erau umplute cu acte inutile la care oricum n-avea să se uite. Secretara lui, exasperată, întreba mereu dacă nu-i dădea voie să scape de materialul vechi şi inutil. Omul era reticent, dar ea a insistat. „Bine", i-a spus într-un final, „dar ai grijă să faci fotocopii după tot ce arunci!"

Când Dumnezeu ne curăţă vieţile, nu face fotocopii; noi le facem. El doar aruncă dosarele. Odată ce păcatele noastre sunt şterse şi aruncate în adâncul mării, putem merge înainte - în direcţia lui Dumnezeu. De ce ar trebui să ne amintim noi ceea ce Dumnezeu a promis să uite? Cum am mai accentuat, trebuie să lăsăm consecinţele în mâinile lui Dumnezeu. Când am făcut tot ce putem ca să reparăm răul înfăptuit, Dumnezeu trebuie să facă restul. Noi facem posibilul, Dumnezeu face imposibilul.

Dumnezeu vrea să priveşti înainte

El vrea să priveşti prin parbriz mai degrabă decât să te tot uiţi în oglinda retrovizoare. Odată ce direcţia vieţii tale s-a schimbat, nu are niciun rost să mai priveşti înapoi, la un trecut lăsat în urmă.

Este mult mai important să vezi încotro te îndrepţi decât să fii preocupat de locurile din care vii.

Davia ştia cum este să aluneci în şanţul de pe marginea drumului vieţii, dar Dumnezeu 1-a ridicat în picioare şi 1-a aşezat pe drumul corect.

M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă şi mi-a întărit paşii. Mi-a pus

în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru. Mulţi au văzut lucrul acesta, s-au temut şi s-au încrezut în Domnul.

Psalmul 40:2-3

Odată ce ai fost ridicat din şanţ şi repus pe drumul drept, există puţină valoare în retrăirea trecutului. Dumnezeu vrea să lase trecutul tău în urma ta, aşa ca tu să poţi trăi în continuare restul zilelor pentru gloria Lui.

Pas învaţă lecţia de a-L aştepta pe Dumnezeu.

ArtilJTlP ^eac^ri:e cu supunere, fără o agendă spe-" cifică, în afară de a medita la Scripturi, aşa ca să poţi fi revigorat în prezenţa lui Dumnezeu. Fixează-ţi scopuri spirituale specifice pentru viitor. Fă o listă cu calităţile spirituale pe care doreşti ca Dumnezeu să le dezvolte în tine. Identifică domenii specifice în schimbare în disciplinele tale personale şi în relaţiile cu alţii.

Fă toate schimbările pe care le-ai face în viaţa ta dacă ai mai avea un singur an de trăit. încetează să mai faci orice păcat şi să mai ai orice atitudine dintre cele pe care Dumnezeu ţi le aduce în minte. Lasă ca o asemenea afirmare să devină parte a umblării tale zilnice cu Dumnezeu.

Alte cărţi de Erwin W. Lutzer, publicate la editura Casa Cărţii:

Adevărul despre căsătoria între persoane de acelaşi sex
Când ţi s-a greşit
Cum poţi fi sigur că-ţi vei petrece veşnicia cu Dumnezeu
Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni
Niciun loc unde să plângi
Prima ta clipă după moarte
Răsplătirea ta eternă
Strigăte de pe cruce

în curs de apariţie la editura Casa Cărţii:

Seven Reasons W!iy You Can Trust the Bible [Şapte motive pentru care să ai încredere în Biblie], de Erwin W. Lutzer

Pentru bărbatul care vrea să uite amărăciunea.
Pentru femeia care tânjeşte să uite istoria păcatelor ei...
Pentru orice om care îşi îngroapă rănile, în Io, caute vindecarea acestor

Această carte are un mesaj important: Durerea din trecutul tău poate fi învinsă. Fie că ai păcătuit, fie că alţii au păcătuit împotriva ta, păcatele din trecut pot fi transformate în victoriile de mâine.

în cartea *Cum să-ţi depăşeşti trecutul,* pastorul Lutzer oferă „o veste bună celor care cred că trecutul lor sordid trebuie să le controleze viitorul".

Cu ajutorul ilustraţiilor biblice şi al experienţei sale personale de consilier, pastorul Lutzer oferă încurajare şi explică rolul lui Dumnezeu în procesul de depăşire a unui trecut dureros, plin de cicatricele dependenţelor, ale abuzului şi ale alegerilor distructive.

Dacă ai suferit şi eşti împovărat de vinovăţie sau din cauza unei tragedii, această carte poate însemna o frânghie de salvare a vieţii tale pentru un viitor triumfător.

ERWIN W. LUTZER (absolvent al Colegiului Biblic din Winnipeg; masterat în teologie la Seminarul Teologic din Dallas, masterat în ştiinţe umaniste la Universitatea din Loyola; doctor în drept la Facultatea de drept Simon Greenleaf) este pastorul principal la Moody Church din Chicago, precum şi un conferenţiar cunoscut şi un vorbitor radiofonic. Este autorul multor cărţi, inclusiv *Hitler's Cross* [Crucea lui Hitler], *Failure: The Back Door to Success* [Eşecul: uşa de rezervă a succesului], *Cum poţi fi sigur că-ţi vei petrece veşnicia cu Dumnezeu, Prima ta clipă după moarte* şi *Christ Among Other gods* [Cristos în mijlocul altor zei].

Editura Casa Cărţii ISBN: 978-606-8282-05-3
9 786068 282053 >
www.ecasacartii.ro